

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

en:

PAULUS EN DE WET

Door: Charles F. Baker.

Inleiding door Charles F. Baker.

In deze studie heb ik twee gescheiden maar nauw met elkaar verbonden onderwerpen samengebracht: aan de ene kant een leerstellige en dispensationele expositie van de brief aan de Galaten, en aan de andere kant een lijst, en commentaar, op elk voorkomen van het woord "wet" in het Nieuwe Testament.

De gemeente heeft de corrigerende waarheid van de Galaten vandaag de dag evenzeer nodig als dat het nodig was in de dagen van Martin Luther of Paulus. Niet alleen is de rechtvaardiging van de zondaar alleen door geloof en los van de werken der Wet, maar zo is ook de heiliging, of de volmaking, van de heilige door de prediking van het geloof, los van de werken der Wet, Gal.3:2-3:

"2 Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? 3- Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees?"

Iedere poging om de Wet van Mozes en het evangelie der genade te plaatsen in een ononderbroken samenhang is een ontkenning van de waarheid zoals die in de brieven van Paulus wordt gevonden.

Het is mijn gebed dat God dit boek gebruikt om tot een beter begrip te komen van de bedeling der genade Gods, dat ons is toevertrouwd, Ef.3:2:

"Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u".

Charles F Baker.
Escondido, California, 1993.

HET BEGRIPPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Voorwoord door Dr. Sam Vinton, Jr.

"Het begrijpen van de Galaten en de Wet" is een boek dat is geschreven na vele jaren van studie, onderwijs, en overpeinzing. In zijn karakteristieke stijl legt de auteur de leer van Paulus aan de Galaten op zodanige wijze uit, zodat de bedoeling helder en duidelijk is. Hij richt zich op het evangelie dat door de apostel Paulus werd gepredikt. Hij doet dit door Paulus zijn verdediging van het evangelie te laten zien, dat de Judeeërs probeerden te verdraaien. Maar hij doet meer dan alleen uit te leggen hoe Paulus het evangelie verdedigt dat aan hem is gegeven. Hij gaat verder met aan te tonen waarom Paulus zo onvermurwbaar was in zijn verdediging van het evangelie: Paulus wist dat zijn evangelie vrijmaakt, werkt door liefde, en vrucht en geestelijkheid voortbrengt in degenen die tot Christus zijn gekomen door het evangelie te geloven. Geen wonder dat, voor de apostel Paulus, de verdediging een zaak was van leven en dood.

In de sectie *"Paulus en de Wet"* hebben we een uitstekende behandeling van een onderwerp dat dikwijls wordt misverstaan. Bijna vanaf het begin is de gemeente geplaagd, aan de ene kant door wetticisme en aan de andere kant door antinomianisme, ondanks het onderwijs van Paulus aangaande dit onderwerp.

Opmerking: Antinomianisme houdt in, volgens een artikel in Wikipedia, dat een heilige levenswandel voor christenen niet noodzakelijk was om het heil te verkrijgen.

We zijn dank verschuldigd aan Charles Baker zijn duidelijke en beknopte wijze zoals hij dit moeilijk thema heeft behandeld. Bijvoorbeeld het hoofdstuk over: "De praktijk van Paulus en de Wet" maakt duidelijk waarom Paulus zo onvermurwbaar kon spreken tegen gelovigen die zichzelf onder de Wet plaatsten terwijl hij zelf, in vele gevallen, zich plaatste onder de rituele praktijk van de Wet. Het antwoord wordt, volgens Mr. Baker, gevonden in het verstaan van de bedelingen in de Schrift.

Het is mijn gebed dat door het lezen en bestuderen van *"Het begrijpen van de Galaten en de Wet"* we allen tot een beter begrip zullen komen van het Woord van God en zijn betrokkenheid in ons dagelijks leven. Moge de Heilige Geest verheugd zijn om dit boek op zodanige wijze te gebruiken dat het eer en glorie brengt aan onze Heere Jezus Christus, het Hoofd van de gemeente, en de bron en inhoud van het evangelie.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

DE INHOUD VAN DE BRIEF AAN DE GALATEN

0)-Introductie.

1)- De aanhef van de brief – (Gal.1:1-5).

2)-Het Evangelie verdraaid – (Gal.1:6-10).

Het onrechtzinnige evangelie ten opzichte van het ware evangelie.

3)-Het verdedigen van het Evangelie – (Gal.1:11 – 2:21).

A. Door het getuigenis van Paulus zelf (Gal.1:11-24).

B. De vergadering te Jeruzalem (Gal.2:1-10).

C. De berisping van Petrus te Antiochië (Gal.2:11-21)

4). Rechtvaardiging van het evangelie – (Gal.3:1-29).

A. De dwaasheid om terug te keren naar de Wet (Gal.3:1-5).

B. Abraham door alleen geloof gerechtvaardigd (Gal.3:6-9).

C. Maar de wet is niet uit het geloof (Gal.3:10-12).

D. Christus verlost van de vloek der Wet (Gal.3:13-14).

E. De Wet kan de belofte niet nietig verklaren (Gal.2:15-18).

F. Het doel van de Wet (Gal.3:19-25).

1)-Gegeven vanwege de overtredingen (Gal.3:19-23).

2)-Gegeven om een tuchtmeester te zijn (Gal.3:24-25).

G. Allen zijn nu één in Christus (Gal.3:26-29).

5). Het evangelie geïllustreerd – (Gal.4:1-31).

A. Door adoptie (Gal.4:1-20).

1. Slavernij onder de Wet tegenover het zoonschap in Christus (Gal.4:1-7).

2. Waarschuwing tegen het terug gaan naar dienstbaarheid (Gal.4:8-11).

3. Oproep tot voormalige relatie (Gal.4:12-16).

4. Verlangen om bij hen te zijn (Gal.4:17-20).

B. Zinnebeeldige voorstelling van de Slavin en de Vrije (Gal.4:21-31).

1. Het zinnebeeldige verklaard (Gal.4:21-27).

2. Toepassing van het zinnebeeld (Gal.4:28-31).

6). Het Evangelie maakt vrij; De Wet Onderwerpt (Gal.5:1-5).

A. De Uitdaging om Vast te Staan (Gal.5:1).

B. Het resultaat van vermenging van Wet en genade (Gal.5:2-5).

7). Het Evangelie Werkt door Liefde (Gal.5:6-15).

A. Noch besnijdenis, noch voorhuid heeft enige kracht. (Gal.5:6).

B. Een weinig zuurdesem verzuurt alles (Gal.5:7-10).

C. De ergernis des kruises (Gal.5:11-12).

D. Vrijheid, geen vrijbrief om te zondigen (Gal.5:13-15).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

- 8). Het evangelie brengt vrucht voort – Gal.5:16-26.
 - A. Oorlogvoering tussen Geest en het vlees (Gal.5:16-18).
 - B. De werken van het vlees (Gal.5:19-21).
 - C. De vrucht van de Geest (Gal.5:22-26).

- 9). Het evangelie brengt geestelijkheid voort – (Gal.6:1-10).
 - A. Vervult also de wet van Christus (Gal.6:1-2).
 - B. Een juiste inschatting van zichzelf (Gal.6:3-5).
 - C. Zaaïen en oogsten (Gal.6:6-10).

- 10).De zegeningen van het evangelie – (Gal.6:11-18).
 - A. Roemen in het vlees (Gal.6:11-13).
 - B. Roemen in het kruis (Gal.6:14-15).
 - C. De laatste zegen (Gal.6:16-18).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

0)-Introductie

De brief aan de Galaten is Paulus zijn zelfverdediging betreffende zijn goddelijk apostelschap van het evangelie die hij aan de Heidenwereld predikte. Zijn apostelschap stond ter discussie omdat hij Jezus Christus nimmer had gekend in Zijn aardse bediening zoals de twaalf apostelen Jezus Christus wel hadden gekend.

Zijn evangelie stond ter discussie omdat hij leerde dat de redding van de Heidenen alleen door geloof was, los van besnijdenis en los van het houden van de Wet van Mozes.

Jezus had, vlak voor Zijn dood, de twaalfen verteld diegenen te gehoorzamen die op de stoel van Mozes zaten: Matth.23:1-3.

“Toen sprak Jezus tot de scharen en tot Zijn discipelen, Zeggende: De Schriftgeleerden en de Farizeen zijn gezeten op de stoel van Mozes; Daarom, al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken; want zij zeggen het, en doen het niet”

en later vinden we de discipelen:

“.....dagelijks eendrachtelijk in den tempel volhardende,.....” (Hand.2:46).

In het laatste verslag dat we van hen hebben, in het boek Handelingen, zijn ze nog steeds ijverende voor de wet van Mozes, nog steeds de besnijdenis praktiserende, en ze gaan nog steeds naar de tempel om dierenoffers te brengen, Hand.21:20-24:

“En zij, dat gehoord hebbende, loofden den Heere, en zeiden tot hem: Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet. En zij zijn aangaande u bericht, dat gij al de Joden, die onder de heidenen zijn, leert van Mozes afvallen, zeggende: dat zij de kinderen niet zouden besnijden, noch naar de wijze der wet wandelen. Wat is er dan te doen? Het is gans nodig, dat de menigte samenkome; want zij zullen horen, dat gij gekomen zijt. Doe dan hetgeen wij u zeggen: Wij hebben vier mannen, die een gelofte gedaan hebben. Neem dezen tot u, en heilig u met hen, en doe de onkosten nevens hen, opdat zij het hoofd beschermen mogen; en alle mogen weten, dat er niets is aan hetgeen, waarvan zij, aangaande u, bericht zijn; maar dat gij alzo wandelt, dat gij ook zelve de wet onderhoudt.

We vinden het antwoord op deze vraag in hoofdstuk twee van dit boek, en eveneens in het vijftiende hoofdstuk van het boek Handelingen, waar een vergadering werd gehouden tussen Paulus en de andere apostelen. Deze apostolische vergadering resulteerde in een enorm belangrijk besluit betreffende Paulus zijn bediening onder de Heidenen. Verder wordt ons verteld dat deze actie niet alleen het besluit van de apostelen was, maar:

“Want het heeft den Heiligen Geest en ons goed gedacht,.....” (Hand.15:28).

om het Evangelie dat Paulus verkondigde goed te keuren.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Van dit besluit lezen we opnieuw in Hand.21:25:

“Doch van de heidenen, die geloven, hebben wij geschreven en goed gevonden, dat zij niets dergelijks zouden onderhouden,.....”

(zoals de Joodse gelovigen te Jeruzalem die wel onderhielden).

We zeggen hier: “in Jeruzalem”, want de tempel in Jeruzalem was de enige plaats waar het ritueel van de Wet van Mozes kon worden uitgevoerd (Deut.12:10-19; 16:5-6).

“Maar gij zult over de Jordaan gaan, en wonen in het land, dat u de HEERE, uw God, zal doen erven; en Hij zal u rust geven van al uw vijanden rondom, en gij zult zeker wonen. Dan zal er een plaats zijn, die de HEERE, uw God, verkiezen zal, om Zijn Naam aldaar te doen wonen; daarheen zult gij brengen alles, wat ik u gebiede: uw brandofferen, en uw slachtofferen, uw tienden, en het hefoffer uwer hand, en alle keur uwer geloften, die gij den HEERE beloven zult. En gij zult vrolijk zijn voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, gijlieden, en uw zonen, en uw dochteren, en uw dienstknechten, en uw dienstmaagden, en de Leviet, die in uw poorten is; want hij heeft geen deel noch erve met ulieden. Wacht u, dat gij uw brandofferen niet offert in alle plaats, die gij zien zult. Maar in de plaats, die de HEERE in een uwer stammen zal verkiezen, daar zult gij uw brandofferen offeren, en daar zult gij doen al wat ik u gebiede. Doch naar allen lust uwer ziel zult gij slachten en vlees eten, naar den zegen des HEEREN, uws Gods, dien Hij u geeft, in al uw poorten; de onreine en de reine zal daarvan eten, als van een ree, en als van een hert. Alleenlijk het bloed zult gijlieden niet eten; gij zult het op de aarde uitgieten als water. Gij zult in uw poorten niet mogen eten de tienden van uw koren, en van uw most, en van uw olie, noch de eerstgeboorten van uw runderen en van uw schapen, noch enige uwer geloften, die gij zult hebben beloofd, noch uw vrijwillige offeren, noch het hefoffer uwer hand. Maar gij zult dat eten voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, in de plaats, die de HEERE, uw God, verkiezen zal, gij, en uw zoon, en uw dochter, en uw dienstknecht, en uw dienstmaagd, en de Leviet, die in uw poorten is; en gij zult vrolijk zijn voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, over alles, waaraan gij uw handen geslagen hebt. Wacht u, dat gij den Leviet niet verlaat, al uw dagen in uw land”.

“Gij zult het pascha niet mogen slachten in een uwer poorten, die de HEERE, uw God, u geeft. Maar aan de plaats, die de HEERE, uw God, verkiezen zal om daar Zijn Naam te doen wonen, aldaar zult gij het pascha slachten aan den avond, als de zon ondergaat, ter bestemder tijd van uw uittrekken uit Egypte”.

Dus gedurende de tweede helft van de Handelingen periode was er een programma voor de gelovige Joden in hun land en een ander programma voor de gelovigen uit de Heidenen. Als dit feit niet wordt onderkend dan moeten zowel de twaalf apostelen als de apostel Paulus beoordeeld worden als zijnde buiten de wil van God. Degenen die het lichaam van Christus, en de nieuwe bedeling van genade laten beginnen op de Pinksterdag zeggen in feite dat de twaalfen buiten de wil van God waren in het voortzetten van de tempeldienst en in het alleen prediken aan de Joden. Sommigen leren zelfs dat God Paulus heeft geroepen om naar

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

de Heidenen te gaan vanwege de raciale onverdraagzaamheid van de twaalven, en dan veroordelen ze Paulus omdat hij naar de tempel ging en betrokken raakte in Joodse geloften en in het offeren.

Het is een feit dat God nimmer enige opdracht heeft gegeven, aan de Joodse gelovigen, om de Wet of de tempeldienst te verlaten. Ze boden het koninkrijk aan, aan de heersers van Israël, waarin de Wet en de tempel een belangrijke rol speelden. Jezus erkende de tempel als "*het huis Mijns Vaders*" (Joh.2:16) niettegenstaande de ontrouw van de priesters. We horen niet eerder iets over het terzijde stellen van Israël totdat we komen in de brieven van Paulus. De Wet van Mozes was niet alleen Israëls religieuze wet, het was eveneens hun burgerlijke wet. De Joden in Jeruzalem en in Juda waren aan de wet gebonden zolang de tempel bestond. De eerste aanwijzing dat de Joodse gelovigen de wet van Mozes en de tempel moesten verlaten wordt gevonden in Hebr.13:13:

"Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende".

Een kleine tijd nadat dit was geschreven begon de Joodse oorlog tegen Rome in 65 na Christus, en in 70 na Christus vernietigde het Romeinse leger, onder aanvoering van Titus, Jeruzalem en de tempel volledig. Toen kon de Wet van Mozes niet langer onderhouden worden.

Zolang de tempel bestond was er slechts één religieuze orde voor de gelovige Joden te Jeruzalem en een daarvan verschillende orde voor de gelovigen uit de Heidenen. Het is van het grootste belang om dit verschil in bedeling te begrijpen dat zo lang duurde als dat de Joden Jeruzalem bezaten.

De brief aan de Galaten is geschreven om het wetticisme te bestrijden, één van de meest arglistige van alle religieuze fouten. Wetticisme is arglistig omdat het een beroep doet op de trots van de mens. Het verleidde de mens om te geloven dat hij zichzelf voor God kan rechtvaardigen door zijn eigen werken van rechtvaardigheid. Op het eerste gezicht lijkt het zeer godvrezend, maar Paulus noemt het in Kol.2:18:

"Dat dan niemand u overheerse naar zijn wil in nederigheid en dienst der engelen, intredende in hetgeen hij niet gezien heeft, tevergeefs opgeblazen zijnde door het verstand zijns vleses;

Het bedekt de trots van de mens met een mantel van zelfrechtvaardiging. Wetticisme werd in de dagen van Paulus hoofdzakelijk in verband gebracht met het Judaïsme, besnijdenis, en de Wet van Mozes. Vandaag de dag wordt deze uitdrukking in verband gebracht met ieder religieus systeem die de mogelijkheid leert om behoudenis te verdienen of heiligmaking te verkrijgen door het houden van wetten, of het nu door God gegeven wetten zijn of door mensen gemaakte wetten.

Dit is de enige brief die Paulus aan een groep gemeenten heeft geschreven, namelijk de gemeenten te Galatië. Galatië zijn naam is afgeleid van sommige Gallische stammen die centraal Klein Azië (nu Turkije) zijn binnengevallen in het jaar 200 voor Christus, en daar gebleven zijn. Deze Galliërs werden in 189 voor Christus onderworpen door de Romeinen. In 25 voor Christus werd het gebied vergroot door delen van Frigië, Pisidië, Lycaonië, en Isaurië

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

er bij te trekken en het werd in de dagen van Paulus tot een Romeinse provincie, onder Galatië kon men het oorspronkelijk kleine gebied verstaan of een Romeinse provincie. Het is de vraag op welke manier Paulus het gebruikte, en bedoelde Lukas in Handelingen hetzelfde?

We weten dat Paulus op zijn eerste reis naar de steden in het zuidelijk gebied van de provincie ging, maar Lukas noemt Paulus zijn reis naar Galatië niet eerder dan in zijn tweede reis, Hand.16:16:

“En als zij Frygie, en het land van Galatie doorgereisd hadden, werden zij van den Heiligen Geest verhinderd het Woord in Azie te spreken”,

alwaar Frigië, waar Paulus op zijn eerste reis naar toe ging, onderscheiden wordt van Galatië. Lukas gebruikt Galatië op dezelfde wijze in Hand.18:23:

“En als hij aldaar enige tijd geweest was, ging hij weg, en doorreisde vervolgens het land van Galatie en Frygie, versterkende al de discipelen”.

Aldus begrensd Lukas Galatië tot het oorspronkelijk kleine gebied waarheen Paulus niet eerder ging dan op zijn tweede reis. Als nu Paulus Galatië op dezelfde manier gebruikt, dan moest hij zijn brieven adresseren aan de gemeenten die hij had gesticht op zijn tweede reis. Maar het probleem is dat Lukas er geen verslag van geeft dat Paulus ook maar één gemeente stichtte in Galatië. Maar als Paulus Galatië, in zijn brief, gebruikt in de zin van de vergrote provincie, dan weten we dat de geadresseerde gemeenten waren: Antiochië in Pisidië, Iconium, Lystra en Derbe. Dit probleem heeft geleid tot een tweetal theorieën, de Noord Galatië Theorie, en de Zuid Galatië Theorie. De eerste veronderstelt dat de geadresseerde gemeenten de hoofdsteden waren in het noorden, Ancyra (het moderne Ankara), Pessinus, en Tavium, ondanks het feit dat deze steden niet in de Bijbel worden genoemd. De kaarten van klein Azië, in vele Bijbels en Bijbelse atlanten, volgen de noord Galatië zienswijze.

Omdat Paulus het noordelijk deel van Galatië niet eerder heeft bezocht dan op zijn tweede reis is het duidelijk, volgens de noordelijke zienswijze, dat de brief aan de Galaten geschreven moet zijn na die reis, en misschien wel terwijl hij op zijn derde reis was. En omdat Lukas niets zegt over het feit dat Paulus gemeenten heeft gesticht in de noordelijke regio weten we niet in welke steden ze waren gevestigd of wie deze mensen waren. Aan de andere kant, als de zuid Galatische veronderstelling correct is, dan waren de geadresseerde gemeenten gevestigd in Antiochië, Iconium, Lystra en Derbe, en aldus kan de brief op zijn vroegst geschreven zijn zodra Paulus terug kwam van zijn eerste reis.

Lukas geeft ons geen details van hetgeen Paulus deed op zijn tweede en derde reis door Galatië. Er is dan ook geen bewijs in de brief die de tijd aangeeft wanneer de brief is geschreven en ook niet van de exacte locatie van de geadresseerden. Lukas spreekt Paulus nimmer tegen, maar hij gaat voorbij aan vele gebeurtenissen die Paulus wel noemt in zijn brief, daarom is het bijna onmogelijk om deze gebeurtenissen in te voegen in het verhaal van Lukas.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Soms hebben we de indruk dat de missionaris Paulus naar verre landen ging waar de mensen nog nimmer hadden gehoord van de ene ware God of van Jezus Christus. Terwijl het waar is dat Paulus tot vele Heidenen predikte die nog nimmer hadden gehoord van Jezus Christus, is het ook waar dat in bijna elke stad waar hij kwam er een Joodse synagoge was. En we weten, van zulke passages als Hand.13:42-43:

“En als de Joden uitgegaan waren uit de synagoge, baden de heidenen, dat tegen den naasten sabbat hun dezelfde woorden zouden gesproken worden. En als de synagoge gescheiden was, volgden velen van de Joden en van de godsdienstige Jodengenoten Paulus en Barnabas; welke tot hen spraken, en hen vermaanden te blijven bij de genade Gods”

dat er Heidense proselieten waren die verbonden waren aan deze synagoges, en er waren daarom Joden en enige Heidenen, in bijna alle plaatsen waar Paulus predikte, die wisten van de ene ware God. Die waren er niet zomaar, maar op die merkwaardige Pinksterdag van Hand.2:5 lezen we:

“En er waren Joden, te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke dergenen, die onder den hemel zijn”.

In de verzen 9-11 worden vele nationaliteiten genoemd, en terwijl sommigen van dezen permanent te Jeruzalem woonden, wordt hetzelfde woord “inwoners” gebruikt voor die uit Mesopotamië en de andere landen. Hele drommen Joden, uit de gehele Romeinse wereld, kwamen naar Jeruzalem voor de belangrijkste feestdagen. Vandaar dat er in het gehele Romeinse rijk Joden waren die getuigden van de uitstorting van de Heilige Geest en van de prediking van Petrus. Sommigen van hen geloofden, en toen ze terugkeerden naar hun eigen land namen ze het nieuws mee over Jezus de Messias, of ze het geloofden of niet. Meer dan vijftien jaar na Pinksteren, voordat Paulus zijn werk als missionaris begon, waren er Joden naar Jeruzalem gekomen voor hun feestdagen. Door al dat gereis over en weer en over een lange periode moeten ze enige kennis hebben verspreid onder de Joden aangaande Jezus. De missie van Paulus was om de Joden te overtuigen dat deze Jezus de Messias was, Hand.17:1-3:

“En door Amfipolis en Apollonia hun weg genomen hebbende, kwamen zij te Thessalonica, alwaar een synagoge der Joden was. En Paulus, gelijk hij gewoon was, ging tot hen in, en drie sabbatten lang handelde hij met hen uit de Schriften, Dezelve openende, en voor ogen stellende, dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze Jezus is de Christus, Dien ik, zeide hij, ulieden verkondige”.

Natuurlijk was zijn bediening hoofdzakelijk aan de Heidenen, maar, zoals we hebben gezien, deze bediening aan de Heidenen begon vaak onder de proselieten in de Joodse synagoge.

Er was een scherpe scheiding tussen de Joodse gelovigen en hun religieuze leiders, maar dat benaderde niet het verschil dat zich ontwikkelde tegen Paulus nadat hij zijn bediening onder de Heidenen begon van rechtvaardiging door geloof alleen, los van besnijdenis en de Wet

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

van Mozes. Het is onder deze omstandigheden heel gewoon om, van de Joden, verzet tegen Paulus te vinden, en dat gebeurde waar hij ook heenging, zoals in Hand.13:50; 14:2,5,19:

“Maar de Joden maakten op de godsdienstige en eerlijke vrouwen, en de voornaamsten van de stad, en verwekten vervolging tegen Paulus en Barnabas, en wierpen ze uit hun landpalen” (Hand. 13:50).

“Maar de Joden, die ongehoorzaam waren, verwekten en verbitterden de zielen der heidenen tegen de broeders” (Hand. 14:2).

“En als er een oploop geschiedde, beiden van heidenen en van Joden, met hun oversten, om hun smaadheid aan te doen, en hen te stenigen” (Hand. 14:5).

“Maar daarover kwamen Joden van Antiochie en Ikonium, en overreedden de scharen, en stenigden Paulus, en sleepten hem buiten de stad, menende, dat hij dood was” (Hand. 14:19).

Verzet van de ongelovigen was één ding, maar nu, in geval van het schrijven van de brief aan de Galaten begon de vijand de gemeenten te overtuigen dat Paulus een bedrieger was en dat er geen behoudenis was buiten de besnijdenis en de Wet van Mozes om.

Zo gauw als ze, in eerste instantie, Paulus zijn evangelie hadden geloofd, keerden ze zich nu tegen Paulus, Gal. 1:6. Paulus was ten zeerste verbaasd dat de Galaten zichzelf zo gauw afwenden naar een onrechtzinnig evangelie, van degene die ze in de genade van Christus had geroepen.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

DE BRIEF AAN DE GALATEN

1)- De aanhef van de brief – Gal.1:1-5.

Merk het verschil op tussen deze begroeting en die van de andere brieven van Paulus.

“Paulus, een apostel, geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God den Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft, En al de broeders, die met mij zijn, aan de Gemeenten van Galatie: Genade zij u en vrede van God den Vader, en onzen Heere Jezus Christus; Die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld, naar den wil van onzen God en Vader; Denwelken zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen” (Gal. 1:1-5)..

Alvorens het toewensen van het gebruikelijke “genade en vrede” aan hen, begint Paulus met het vermelden van zijn uniek apostelschap – “Paulus, een apostel, geroepen niet van mensen, noch door een mens, maar door Jezus Christus, en God den Vader, Die Hem uit de doden opgewekt heeft”.

Zijn apostelschap werd ter discussie gesteld door de valse leraren die het de gemeenten, die hij gesticht had, moeilijk maakten, en alvorens zijn lezers te begroeten wil hij hen herinneren aan zijn goddelijke geloofsbrieven. Dan zet hij zijn begroeting voort maar dankt niet voor hen zoals hij in de meeste van zijn brieven wel doet, want zij hebben hem teleur gesteld.

Maar hij geeft eer aan Jezus Christus, Die Zichzelven gegeven heeft voor onze zonden, opdat Hij ons trekken zou uit deze tegenwoordige boze wereld. Ongeacht de omstandigheden kunnen we altijd wel een oorzaak vinden om de Heere Jezus Christus te danken voor Zijn dood voor ons. Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, en niet alleen dat, maar de Zoon heeft Zichzelf eveneens gegeven.

2)-Het Evangelie verdraaid – Gal.1:6-10.

Het onrechtzinnige evangelie ten opzichte van het ware evangelie.

*“Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie; Daar er geen ander is; maar er zijn sommigen, die u **ontroeren**, en het Evangelie van Christus willen verkeren. Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt. Gelijk wij te voren gezegd hebben, zo zeg ik ook nu wederom: Indien u iemand een Evangelie verkondigt, buiten hetgeen gij ontvangen hebt, die zij vervloekt” (Gal. 1:6-9).*

“Wijkende” betekent dat iets continu aanwezig is, “dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander evangelie”. God is Degene die zondaren tot behoudenis roept, maar in dit geval was Paulus

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

degene die door God werd gebruikt om hen te roepen, en nu verwijderden ze zich van Paulus, en ontkenden dat hij een waarachtig apostel was. Ze werden overgebracht naar "een ander evangelie". Meer exact gezegd, ze wenden zich af naar een "onrechtzinnig evangelie". Dat is een geheel ander soort van boodschap, maar "daar er geen ander is" is het dus niet zinvol. De uitleg is dat het tweede "ander" een ander woord is, *allos*, wat betekent: "een andere van dezelfde soort". Waar ze naar afweken was in het geheel geen evangelie. Evangelie betekent "goed nieuws", en wetticisme is slecht nieuws. Ze gingen van goed naar kwaad.

Paulus noemt deze valse leraren, zowel hier als in Gal.5:10, "ontroerders" (onruststokers). De apostels te Jeruzalem noemden ze eveneens "ontroerders":

*"Nademaal wij gehoord hebben, dat sommigen, die van ons uitgegaan zijn, u met woorden **ontroerd** hebben en uw zielen wankelende gemaakt, zeggende, dat gij moet besneden worden, en de wet onderhouden; welken wij dat niet bevolen hadden" (Hand.15:24).*

De belangrijkheid van het vermengen van Wet met het evangelie wordt gezien in het spreken van "vervloeking" van God over degenen die dat doen. "Vervloeken" komt voor in Hand.23:14; 1Kor. 12:3 en 1Kor. 16:22. De werkwoordsvorm komt voor in Hand.23:12,14,21. In de Septuaginta is het de vertaling van het Hebreeuwse woord *cherem*, gebruikt voor iets gewijd aan God zonder de hoop om verlost te worden, en voor een dier om gedood te worden (Lev.27:28-29), of een persoon of een ding gedoemd tot vernietiging (Jos.6:17; 7:12), een afschuwelijk, gruwelijk en vervloekt ding (Deut.7:26).

Note: De Statenvertaling spreekt van "verbannen".

Paulus vraagt:

"Want predik ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? (Gal. 1:10).

Als het ging om de waarheid van het evangelie was Paulus niet iemand die de mensen behaagde. Christelijk gedrag was een andere zaak:

"Weest zonder aanstoot te geven, en den Joden, en den Grieken, en der Gemeente Gods. Gelijkerwijs ik ook in alles allen behaag, niet zoekende mijn eigen voordeel, maar het voordeel van velen, opdat zij mochten behouden worden" (1Kor. 10:32-33).

Hij ging niet schipperen met de waarheid om mensen te behagen, maar hij beledigde ook niet nodeloos mensen.

3)-Het verdedigen van het Evangelie – 1:11 – 2:21

A. Door het getuigenis van Paulus zelf (1:11-24).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Paulus verdedigde het evangelie dat hij predikte door eerst te laten weten hoe hij het had ontvangen.

“Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens. Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus” (Gal. 1:11-12).

“Paulus maakte bekend’. Dit woord, *gnorizo*, is op andere plaatsen, zo’n twintig keer, vertaald met “bekend maken” of “verklaren/betuigen”. Het evangelie van Paulus was niet naar de mens (*kata anthropon*). Het was niet naar de mens, dat betekent dat het niet gebaseerd was op menselijke normen. Hij ontving het ook niet van mensen (*para anthropou*), dat is “van een mens”. Het voorzetsel *para* heeft het idee in zich van “overdracht”. Het was door niemand aan hem overgedragen. Ook was het evangelie niet aan hem geleerd door een mens. Hij ging niet naar het seminarie of naar de andere apostelen om te studeren en er over te leren. Daarentegen ontving hij het door (*dia*) de openbaring van Jezus Christus. Feitelijk is het evangelie het onderwerp van de openbaring die door Christus kwam.

Het evangelie was niet naar (*kata*) de mens, maar (*kata*) naar de Schrift, 1Kor.15:1-4:

“Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, in hetwelk gij ook staat; Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt. Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften; En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften”.

en dit evangelie is tot Paulus gekomen door een speciale openbaring. Paulus zat niet in het Oude Testament te kijken om voor zichzelf het evangelie uit de types, schaduwen en voorspellingen, te halen. God had de profeten de feiten laten opschrijven betreffende het lijden van Christus en de heerlijkheid die daarop zou volgen zodat deze waarheden konden worden bevestigd nadat ze waren gebeurd. De profeten, die profeteerden van de genade die tot ons zou komen:

“.....Onderzoekende, op welke of hoedanigen tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en te voren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende. Denwelken geopenbaard is, dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden deze dingen, die u nu aangediend zijn bij degenen, die u het Evangelie verkondigd hebben door den Heilige Geest, Die van den hemel gezonden is,.....” (1Petrus 1:10-12).

Wij behoren te doen als de Bereërs die de Schriften onderzochten of deze dingen zo waren, Had.17:10-11:

“En de broeders zonden terstond des nachts Paulus en Silas weg naar Berea; welke, daar gekomen zijnde, gingen heen naar de synagoge der Joden; En dezen waren edeler, dan die te Thessalonica waren, als die het woord ontvingen met

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen alzo waren”.

Het is belangrijk om, in de prediking van Paulus, onderscheid te maken tussen het Evangelie en de Verborgenheid. De Verborgenheid was ook naar de openbaring, maar het was niet naar de Schrift.

Het was geheim gehouden, verborgen in God, totdat het aan Paulus werd geopenbaard. J. C. O’Hair, één van de oprichters van de Genade Evangelie Gemeenschap, schreef een boek met de titel: *“De onnaspeurlijke rijkdom van Christus”* waarvan het doel was om de bevestiging van de bediening van Christus, de Twaalven, en van Paulus, te vergelijken met de bediening van de openbaringen van Paulus. Met “bevestigende bediening” bedoelde hij de bediening die bevestigd kon worden vanuit het Oude Testament. Met “bediening van openbaring” bedoelde hij die bediening die niet geprofeteerd was of beloofd in de Schrift, maar die geheim gehouden was, verborgen in God, van voor de grondlegging der wereld. Het woord “onnaspeurlijk”, in Efeze 3:8, is een zeer interessant samengesteld woord, *anexechniaston*. Het is samengesteld uit het negatieve deel a + het voorzetsel ex, vanuit + *ichnos*, betekent het een voetstap of voetafdruk. Het gecombineerde woord betekent: geen voetafdrukken achterlaten, niet traceerbaar, of onvindbaar. *Ichnos* wordt gebruikt in 1Petrus 2:21:

“Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen”

waar ze juist wel Zijn voetstappen moeten navolgen. Maar de Verborgenheid heeft geen voetafdrukken, om na te volgen, nagelaten in het Oude Testament. Het is niet traceerbaar, het kan niet uitgezocht worden. De Verborgenheid is kort omschreven en verklaart in Efeziërs 3:3-6:

“Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb; Waaraan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus), Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest; Namelijk dat de heidenen zijn medeërfgenen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie” (Ef.3:3-6).

Vervolgens geeft Paulus een kort verslag van zijn vroegere leven tot drie jaar na zijn bekering, Gal.1:13-17:

“Want gij hebt mijn omgang gehoord, die eertijds in het Jodendom was, dat ik uitnemend zeer de Gemeente Gods vervolgde, en dezelve verwoestte; En dat ik in het Jodendom toenam boven velen van mijn ouderdom in mijn geslacht, zijnde overvloedig ijverig voor mijn vaderlijke inzetten. Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade, Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed; En ben niet wederom gegaan naar Jeruzalem, tot degenen, die voor mij apostelen waren; maar ik ging henen naar Arabie, en

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

keerde wederom naar Damaskus”.

Zonder twijfel heeft Paulus, toen hij voor het eerst onder hen predikte, aan de Galaten verteld hoe hij was bekeerd en hoe hij in onwetendheid de eerste gelovigen heeft vervolgd. In 1Tim.1:13 zegt Paulus daarover, van zichzelf:

“Die te voren een gods lasteraar was, en een vervolger, en een verdrukker; maar mij is barmhartigheid geschied, dewijl ik het ontwetende gedaan heb in mijn ongelovigheid” (1Tim.1:13).

Een veranderd leven is één van de beste aanbevelingen voor het Evangelie. Paulus is nimmer vergeten hoeveel pijn hij God's mensen had toegebracht terwijl hij een zichzelf rechtvaardigende Farizeeër was. Nu heeft Paulus zelf geleerd wat het lijden voor Christus werkelijk betekende. God Had aan Ananias gezegd:

“Want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam” (Hand.9:16).

Zijn lijden was niet de straf voor wat hij anderen had aangedaan. Lijden is onderdeel van de discipline voor het volk van God. Paulus kon zeggen:

“Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden, in smaadheden, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, om Christus' wil; want als ik zwak ben, dan ben ik machtig” (2Kor.12:10).

Het lijkt er op dat hoe groter zondaar voor zijn verandering, zoveel te meer overtuigend het getuigenis is van zo'n christen. Paulus noemt zichzelf de voornaamste der zondaren – vandaar dat hij de voornaamste van de getuigen is. Zijn getuigenis moet diegenen antwoorden die zijn autoriteit en evangelie, onder de Galaten, trachten te ondermijnen.

Paulus vervolgde de gemeente. Deze gemeente was de geprofeteerde gemeente, niet de gemeente van de Verborgenschap. Het woord congregatie (of broederschap) in het Oude Testament, Griekse Septuaginta, vertaald met “gemeente” in het Nieuwe Testament. De Gemeente van de huidige bedeling vindt zijn oorsprong in de bediening van Paulus.

Paulus doet een beroep op zijn onderrichting in de Joodse religie als geloofsbrieven voor een goed opgeleide bijbelgeleerde. Hij promoveerde *summa cum laude* aan Gamaliël's rabbijnse seminarie, Hand.22:3:

“Ik ben een Joods man, en te Tarsen in Cilicie geboren, opgevoed in deze stad, aan de voeten van Gamaliel onderwezen naar de bescheidenste wijze der vaderlijke wet, zijnde een ijveraar Gods, gelijkerwijs gij allen heden zijt”.

Voor zover betrekking hebbend op zijn religieuze kwalificaties was hij onberispelijk, Fil.3:4-6:

“Hoewel ik heb, dat ik ook in het vlees betrouwen mocht; indien iemand anders meent te betrouwen in het vlees, ik nog meer; Besneden ten achtsten dage, uit

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

het geslacht van Israel, van den stam van Benjamin, een Hebreer uit de Hebreen, naar de wet een Farizeer; Naar den ijver een vervolger der Gemeente; naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk”.

Hij had blijkbaar een grotere kennis van de Schrift dan wie dan ook van zijn eigen generatie.

God heeft aan Paulus geopenbaard dat Hij hem had afgezonderd van zijn moeders lijf aan en hem heeft geroepen door Zijn genade om Zijn Zoon in hem te openbaren. God kiest zijn mannen voordat ze zijn geboren, Jer.1:5; Jes.49:1-5; Rom.9:11-13.

“Eer Ik u in moeders buik formeerde, heb Ik u gekend, en eer gij uit de baarmoeder voortkwaamt, heb Ik u geheiligd; Ik heb u den volken tot een profeet gesteld” (Jer. 1:5).

“Hoor naar Mij, gij eilanden! en luistert toe, gij volken van verre! De HEERE heeft Mij geroepen van den buik af, van Mijner moeders ingewand af heeft Hij Mijn Naam gemeld. En Hij heeft Mijn mond gemaakt als een scherp zwaard, onder de schaduw Zijner hand heeft Hij Mij bedekt; en Hij heeft Mij tot een zuiveren pijl gesteld, in Zijn pijlkoker heeft Hij Mij verborgen. En Hij heeft tot Mij gezegd: Gij zijt Mijn Knecht, Israel, door Welken Ik verheerlijkt zal worden. Doch Ik zeide: Ik heb te vergeefs gearbeid, Ik heb Mijn kracht onnuttelijk en ijdelijk toegebracht; gewisselijk, Mijn recht is bij den HEERE, en Mijn werkloon is bij Mijn God. En nu zegt de HEERE, Die Mij Zich van moeders buik af tot een Knecht geformeerd heeft, dat Ik Jakob tot Hem wederbrengen zou; maar Israel zal zich niet verzamelen laten; nochtans zal Ik verheerlijkt worden in de ogen des HEEREN, en Mijn God zal Mijn Sterkte zijn” (Jes.49:1-5).

“Want als de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleve, niet uit de werken, maar uit den Roepende; Zo werd tot haar gezegd: De meerdere zal den mindere dienen. Gelijk geschreven is: Jakob heb Ik liefgehad, en Ezau heb Ik gehaat” (Rom.9:11-13).

Maar voordat God begon om Zijn Zoon in Paulus te openbaren, stond Hij hem toe om de voornaamste vijand van Zijn Zoon te worden, teneinde:

“Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld dergenen, die in Hem geloven zullen ten eeuwigen leven” (1Tim. 1:16).

Hij was afgezonderd om Christus te prediken onder de Heidenen (*ethnesin* – de Naties, gewoonlijk vertaald met Heidenen).

Echter werd Paulus niet direct afgezonderd voor zijn bediening onder de Heidenen. Evenals Mozes veertig jaar aan de andere kant van de woestijn doorbracht voordat hij zijn werk, voor het verlossen van Israël uit Egypte, kon beginnen, Hand.7:23,30:

“Als hem nu de tijd van veertig jaren vervuld was, kwam hem in zijn hart, zijn

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

broeders, de kinderen Israels, te bezoeken. En als veertig jaren vervuld waren, verscheen hem de Engel des Heeren, in de woestijn van den berg Sinai, in een vlammig vuur van het doornenbos”.

zo bracht Paulus een aantal jaren, ter voorbereiding, door voordat hij werd afgezonderd voor zijn bediening aan de Heidenen, Hand.13:2-3:

“En als zij den Heere dienden, en vastten, zeide de Heilige Geest: Zondert Mij af beiden Barnabas en Saulus tot het werk, waartoe ik hen geroepen heb. Toen vastten en baden zij, en hun de handen opgelegd hebbende, lieten zij hen gaan”.

Vervolgens verklaart Paulus wat hij, direct na zijn bekering, deed. Hij ging niet te rade met vlees en bloed, ook ging hij niet naar Jeruzalem om met de twaalven te overleggen, maar hij ging naar Arabië en keerde daarna opnieuw terug naar Damaskus.

In het verslag van Lukas, in Hand.9: 19-39, van de bekering van Paulus, wordt ons verteld dat hij onmiddellijk Christus predikte in de synagoge, dat Hij de Zoon van God is. Uit het verslag van Handelingen wordt de indruk gewekt dat Paulus, na zijn bekering, onmiddellijk naar Jeruzalem ging, maar Paulus ging eerst naar Arabië, ging toen weer naar Damaskus, en daarna naar Jeruzalem. Waarom hij naar Arabië ging en voor hoelang hij daar verbleef wordt ons niet verteld. Zonder twijfel ging hij daar heen voor een tijd van afzondering en gemeenschap met de Heer om te gewinnen aangaande de verandering van richting in zijn leven. We mogen veronderstellen dat Christus hem daar verscheen en hem meerdere openbaring heeft gegeven van Zijn plan en doel voor de nieuwe bedeling.

Teruggekeerd zijnde naar Damaskus lezen we:

“Daarna kwam ik na drie jaren weder te Jeruzalem om Petrus te bezoeken, en ik bleef bij hem vijftien dagen. En zag geen ander van de apostelen, dan Jakobus, den broeder des Heeren. Hetgeen nu ik u schrijf, ziet, ik getuig voor God, dat ik niet lieg!” (Gal.1:18-20).

Paulus is zo nadrukkelijk over het feit dat hij niet één van de andere apostelen in Jeruzalem zag, dat hij tot het uiterste gaat door te verklaren: “ik getuig voor God, dat ik niet lieg!”. Hij is van plan te bewijzen dat hij geen enkele kennis of instructie van hen heeft ontvangen. Het lijkt er misschien op dat het verhaal van Lukas dat van Paulus tegenspreekt dat hij niemand zag van de andere apostelen; echter, het woord “zag” dat Paulus gebruikt is *eidon*, dat niet betekent visueel gezien hebben, maar om te weten of kennis te hebben van. Merk op hoe hetzelfde werkwoord wordt gebruikt in hoofdstuk 2:7 en 14, vertaald met “zien”, en in 2:16; 4:8 en 13, vertaald met “weten”. Paulus zag de andere apostelen met zijn ogen, maar hij zag ze niet in de zin van inwinnen van informatie of van hen te leren.

Paulus besluit zijn getuigenis met:

“Daarna ben ik gekomen in de gewesten van Syrie en van Cilicie. En ik was van aangezicht onbekend aan de Gemeenten in Judea, die in Christus zijn. Maar zij hadden alleenlijk gehoord, dat men zeide: Degene, die ons eertijds vervolgde, verkondigt nu het geloof, hetwelk hij eertijds verwoestte. En zij verheerlijkten God

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

in mij" Gal.1:21-24)..

Paulus predikte momenteel het geloof dat hij eens verwoestte, hetgeen aangeeft dat hij nog niet het evangelie der onbesnedenen predikte dat hij noemde "mijn Evangelie". Het geloof dat hij verwoestte was het geloof dat werd geleerd door de twaalfen in het begin van Handelingen. Er werd voortgang van openbaring gegeven aan Paulus, 2Kor. 12:1; Hand.26:16:

"Te roemen is mij waarlijk niet oorbaar; want ik zal komen tot gezichten en openbaringen des Heeren" (2Kor.12:1).

"Maar richt u op, en sta op uw voeten; want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt en in welke Ik u nog zal verschijnen" (Hand.26:16).

Er is geen verslag van Paulus zijn activiteiten vanaf het moment dat God hem waarschuwde om uit Jeruzalem te gaan (Hand.9:29,30; men vergelijk: Hand.22:17-21) en zijn reis terug naar Cilicië, totdat Barnabas naar Tarsus ging om hem terug te halen om in Antiochië te dienen alwaar een groot aantal Grieken zich tot de Heer hadden bekeerd, en waar de discipelen voor het eerst Christenen werden genoemd (Hand.11:19-26). Er is geen verslag dat hij een gemeente stichtte in Cilicië, en ook geen aanwijzing of hij tot sommige Heidenen predikte in die regio.

Het lijkt er op dat God het ijs begon te breken, voor Paulus zijn bediening aan de Heidenen, door eerst Petrus naar de eerste Heiden bekeerling te zenden, Cornelius, hetgeen de twaalfen zou helpen te begrijpen dat God een verandering van bedeling aan het maken was. Deze verandering werd verder gezien in het keren van de Grieken naar Christus te Antiochië.

B. De vergadering te Jeruzalem Gal.2:1-10.

"Daarna ben ik, na veertien jaren, wederom naar Jeruzalem opgegaan met Barnabas, ook Titus medegenomen hebbende" (Gal.2:1).

De meeste commentatoren denken dat dit het zelfde bezoek aan Jeruzalem is als beschreven in Hand.15. Er zijn echter een aantal verschillen in de verslagen dat sommigen er toe heeft geleid te geloven dat het hier beschreven bezoek plaats vond in Hand.11 toen Paulus, vanwege de grote hongersnood, iets naar Jeruzalem bracht. Een vergelijking geeft de volgende verschillen aan tussen de verslagen van Paulus en Lukas:

PAULUS – Ging door een openbaring.

LUKAS - De gemeente zond hem.

PAULUS - Vergezeld door Barnabas en Titus.

LUKAS - Titus wordt niet genoemd.

PAULUS - Tegengewerkt door valse broederen die waren binnengeslopen.

LUKAS - Tegengewerkt door gelovigen die Farizeeërs waren.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

PAULUS - Andere apostelen voegden niets toe aan Paulus.

LUKAS - Geen vermelding.

PAULUS - Vermelding van het evangelie der onbesnedenen en van de besnedenen.

LUKAS - Geen vermelding.

PAULUS - Overeenstemming bereikt dat Paulus naar de Heidenen gaat en de andere apostelen naar de Joden.

LUKAS - Geen vermelding.

PAULUS - Geen vermelding.

LUKAS - De rede van Petrus over het feit dat hij de eerste was die tot de Heidenen predikte en hoe God geen onderscheid maakte tussen Joden en Heidenen.

PAULUS - Geen vermelding.

LUKAS - Redevoering door Jacobus over Amos 9.

PAULUS - Geen vermelding.

LUKAS - Een brief geschreven die de Heidenen vrij stelde van de Wet van Mozes en een afwijzing die ze zonden naar die mensen in Antiochië die aandrongen op het besnijden van de Heidenen.

PAULUS - Genoemd als tweede bezoek aan Jeruzalem.

LUKAS - Genoemd als Paulus zijn eerste bezoek aan Jeruzalem.

30 na Christus Pinksteren.

35 na Christus Bekering van Saulus.

38 na Christus Saulus zijn eerste reis naar Jeruzalem. (Gal.1:18; Hand.9:26).

38-45 na Christus Saulus predikt in Sirië en Cilicië (Gal.1:21; Hand.9:30).

40 na Christus Cornelius bekeert (Hand.10:32-48).

45 na Christus Aanvaarding gelovigen uit de Heidenen in de Joodse gemeente te Antiochië. Barnabas brengt Saulus van Tarsus om te dienen in Antiochië (Hand.11:19-26).

46 na Christus Barnabas en Saulus worden vanwege de hongersnood naar Jeruzalem gezonden (Hand.11:27-30; 12:25).

47-48 na Christus Saulus en Barnabas op hun eerste zendingsreis (Hand.13:1-14; 14:25).

49 na Christus Paulus gaat naar Jeruzalem voor een ontmoeting met de Joodse

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

apostelen (Hand.15:1-29; Gal.2:1-10). Dit is volgens Paulus zijn eerste bezoek en volgens Lukas zijn derde reis. Lukas verteld ons over dingen die Paulus deed welke niet door Paulus in zijn brieven worden genoemd, en omgekeerd. Paulus verklaart niet in Gal.2:1 dat dit zijn tweede bezoek aan Jeruzalem was, Hij dateert het eenvoudig als veertien jaar later.

Paulus had een bedoeling met het meenemen van Titus, een onbesneden Heidense bekeerling. Het was zijn bedoeling om de andere apostelen te Jeruzalem te beproeven, om te zien of ze Titus, daar hij niet besneden was, zouden accepteren, of dat ze er op aan zouden dringen dat hij zich moest laten besnijden.

“En ik ging op door een openbaring, en stelde hun het Evangelie voor, dat ik predik onder de heidenen; en in het bijzonder aan degenen, die in achtging waren, opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben” (Gal.2:2).

Dit bezoek aan Jeruzalem was niet Paulus zijn eigen idee. Hij ging door een speciale openbaring van God. “opdat ik niet enigszins tevergeefs zou lopen of gelopen hebben” betekent, dat, als de gemeente te Jeruzalem stelling zou nemen tegen zijn bediening aan de Heidenen, veel van zijn arbeid verloren zou gaan door hun steun aan die Joden te Antiochië, die er op aandrongen de Heidenen onder het juk van de Wet te brengen. Als de Joden proselieten maakten van Heidenen dan noemde ze dat “neem het juk”. Petrus noemt de Mozaïsche Wet een ondraagbaar juk (Hand.15:10), en Paulus noemt het “het juk der dienstbaarheid” (Gal.5:1).

“Maar ook Titus, die met mij was, een Griek zijnde, werd niet genoodzaakt zich te laten besnijden. En dat om der ingekropen valse broederen wil, die van bezijden ingekomen waren, om te verspieden onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben, opdat zij ons zouden tot dienstbaarheid brengen. Denwelken wij ook niet een uur hebben geweken met onderwerping, opdat de waarheid van het Evangelie bij u zou verblijven” (Gal.2:3-5).

Paulus ging met opzet naar “degenen, die geacht waren”, de befaamde leiders van de gemeente, maar enige valse broederen waren de vergadering binnen ingekomen en trachten de Heidenen te knechten met de Wet. Ze wilden afdwingen dat Titus besneden zou worden. Maar Paulus heeft er geen moment aan gedacht om aan deze eis toe te geven. Laten we God danken voor Paulus, en anderen, die geweigerd hebben om compromissen te sluiten betreffende het evangelie der genade Gods.

“En van degenen, die geacht waren, wat te zijn, hoedanigen zij eertijds waren, verschilt mij niet; God neemt den persoon des mensen niet aan; want die geacht waren, hebben mij niets toegebracht. Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis; (Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen) En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan” (Gal.2:6-9).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Er lijkt een beetje ironie te zitten in de manier waarop Paulus sprak over de apostelen die in dienst waren van de gemeente te Jeruzalem: "die geacht waren, wat te zijn - die geacht waren pilaren te zijn" (Gal.2:6 en 9). De leraren, die de Galaten moeilijkheden bezorgden, stelden de twaalf apostelen boven Paulus opdat de twaalven dan belangrijker zouden zijn en meer autoriteit zouden hebben dan Paulus, en Paulus wilde ze laten weten dat hij niet onder de indruk was van hun aanwezigheid. Als hij daartoe gedwongen werd, kon hij opscheppen, Vergelijk 1Kor.9:1-6; 2Kor.11:5:

1Kor.9:1 Ben ik niet een apostel? Ben ik niet vrij? Heb ik niet Jezus Christus, onzen Heere, gezien? Zijt gijlieden niet mijn werk in den Heere?

9:2 Zo ik anderen geen apostel ben, nochtans ben ik het ulieden; want het zegel mijns apostelschaps zijt gijlieden in den Heere.

9:3 Mijn verantwoording aan degenen, die onderzoek over mij doen, is deze.

9:4 Hebben wij niet macht, om te eten en te drinken?

9:5 Hebben wij niet macht, om een vrouw, een zuster zijnde, met ons om te leiden, gelijk ook de andere apostelen, en de broeders des Heeren, en Cefas?

9:6 Of hebben alleen ik en Barnabas geen macht van niet te werken?

2Kor.11:5: Want ik acht, dat ik nergens minder in ben geweest dan de uitnemendste apostelen.

Hij deed niet onder voor de belangrijkste der apostelen.

Het belangrijkste was dat de apostelen van Jeruzalem niet in staat waren om ook maar iets aan zijn boodschap toe te voegen. Integendeel, Paulus voegde toe aan hun begrip. Zij werden overtuigd van zijn uitleg van het evangelie en van de duidelijke zegen van God op zijn bediening dat hij de man van God was om de apostel der Heidenen te zijn.

In deze context noemt Paulus zijn evangelie voor de onbesnedenen (de Heidenen), en het evangelie van Petrus het evangelie der besnedenen (de Joden). De vertalers zijn onderling verdeeld wanneer Paulus onderscheid maakt tussen de evangelieën, gepredikt door hemzelf of door Petrus, of tussen de twee groepen waartegen hij en Petrus het evangelie predikten. Vele aanhangers van de bedelingenleer geloven dat Paulus de tegenstelling maakt tussen zijn evangelie aan de Heidenen met het evangelie van Petrus aan de Joden. Of het nu wel of niet het doel is van Paulus, het is duidelijk dat er verschil was in de programma's van de bedelingen van deze twee apostelen. Om deze verschillen te begrijpen moeten we het leven van Abraham bestuderen, die 1900 jaar voor Christus leefde.

Toen de naam van deze man nog Abram was er nog niet het verschil tussen Jood en Heiden, besnedenen en onbesnedenen. Alle mannen waren onbesnedenen. In die tijd hadden alle mensen zich van God afgekeerd en waren afgodendienaren geworden; en daarom "had God hen overgegeven" Rom.1:21-32:

1:21 Omdat zij, God kennende, Hem als God niet hebben verheerlijkt of gedankt; maar zijn vrijdeld geworden in hun overleggingen en hun onverstandig hart is verduisterd geworden;

1:22 Zich uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden;

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

1:23 En hebben de heerlijkheid des onverderfelijken Gods veranderd in de gelijkenis eens beelds van een verderfelijk mens, en van gevogelte, en van viervoetige en kruipende gedierten.

1:24 Daarom heeft God hen ook overgegeven in de begeerlijkheden hunner harten tot onreinigheid, om hun lichamen onder elkander te onteren;

1:25 Als die de waarheid Gods veranderd hebben in de leugen, en het schepsel geeerd en gediend hebben boven den Schepper, Die te prijzen is in der eeuwigheid, amen.

1:26 Daarom heeft God hen overgegeven tot oneerlijke bewegingen; want ook hun vrouwen hebben het natuurlijk gebruik veranderd in het gebruik tegen nature;

1:27 En insgelijks ook de mannen, nalatende het natuurlijk gebruik der vrouw, zijn verhit geworden in hun lust tegen elkander, mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende, en de vergelding van hun dwaling, die daartoe behoorde, in zichzelf ontvangende.

1:28 En gelijk het hun niet goed gedacht heeft God in erkentenis te houden, zo heeft God hen overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen;

1:29 Vervuld zijnde met alle ongerechtigheid, hoererij, boosheid, gierigheid, kwaadheid, vol van nijdigheid, moord, twist, bedrog, kwaadaardigheid;

1:30 Oorblazers, achterklappers, haters Gods, smaders, hovaardigen, laatdunkenden, vinders van kwade dingen, den ouderen ongehoorzaam;

1:31 Onverstandigen, verbondbrekers, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijken, onbarmhartigen;

1:32 Dewelken, daar zij het recht Gods weten, namelijk, dat degenen, die zulke dingen doen, des doods waardig zijn) niet alleen dezelve doen, maar ook mede een welgevallen hebben in degenen, die ze doen.

Toen verscheen de soevereine God aan Abram in Ur der Chaldeeën en vertelde hem dat hij die stad moest verlaten en naar een plaats gaan die God hem zou aanwijzen, en Hij zou hem zegenen en zijn naam groot maken, en in hem zouden alle geslachten der aarde gezegend worden. Hij was vijfenzeventig jaar oud toen hij op weg ging naar het land Kanaän Gen.12:4:

".....en Abram was vijf en zeventig jaren oud, toen hij uit Haran ging".

Hij had geen kinderen en zijn vrouw was onvruchtbaar en hij begon oud te worden. Na vele jaren vroeg hij aan God hoe Zijn belofte kon worden vervuld als hij geen kinderen had. God beloofde hem toen een zoon, en vertelde hem dat zijn afstammelingen zouden zijn als, zie Gen.15:2-6:

"Toen zeide Abram: Heere, HEERE! wat zult Gij mij geven, daar ik zonder kinderen heenga en de bezorger van mijn huis is deze Damaskener Eliezer? Voorts zeide Abram: Zie, mij hebt Gij geen zaad gegeven, en zie, de zoon van mijn huis zal mijn erfgenaam zijn! En ziet, het woord des HEEREN was tot hem, zeggende: Deze zal uw erfgenaam niet zijn; maar die uit uw lijf voortkomen zal, die zal uw erfgenaam zijn. Toen leidde Hij hem uit naar buiten, en zeide: Zie nu op naar den hemel, en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zeide tot hem: Zo zal uw zaad zijn!". En hij geloofde in den HEERE; en Hij rekende het hem tot gerechtigheid".

Abram geloofde dat God bij machte was leven te geven door zijn en Sara's lichaam, ondanks dat ze, aangaande het krijgen van kinderen, dood waren (Rom.4:19), en God rekende zijn geloof tot gerechtigheid. De eerdere afgodendienaar uit Ur was volledig gerechtvaardigd van

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

de zonde op basis van alleen "geloof". Dit is één van de meest belangrijke waarheden voor ons om te begrijpen hetgeen Paulus noemt: "het evangelie der onbesnedenen".

Paulus is zeer zorgvuldig om aan te tonen dat Abram rechtvaardig was verklaard door geloof alleen, dat was een aantal jaren voordat hij in het verbond van de besnijdenis kwam (Gen.17 vergelijk Rom.4:9-12), en toen Abram negentig jaar oud was en werd zijn naam veranderd in Abraham. Vanaf dat punt, van Gen.17 tot Hand.10, was al Gods verlossend handelen begrensd tot het besneden zaad van Abraham. Het zaad werd een volk toen God hen, door Mozes, bevrijde uit Egypte, die hun 430 jaar na de belofte van God aan Abraham, de Wet gaf (Gal.3:19 vergelijk Rom.4:13-16). Vijftienhonderd jaar later incarneerde de Zoon van God als Jezus, het zaad van Abraham, geworden uit een vrouw, geworden onder de Wet (Gal.4:4). Gedurende zijn aardse bediening zei Hij dat Hij alleen gezonden was voor de verloren schapen van het huis Israëls (Matth.15:24), en dat Israël eerst moest worden gered voordat de Heidenen gezegend konden worden (Mark.7:27). Alle beloofde zegeningen voor de Heidenen zouden komen dóór Israël. Jezus noemde de boodschap: "het evangelie van het Koninkrijk" (Matth.4:23), en Hij vertelde Zijn apostelen niet tot de Heidenen te prediken (de onbesnedenen), maar alleen tot de verloren schapen van het huis Israëls, Matth.10:5-6:

"10:5 Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden, en hun bevel gegeven, zeggende: Gij zult niet heengaan op den weg der heidenen, en gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen. 10:6 Maar gaat veel meer heen tot de verloren schapen van het huis Israëls".

Na Zijn dood en opstanding gaf Christus zijn apostelen de opdracht, zie Matth.28:19-20:

"28:19 Gaat dan henen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb. 28:20 En ziet, Ik ben met ulieden al de dagen tot de voleinding der wereld. Amen".

Even voor Zijn hemelvaart vroegen zijn discipelen Hem:

"Heere, zult Gij in dezen tijd aan Israel het Koninkrijk wederoprichten?" (Hand.1:6).

Waarom vroegen ze dat? Zonder twijfel begrepen ze dat de kinderen Israëls eerst verzadigd moesten zijn voordat ze de wereld in konden gaan om het evangelie van het Koninkrijk te prediken. Gedurende de veertig dagen durende seminarie (kweekschool) die Jezus met Zijn discipelen had tussen Zijn opstanding en hemelvaart, opende Hij hun verstand, opdat ze de Schriften mochten verstaan. Hij liet hen, vanuit het Oude Testament, alles zien aangaande Hemzelf, Luk.24:44-45:

"24:44 En Hij zeide tot hen: Dit zijn de woorden, die Ik tot u sprak, als Ik nog met u was, namelijk dat het alles moest vervuld worden, wat van Mij geschreven is in de Wet van Mozes, en de Profeten, en Psalmen. 24:45 Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden".

Christus beantwoorde niet hun vraag over de aanvang van het koninkrijk maar verklaarde:

".....Het komt u niet toe, te weten de tijden of gelegenheden, die de Vader in Zijn eigen

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

macht gesteld heeft" (Hand.1:7).

Het koninkrijk moest eerst aan de heersers van Israël worden aangeboden zoals dat ook gebeurde in Hand. 2 en 3, en de verdere vervulling van de profetie betreffende het koninkrijk was op voorwaarde van de bekering van het volk Israël. Daarom bleven de apostelen te Jeruzalem en hun aanbedding in de tempel voortzetten, Hand.2:46:

"En dagelijks eendrachtelijk in den tempel volhardende, en van huis tot huis brood brekende, aten zij te zamen met verheuging en eenvoudigheid des harten".

Maar het Koninkrijk werd afgewezen en Paulus ging de gelovige Israëlieten vervolgen. Dat is waarom het volgende gebeurde, Hand.11:19:

"Degenen nu, die verstrooid waren door de verdrukking, die over Stefanus geschied was, gingen het land door tot Fenicie toe, en Cyprus, en Antiochie, tot niemand het Woord sprekende, dan alleen tot de Joden".

Toen de Gemeente, als Lichaam van Christus, het zicht op de waarheid van de bedelingen begon te verliezen begonnen ze de apostelen te beschuldigen van fanatisme en racisme omdat ze niet onmiddellijk naar de Heidenen gingen, en sommigen hebben zelfs geleerd dat God de twaalven heeft opgegeven, en vanwege hun mislukking Paulus heeft geroepen zodat hij het evangelie naar de Heidenen kon brengen. **Hoe verschillend zijn de feiten in de Schrift!** De apostelen waren vervuld met de Heilige Geest. Ze stonden moedig tegenover de vervolging en de dreiging met de dood. Paulus zegt in onze tekst in de Galaten:

".....Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis,....." (Gal.2:8).

De apostelen waren niet ongehoorzaam, ze waren niet verkeerd in het uitvoeren van de opdracht die Christus hen, vlak voor Zijn kruisiging, had gegeven, Matth.23:

"23:2 Zeggende: De Schriftgeleerden en de Farizeen zijn gezeten op den stoel van Mozes; 23:3 Daarom, al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken; want zij zeggen het, en doen het niet".

Het was niet eerder dan dat God een verandering begon door Petrus het visioen van het laken te laten zien en hem naar de Heiden Cornelius zond, toen werden er Grieken in Antiochië gered, en uiteindelijk werd Paulus apart gezet voor de bediening aan de Heidenen waarvoor God hem had geroepen, en toen werd het duidelijk dat het volk Israël zich niet zou bekeren en het evangelie van het koninkrijk te accepteren. Dat was het moment dat Paulus naar Jeruzalem ging om zijn bediening aan de Heidenen met de andere apostelen, in Jeruzalem, recht te zetten. Toen dezen zagen dat het evangelie van het koninkrijk, dat zij hadden gepredikt aan de besnedenen, volledig afgewezen was door het volk, zijn ze als het ware overeen gekomen de schorsing van hun bediening te erkennen om de gehele wereld in te gaan met de boodschap van het koninkrijk, en om hun bediening te begrenzen tot hoofdzakelijk de besnedenen in Juda, en Paulus te erkennen als de apostel der Heidenen in de nieuwe bedeling.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Uit het verhaal van Paulus zijn vermaning aan Petrus, dat volgt in dit hoofdstuk, is het duidelijk dat Petrus, die het evangelie der besnedenen had, niet vertrouwde in de besnijdenis als een middel tot rechtvaardiging. De Joodse gelovigen waren alreeds besneden toen ze gelovigen, in Christus, werden. Sinds Christus hun verstand had geopend, aangaande de waarheid van Zijn dood en opstanding, vanuit de Oud Testamentische Schriften, is het duidelijk dat ze begrepen dat Zijn dood een offer was voor hun zonden, en ze predikten:

“En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden” (Hand.4:12).

Het is belangrijk om ook te begrijpen dat het evangelie de zaligheid dat Paulus predikte was volgens de profetieën uit het Oude Testament, 1Kor.15:1-4:

15:1 Voorts, broeders, ik maak u bekend het Evangelie, dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, in hetwelk gij ook staat;

15:2 Door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze, als ik het u verkondigd heb; tenzij dan dat gij tevergeefs geloofd hebt.

15:3 Want ik heb ulieden ten eerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb, dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften;

15:4 En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften;

en het evangelie van God, waarvoor hij werd afgezonderd was datgene wat God voorheen had beloofd door zijn profeten in de heilige Schriften, Rom.1:1-2:

“1:1 Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God,

1:2 (Hetwelk Hij te voren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften).

Veel van deze profetieën konden niet begrepen worden dan na de dood en opstanding van Christus, zoals Petrus dat zegt in 1Pet.1:10-12:

1:10 Van welke zaligheid ondervraagd en onderzocht hebben de profeten, die geprofeteerd hebben van de genade, aan u geschied;

1:11 Onderzoekende, op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus, Die in hen was, beduidde en te voren getuigde, het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende.

1:12 Denwelken geopenbaard is, dat zij niet zichzelf, maar ons bedienden deze dingen, die u nu aangediend zijn bij degenen, die u het Evangelie verkondigd hebben door den Heiligen Geest, Die van den hemel gezonden is; in welke dingen de engelen begerig zijn in te zien.

Alles wat Paulus, als in Handelingen vastgelegd, was volgens de Schrift. Lees zijn preek in Antiochië in Pisidië (Hand.13:16-41). Merk zijn manier van prediken op, Hand.17:1-3:

17:1 En door Amfipolis en Apollonia hun weg genomen hebbende, kwamen zij te Thessalonica, alwaar een synagoge der Joden was.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

17:2 En Paulus, gelijk hij gewoon was, ging tot hen in, en drie sabbatten lang handelde hij met hen uit de Schriften,

17:3 Dezelve openende, en voor ogen stellende, dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze Jezus is de Christus, Dien ik, zeide hij, ulieden verkondige.

Hij getuigde voor koning Agrippa, Hand.26:22-23:

26:22 Dan, hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot op dezen dag, betuigende beiden klein en groot; niets zeggende buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zoude;

26:23 Namelijk dat de Christus lijden moest, en dat Hij, de Eerste uit de opstanding der doden zijnde, een licht zou verkondigen dezen volke, en den heidenen.

Paulus had niet alleen het geprofeteerde evangelie ter zaligheid toevertrouwd gekregen, maar ook de bedeling der Verborgenschap dat niet was geprofeteerd, maar in God verborgen totdat het aan Paulus werd geopenbaard, Ef.3:1-9:

3:1 Om deze oorzaak ben ik Paulus de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt.

3:2 Indien gij maar gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u;

3:3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb;

3:4 Waaraan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus),

3:5 Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest;

3:6 Namelijk dat de heidenen zijn medeerfgenamen, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten Zijner belofte in Christus, door het Evangelie;

3:7 Waarvan ik een dienaar geworden ben, naar de gave der genade Gods, die mij gegeven is, naar de werking Zijner kracht.

3:8 Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven, om onder de heidenen door het Evangelie te verkondigen den onnaspeurlijken rijkdom van Christus,

3:9 En allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus;

De Verborgenschap heeft te maken met de ene Nieuwe Mens, het Lichaam van Christus, en de geestelijke relatie met het Lichaam. De Verborgenschap kan niet los gemaakt worden van het evangelie van Paulus, maar het kan er van worden onderscheiden. Ofschoon de Verborgenschap genoemd wordt in twee van Paulus zijn brieven die hij heeft geschreven gedurende de Handelingen periode, wordt het meer ten volle ontwikkeld in zijn gevangenis brieven. De voleinding van de openbaring der Verborgenschap kon niet eerder komen dan na de overgangperiode gedurende de tweede helft van Handelingen. Gedurende die periode was er een tweeledige orde: één voor de Joden die geloofden, en één voor de Heidenen die geloofden.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Zoals we hebben gezien was er een onderscheid tussen onbesnedenen en besnedenen in de vergadering te Jeruzalem, en toen later Paulus zijn laatste reis naar Jeruzalem maakte, zei Jacobus tegen Paulus, Hand.21:20-26:

21:20 En zij, dat gehoord hebbende, loofden den Heere, en zeiden tot hem: Gij ziet, broeder, hoevele duizenden van Joden er zijn, die geloven; en zij zijn allen ijveraars van de wet.

21:21 En zij zijn aangaande u bericht, dat gij al de Joden, die onder de heidenen zijn, leert van Mozes afvallen, zeggende: dat zij de kinderen niet zouden besnijden, noch naar de wijze der wet wandelen.

21:22 Wat is er dan te doen? Het is gans nodig, dat de menigte samenkome; want zij zullen horen, dat gij gekomen zijt.

21:23 Doe dan hetgeen wij u zeggen: Wij hebben vier mannen, die een gelofte gedaan hebben.

21:24 Neem dezen tot u, en heilig u met hen, en doe de onkosten nevens hen, opdat zij het hoofd beschermen mogen; en alle mogen weten, dat er niets is aan hetgeen, waarvan zij, aangaande u, bericht zijn; maar dat gij also wandelt, dat gij ook zelve de wet onderhoudt.

21:25 Doch van de heidenen, die geloven, hebben wij geschreven en goed gevonden, dat zij niets dergelijks zouden onderhouden, dan dat zij zich wachten van hetgeen den afgoden geofferd is, en van bloed, en van het verstikte, en van hoererij.

21:26 Toen nam Paulus de mannen met zich, en den dag daaraan met hen geheiligd zijnde, ging hij in den tempel, en verkondigde, dat de dagen der heiliging vervuld waren, blijvende daar, totdat voor een iegelijk van hen de offerande opgeofferd was.

En gedurende deze periode kon Paulus zeggen:

“En ik ben den Joden geworden als een Jood, opdat ik de Joden winnen zou; dengenen, die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet zijnde, opdat ik degenen, die onder de wet zijn, winnen zou” (1Kor.9:20).

En gedurende dezelfde periode hoefden de gelovigen uit de Heidenen zulke dingen niet te onderhouden als dat de Joodse gelovigen wel moesten onderhouden. Deze tweevoudige opdracht eindigde met het afsluiten van de overgangsperiode, of kort daarna toen de Joodse oorlog tegen Rome begon. In 70 na Christus vernietigde het Romeinse leger Jeruzalem, en de tempel, totaal; hiermee eindigde de mogelijkheid om de Wet van Mozes te onderhouden. Tot aan het einde van het boek Handelingen is er geen opdracht te vinden die de Joodse gelovigen te Jeruzalem opdracht geeft om de tempel of Jeruzalem te verlaten, maar kort voor de vernietiging van de tempel was de brief aan de Hebreëen geadresseerd aan de Joden met deze afsluitende vermaning, Hebr.13:12-13:

13:12 Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden.

13:13 Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende.

Paulus stelt duidelijk dat het evangelie van behoudenis, dat hij predikte, beloofd en geprofeteerd was in het Oude Testament. Hij gaf verschillende benamingen aan dat evangelie, zoals “het evangelie van Christus” (10X), “het evangelie van God” (6X), “het evangelie van vrede” (2X), “het evangelie der genade Gods” (één keer), “het evangelie der

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

onbesnedenen" (één keer) "het evangelie der behoudenis" (één keer), "het evangelie van Zijn Zoon" (één keer). In drie passages identificeert hij het evangelie met zichzelf – "mijn evangelie":

*"In den dag wanneer God de verborgene dingen der mensen zal oordelen door Jezus Christus, **naar mijn Evangelie**. (Rom.2:16).*

*"Houd in gedachtenis, dat Jezus Christus uit de doden is opgewekt, Welke is uit den zade Davids, **naar mijn Evangelie**" (2Tim.2:8).*

*"Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, **naar mijn Evangelie** EN de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest" (Rom.16:25).*

Tot aan Rom.2:16 heeft Paulus nog geen enkele waarheid aangaande de Verborgenheid geïntroduceerd. Hij heeft het evangelie twee keer genoemd, één keer als zijnde voorheen geprofeteerd en één keer als "eerst aan de Jood en ook aan de Griek". In 2Tim.2:8 is "mijn evangelie" verbonden met Jezus Christus als het zaad van David. Maar in de derde passage, Rom.16:25 is "mijn evangelie" verbonden met de Verborgenheid.

Sommige dispensationalisten leren dat "mijn evangelie" de Verborgenheid is, zodat, waar Paulus ook spreekt van het evangelie dat hij predikt, hij dan spreekt over de Verborgenheid. Dit standpunt maakt het evangelie van Paulus in ieder opzicht verschillend van dat van de twaalven. Maar zo'n standpunt is tegenstrijdig aan het getuigenis dat alreeds is gepresenteerd, namelijk dat het evangelie dat Paulus predikte reeds voortijds was geprofeteerd in de Schrift.

George Williams verklaart in een bijbel commentaar:

Dus had Paulus een dubbele bediening van het evangelie, dat van "**mijn evangelie**", dat wil zeggen "het evangelie der Verborgenheid. Met "**het evangelie**" bedoelt hij het evangelie der behoudenis (1Kor.15:1-4). Hij maakt de samenhang in Rom.16:25 met de betekenis "zelfs mijn evangelie, zelfs de prediking van Jezus Christus naar de openbaring der Verborgenheid".

J.C. O'Hair, in "de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus", welke geschreven is om het verschil te laten zien tussen het evangelie der behoudenis en de Verborgenheid, verklaart, na vermelding van Ef.6:19-20:

6:19 En voor mij, opdat mij het Woord gegeven worde in de opening mijns monds met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken;

6:20 Waarover ik een gezant ben in een keten, opdat ik in hetzelfde vrijmoediglich moge spreken, gelijk mij betaamt te spreken.

Waarom leed Paulus als een kwaaddoener? Voor het evangelie. Voor welk evangelie? Hij zegt: "MIJN EVANGELIE". Alle apostelen predikten 1Kor.15:1-4. Maar daar verwees Paulus niet naar. Toen Paulus aan Timotheüs schreef om deelnemer te zijn aan de verdrukkingen van het evangelie verwees hij niet naar "het evangelie van het koninkrijk" of alleen naar het

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

evangelie ter redding van Ef.1:13. Nee, Paulus verwees naar de goddelijke waarheid die wordt genoemd: "de Verborgenheid".

O'Hair had een zeer uitgebreide visie op het evangelie. Hij verklaarde: "Iedere op zichzelf staande zegening en voordeel dat in Christus aanwezig is voor de gelovige, is een deel van het evangelie. Dus, terwijl degenen die onder het koninkrijks evangelie waren en degenen die onder het evangelie van Paulus waren, genoten beiden van de zegening van vergeving der zonden door het geloof in Christus, waren er ook andere zegeningen die niet gezamenlijk gedeeld werden. De gelovigen van het koninkrijk zagen vooruit naar de zegeningen van het duizendjarig vrederijk, vrede op aarde, in de mensen een welbehagen. De bekeerlingen van Paulus waren, als leden van het lichaam van Christus:

".....gezegent met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus".

Er is een basis evangelie ter zaligheid voor alle bedelingen, maar iedere bedeling heeft zo zijn eigen specifieke zegeningen.

In Rom.16:25 is er een voegwoord (kai) tussen "mijn evangelie" en "de prediking van Jezus Christus naar de openbaring der Verborgenheid". Dit voegwoord is meestal met "en" vertaald in de SV-'77, maar het wordt ook wel vertaald met "eveneens – maar – zelfs – want als – inderdaad – mede – bovendien – of – derhalve – dat – daarom – wanneer – jawel – echter". Hoe het ook zei, bijna alle (Engelse en ook de SV-'77) vertalingen vertalen "kai" in deze passage met "en": "mijn Evangelie **en** de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid". Aldus is de Verborgenheid een aanvulling op het evangelie. Toen Paulus voor het eerst begon met het prediken van het evangelie predikte hij niet de Verborgenheid daarbij. Toen hij het evangelie predikte in de synagoge van Damascus, is er geen enkele aanwijzing dat hij daar predikte over de Verborgenheid van Lichaam van Christus, dat deed hij evenmin als dat Petrus de Verborgenheid predikte aan Cornelius.

Wanneer we pogen om alle verschillen te onderscheiden tussen de bediening, en vakwoordenlijst, van Paulus en die van de twaalfen, of te proberen om alle overeenkomsten te identificeren, dan zijn er ongetwijfeld verschillen van mening. Dispensationalistes proberen alle mogelijke verschillen te vinden tussen de verschillende bedelingen, en soms worden er verschillen gemaakt om te voldoen aan iemand zijn vooropgezette ideeën. Of de meer dan 500 gelovigen, die Christus hebben gezien in zijn opstandingslichaam (1Kor.15:6), ooit leden zijn geworden van het Lichaam van Christus is interessant, maar het antwoord is niet belangrijk voor de bediening van vandaag de dag. Het belangrijkste is, heden ten dage voor ons, te weten dat God de bedeling der Verborgenheid heeft toebedeeld aan de apostel Paulus, en dat alle waarheid betreffende deze bedeling wordt gevonden in de brieven van de apostel Paulus. De Wet zegt: "Gij zult niet echtbreken". Leert Paulus dat ook? De Wet zegt dat als er iemand wordt gevonden die brandhout verzameld op de Sabbat hij ter dood gestenigd moet worden (Num.15:32-36). Leert Paulus dat ook?

We bevinden ons altijd op een veilige bodem als we prediken wat Paulus predikt, en we de rest van de Bijbel prediken in overeenstemming met de leer van Paulus. Paulus sprak in

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

tongen, maar dat betekent niet dat wij dat nu ook het spreken in tongen moeten prediken, want Paulus leert zelf dat deze gave weggedaan zou worden als het zijn doel had volbracht.

Gal.2:9-10: " En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan; Alleenlijk, dat wij den armen zouden gedenken; hetwelk zelf ik ook benaarstigd heb te doen

Betekent deze overeenkomst dat Paulus naar de Heidenen (ethne) zou gaan en zij naar de besnedenen? Na deze overeenkomst ging Paulus er mee door om naar de Joden te gaan waar hij ook maar een synagoge kon vinden. Het gehele bedeling programma van Paulus was er op gebaseerd om onbesneden en de besnedenen in één lichaam te verenigen, Ef.2:11-20:

2:11 Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt;

2:12 Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

2:13 Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus.

2:14 Want Hij is onze vrede, Die deze beiden een gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende,

2:15 Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelven tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende;

2:16 En opdat Hij die beiden met God in een lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende.

2:17 En komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd u, die verre waart, en dien, die nabij waren.

2:18 Want door Hem hebben wij beiden den toegang door een Geest tot den Vader.

2:19 Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods;

2:20 Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen;

Hoe kon hij dat doen als hij niet predikte tot de Joden? De uitleg die hiervoor wordt gegeven is dat, toen God Israël aan de kant zette (Rom.11:12,15), Israël niet langer de uitverkoren natie was en net zo werd als één van de andere naties zodat Paulus zich hield aan de gemaakte overeenkomst door naar de naties (ethne) te gaan omdat ook Israël nu ook één van de naties was. Maar naar wie moesten de andere apostelen dan gaan als alle verschillen waren uitgewist tussen Israël en de Heidenen, tussen besnedenen en onbesnedenen?

(Zie bijlage 1).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Het is waar dat er "in Christus" geen verschil is tussen Jood en Heiden (Gal.3:2), maar in het vlees waren deze verschillen er nog steeds. Paulus noemde zichzelf nog steeds een Jood en een Israëliet (Hand.21:39; Rom.11:10). Het is ook waar dat God geen verschil maakte tussen Jood en Heiden in het geval Hij allen onder de zonde heeft besloten en allen afhankelijk maakte van geloof in Christus. De eenvoudigste uitleg van deze overeenkomst is dat de Joodse apostelen hun bediening zouden voortzetten in het land van Judea, terwijl Paulus het evangelie zou brengen naar de onbesneden naties, inclusief de Joden van de verstrooiing. Er moet veel gereis en vermenging zijn geweest, want we vinden mensen van de kant van Petrus in de gemeente van Korinthe (1Kor.1:12), en Petrus communiceerde met gelovigen in gebieden waar Paulus evangeliseerde, 1Petrus 1:1:

"Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatie, Kappadocie, Azie en Bithynie".

We geloven niet dat het de bedoeling van deze overeenkomst was dat Paulus nimmer opnieuw zou prediken tot een besneden persoon, of dat Petrus nimmer opnieuw zou getuigen tot een onbesneden persoon. De "rechterhand der gemeenschap" betekende dat ze erkenden dat Paulus de door God geroepen apostel was, voor alle naties, in de nieuwe bedeling.

C. De berisping van Petrus te Antiochië (Gal.2:11-21)

2:11 En toen Petrus te Antiochie gekomen was, wederstond ik hem in het aangezicht, omdat hij te bestraffen was.

2:12 Want eer sommigen van Jakobus gekomen waren, at hij mede met de heidenen; maar toen zij gekomen waren, onttrok hij zich en scheidde zichzelf af, vrezende degenen, die uit de besnijdenis waren.

2:13 En ook de andere Joden veinsden met hem; alzo dat ook Barnabas mede afgetrokken werd door hun veinzing.

2:14 Maar als ik zag, dat zij niet recht wandelden naar de waarheid van het Evangelie, zeide ik tot Petrus in aller tegenwoordigheid: Indien gij, die een Jood zijt, naar heidense wijze leeft, en niet naar Joodse wijze, waarom noodzaakt gij de heidenen naar de Joodse wijze te leven?

2:15 Wij zijn van nature Joden, en niet zondaars uit de heidenen;

2:16 Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.

2:17 Maar indien wij, die in Christus zoeken gerechtvaardigd te worden, ook zelve zondaars bevonden worden, is dan Christus een dienaar der zonde? Dat zij verre.

2:18 Want indien ik, hetgeen ik afgebroken heb, datzelve wederom opbouw, zo stel ik mijzelf tot een overtreder.

2:19 Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou.

2:20 Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

2:21 Ik doe de genade Gods niet te niet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven.

Het bezoek van Petrus aan Antiochië moet plaats hebben gevonden voordat Paulus aan zijn tweede zendingsreis begon, want er is geen verslag van dat beide, Paulus en Barnabas, daarna in Antiochië aanwezig zijn geweest. Paulus plaatst dit bezoek na zijn bezoek aan de apostelen te Jeruzalem. Het is in elk geval moeilijk te begrijpen waarom, of Petrus of Barnabas, zich hebben overgegeven aan deze huichelachtige actie om opnieuw een muur op te richten tussen zichzelf en de gelovigen uit de Heidenen, de muur, die ze kortgeleden hadden neergehaald met hun eigen instemming.

Voordat er sommige mannen, van Jacobus, naar Antiochië kwamen genoot Petrus de maaltijden, en omgang, met de gelovigen uit de Heidenen. Maar toen deze mensen, behorende tot de partij van de besnedenen te Jeruzalem, arriveerden, vreesde Petrus met wat voor boodschap ze naar Jacobus terug zouden gaan, daarom scheidde hij zichzelf af van de gelovigen uit de Heidenen. Hij deed dat zodat de mannen uit Jeruzalem niets tegen hem in konden brengen.

Het afwijken van Petrus kan misschien uitgelegd worden door een karaktertrek van zijn menselijke natuur. Ofschoon hij veel van de Heere Jezus hield, ontkende hij Hem drie keer in de nacht van het verraad. Nadat de Heilige Geest was uitgestort, stond Petrus vrijmoedig op met Pinksteren en ook daarna, zelfs leed hij in de gevangenis en werd hij bedreigd met de dood. Hij en Barnabas stonden vrijmoedig voor de raad te Jeruzalem zoals Paulus daar later eveneens stond aangaande de Heidenen. Maar bekering verwijdert niet de vleselijke natuur met zijn gebreken. Toen deze Joden, van Jacobus, naar Antiochië kwamen dacht Petrus blijkbaar: "ik wil niet dat deze mannen iets zien van mijn doen, onder de Heidenen, dat mij in moeilijkheden brengt met de gemeente te Jeruzalem, daarom denk ik dat ik maar passende maatregelen moet nemen door me af te scheiden van de Heidenen totdat deze mannen weer thuis zijn" Hij kan het zelfs met Barnabas hebben besproken om hem te adviseren hetzelfde te doen. Hij begreep blijkbaar niet welk een verwoestende klap deze actie had kunnen toebrengen aan het evangelie der genade als Paulus hem niet openlijk had vermaand. Petrus werd vernederd en de mannen uit Jeruzalem hadden iets om mee te delen aan Jacobus. Menselijke zwakheid komt vaak in tijden van verleiding en spanning aan de oppervlakte. Ongetwijfeld, we kunnen geen vertrouwen in het vlees hebben, Fil.3:3:

".....en niet in het vlees betrouwen".

Paulus zijn publiekelijke berisping van Petrus was gebaseerd op een waarheid die zeer wel bij Petrus bekend was. Als Petrus niet had geloofd hetgeen Paulus had gezegd zou hij zeker de beschuldiging ontkent hebben om zijn karakter te verdedigen. Maar Petrus ontkende de aanklacht niet, en dat is betekenisvol omdat het Petrus zijn motief was om zichzelf af te scheiden van de Heidenen, teneinde zijn reputatie te beschermen voor de gemeente te Jeruzalem, maar door te zwijgen erkende hij de berisping van Paulus als terecht.

"Jac.2:15-16: Wij zijn van nature Joden, en niet zondaars uit de heidenen; Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden.

Het is wel duidelijk dat ten tijde van het bezoek van Petrus aan Antiochië hij wist van en geloofde in de rechtvaardiging door geloof zonder de werken van de Wet. Het is eveneens duidelijk dat op dit tijdstip Petrus geloofde in de gelijkheid van Jood en Heiden. Maar zolang de tempel in Jeruzalem stond was de Wet van Mozes eveneens de politieke wet, en als Joodse ingezetenen waren de Joodse gelovigen verplicht om de Wet te gehoorzamen. De eerste opdracht aan de Joden om de Wet van Mozes te verlaten wordt gevonden in Hebr.13:13:

“Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende”.

Het was een korte tijd, nadat dit was geschreven, dat de Joods-Romeinse oorlog begon in 65 na Christus, en in 70 na Christus verwoestten de Romeinen Jeruzalem en van de tempel bleef er niet één steen op de andere, en duizenden Joden werden vermoord. Dat bracht een abrupt einde aan het onderhouden van de Wet van Mozes.

Paulus veroordeelt Petrus op het principe dat, als we weer opbouwen wat we eens hebben vernietigd, we onszelf tot overtreders maken. Als Petrus de muur tussen Joden en Heidenen afgebroken heeft en het nu weer begon op te bouwen, bewees hij zichzelf een overtreder te zijn omdat hij de muur in eerste instantie had afgebroken. Paulus besluit met uit te leggen hoe hij voor de Wet is gestorven omdat hij met Christus is gekruisigd. Hij leefde nu door het geloof van de Zoon van God.

“Want ik ben door de wet der wet gestorven, opdat ik Gode leven zou. Ik ben met Christus gekruist; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof des Zoons van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelve voor mij overgegeven heeft. Ik doe de genade Gods niet te niet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven” (Gal.2:19-21).

Paulus zegt dat hij stierf aan de Wet. Hoe en wanneer stierf hij? In Rom.7:9-11 zegt hij:

“En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven. En het gebod, dat ten leven was, hetzelfde is mij ten dood bevonden. Want de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft mij verleid, en door hetzelfde gedood” (Rom. 7:9-11).

“Eertijds” verwijst naar de tijd voordat Paulus zich bewust werd van de volledige uitwerking van de Wet. Zijn zondige natuur was sluimerend, maar wanneer het gebod hem trof als een bliksemschicht, veroordeelde het hem en doodde het hem. Hij was in een dodencel, zo goed als dood. Derhalve doodde de Wet hem. Maar hier, in de brief aan de Galaten, zegt hij dat hij met Christus stierf aan het kruis. In feite was het de Wet die Christus ter dood bracht toen Hij onze zonden op Zich nam.

Er wordt ons nimmer verteld dat we onszelf moeten kruisigen. Mensen kunnen zichzelf op vele manieren doden, maar niemand kan zichzelf kruisigen: spijkers door zijn handen en

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

voeten slaan en dan het kruis rechtop richten. Als zijnde "in Christus" werden we met Hem gekruisigd. En Christus werd gekruisigd om de boete te voldoen van de verbroken Wet. We moeten ons oude "ik", die ooit leefde in ons lichaam, voor dood houden, en geloven dat we geestelijk uit de dood herrezen zijn in Christus, om nu in nieuwheid des levens te leven.

In tegenstelling tot wat Petrus deed, zegt Paulus:

"Ik doe de genade Gods niet te niet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven" (Gal.2:21).

Paulus gebruikt niet het gebruikelijke woord voor "tevergeefs", maar "dorean" dat ergens anders is vertaald met "vrijelijk", "zonder reden", en "voor niets". Dit is naar het schijnt een uniek gebruik van het woord omdat deze betekenis niet verbonden is met het woord in welk Grieks schrijven dan ook. Als we iets gratis krijgen dan zeggen we dat we het voor niets hebben gekregen, en in deze zin, als we rechtvaardigheid konden verkrijgen op een andere manier, Christus vergeefs was gestorven, voor geen enkele reden, onnodig.

4). Rechtvaardiging van het evangelie – Gal.3:1-29

A). De dwaasheid om terug te keren naar de Wet (Gal.3:1-5).

*"O gij uitzinnige (KJV: "foolish" oftewel "dwazen) Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, **onder u** gekruist zijnde? Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees? Hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs! Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?" (Gal.3:1 -5).*

Terwijl het waar is dat aan Israël, bij de Sinai, een wettische religie werd gegeven, met het doel om aan te tonen dat zonde uitermate zondig is, om de zonde te veroordelen, om te bewijzen dat de gehele wereld schuldig staat voor God, het nu dwaasheid is om die religie nog te praktiseren nu Christus is gekomen en alle vereisten heeft vervuld voor ons. Deze waarheid blijkt zo duidelijk dat Paulus denkt dat er iemand is geweest die de Galaten heeft betoverd of hen heeft gehypnotiseerd om hen te laten geloven dat de werken der Wet, die hen enkel konden veroordelen, nu hun geloof kon perfectioneren. Hun dwaling, in het terug gaan naar de Wet, gaf een fout aan in hun moreel oordeel. Gezegd zou kunnen worden dat Paulus de woorden van Jezus in Mattheüs 5:22, door de Galaten dwazen te noemen, overtrad, maar het woord dat Jezus gebruikte was "moron", en dat is niet het woord dat Paulus gebruikte. Er zijn nog twee andere Griekse woorden die vertaald worden met "dwaas" en "dwaasheid", met één betekenis "niet begrijpende", (Rom.1:21;31), en de andere "zonder reden", dom, zonder reflectie of intelligentie. (1Kor.15:36; Ef.5:17 - vertaald met "onwijs").

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Door te gehoorzamen aan de Wet waren de Galaten ongehoorzaam aan de waarheid van het evangelie. Gehoorzamen aan de Wet, in deze context, betekent niet dat te doen wat goed en recht is, maar zichzelf brengen onder een systeem van beperkingen welks vervulling afhankelijk is van menselijke werken. De beste rechtvaardigheid die de Wet kon voortbrengen was als een "wegwerpelijk kleding" (Jes.64:6). De Galaten hadden het "smetteloze kleding" aangedaan, van God's rechtvaardigheid, toen ze de Heilige Geest ontvingen door geloof in Christus, en nu probeerden ze om dat vlekkeloze kleding te perfectioneren door er een "wegwerpelijk kleding" overheen aan te doen.

Met betrekking tot de uitdrukking: "*denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest*" wordt het werkwoord gebruikt van plakaten of posters die waren neergehangen om het publiek te informeren. Het was als het ware een reusachtig aanplakbord, afbeeldende Jezus Christus als gekruisigd, opgezet voor hun ogen. Hoe konden ze van dat geweldig uitzicht afwijken naar hun eigen smakeloze werken? De beste Griekse tekst laat de woorden "**onder u**" weg. Jezus was niet onder hen gekruisigd – Hij was openlijk, als gekruisigd, tentoongesteld voor hun ogen.

Om zijn punt kracht bij te zetten vuurt Paulus een viertal zichzelf beantwoordende vragen naar hen.

- 1)- "*Hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?*" En in Rom.10:17 zegt Paulus: "*Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods*".
- 2)- "*Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees?*" Ontbreekt het jullie aan intelligentie en begrip door te veronderstellen dat hetgeen is begonnen door de Geest tot voleinding gebracht kan worden door de zondige natuur die in jullie woont en die God nimmer kan behagen? Rom.8:7-8: "*Daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet. En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen*".
- 3)- "*hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs!*" We moeten er aan herinnerd worden dat deze 'vroegere' gelovigen veel geleden hebben onder de vervolging. Het was in Galatië dat Paulus werd gestenigd en uit de stad werd gedragen en voor dood werd achtergelaten (Hand.14:22). Was dan al zijn lijden voor niets geweest? Het woord "tevergeefs" dat hier wordt gebruikt verschilt van het woord van vier verzen eerder (Gl.2:21). Hetzelfde woord wordt opnieuw gebruikt in hoofdstuk 4:11 en in 1Kor. 15:2. Er is nog een ander Grieks woord "kenos", het welks is "tevergeefs", in de zin van leegheid, woorden verstoken van geestelijke waarheid. De woorden "*indien maar ook tevergeefs*" zouden vertaald moeten worden met "*als het werkelijk tevergeefs is*". Daar wordt twijfel tot uitdrukking gebracht, maar Paulus wilde niet geloven dat hun lijden voor niets was geweest.
- 4)- "*Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?*" Paulus een aangewezen als apostel nadat Christus was opgevaren naar de hemel, waren alle "tekenen van een apostel" gegeven,

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

2Kor.12:12:

“De merktekenen van een apostel zijn onder u betoond in alle lijdzaamheid, met tekenen, en wonderen, en krachten”.

de macht om wonderen te doen om de Heidenen gehoorzaam te maken, Rom.15:18-19:

“Want ik zou niet durven iets zeggen, hetwelk Christus door mij niet gewrocht heeft, tot gehoorzaamheid der heidenen, met woorden en werken; Door kracht van tekenen en wonderheden, en door de kracht van den Geest Gods, zodat ik, van Jeruzalem af, en rondom, tot Illyrikum toe, het Evangelie van Christus vervuld heb”.

Zijn wonderen in Galatië worden vermeld in Hand.14:3, 8:1-11. Het woord “verleent” is een samengesteld woord, samengesteld uit “epi”, met het doel van overvloed, plus “choregon” met de betekenis om in alle benodigde dingen te voorzien. Het idee is dat God Zijn Geest overvloedig verleent.

Het antwoord op al deze vragen is duidelijk. De Wet had absoluut niets te doen met het geven van de Geest, of de heiligmaking van de gelovigen of met het werken van wonderbaarlijke krachten. Hoe bevredigend is het om enige absoluten te vinden, waar zwart zwart is en waar wit wit is, waar de dingen niet heen en weer gaan tussen links en rechts, of zich bevinden in een onzeker grijs gebied.

“En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anderszins is het werk geen werk meer” (Rom. 11:6).

Wet en evangelie zijn in geen enkele zin continuüm = (een ononderbroken samenhang). Degenen die proberen om Wet en evangelie te combineren eindigen met een brouwsel waarin ieder zijn identiteit en kracht heeft verloren.

In een dergelijke ontwerp heeft de Wet zijn tanden verloren en het evangelie zijn vrijheid.

B. Abraham door alleen geloof gerechtvaardigd (Gal.3:6-9).

“Gelijkerwijs Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend; Zo verstaat gij dan, dat degenen, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn. En de Schrift, te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden. Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met den gelovigen Abraham”(Gal.3:6-9).

Paulus betuigde zijn evangelie, van rechtvaardiging door geloof, afgezien van de werken door een beroep te doen op de behoudenis van de man die in hoge achting stond bij de Joden. Hij zei dat dit evangelie aan Abraham was gepredikt. Op een andere plaats zegt Paulus dat zijn evangelie volgens de Schrift was (1Kor.15:1-4), en dat het voordien beloofd was door Zijn profeten in de heilige Schriften, Rom.1:1-2:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, een geroepen apostel, afgezonderd tot het Evangelie van God, (Hetwelk Hij te voren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften).

Het feit dat Paulus vanuit de Schrift kon bewijzen dat Abraham was gerechtvaardigd door het geloof alleen, en dat vele jaren voordat de Wet werd gegeven en voordat God het verbond der besnijdenis aanging, zou als effect moeten hebben het stoppen van de monden van de Judeeërs, omdat zij zich beriepen op Abraham. Op dat moment was het niet de vraag of de Joden nu wel of niet besneden moesten worden, want alle Joden waren alreeds besneden. De vraag was de volgende, moesten de Heidenen besneden worden om behouden te worden. Onbesneden Abraham werd gered als Heiden, terwijl hij nog steeds onbesneden was.

Als gezegd wordt dat het evangelie aan Abraham werd gepredikt, moeten we voorzichtig zijn om niet de fout te maken door te veronderstellen dat Abraham is verteld om te geloven dat Christus stierf voor onze zonden volgens de Schrift, en dat Hij werd begraven en opstond op de derde dag. Op dat moment waren er geen Schriften om deze feiten te staven, en bovendien kon zo'n boodschap toen niet worden gepredikt omdat dat niet eerder kon dan nadat Christus was gestorven. Paulus vertelt ons welke de boodschap was die Abraham geloofde – *“In u zullen al de volken gezegend worden”*. Het vereiste een sterk geloof van Abraham om dit te geloven. Hij was een oud man en zijn vrouw was onvruchtbaar. Gebaseerd op het natuurlijke, geloofde Abraham het onmogelijke. Paulus werkt dit punt uit in Rom.4 aangevende dat Abraham geloofde dat God, kon en zou, leven geven aan de doden teneinde hij de vader van alle naties zou worden, evenals wij gerechtvaardigd worden als we geloven in Hem die Jezus opgewekt heeft uit de doden.

“Maar ook om onzentwil, welken het zal toegerekend worden, namelijk dengenen, die geloven in Hem, Die Jezus, onzen Heere, uit de doden opgewekt heeft” (Rom.4:24).

Ook moeten we voorzichtig zijn om niet de fout te maken door het evangelie der behoudenis, dat was beloofd in de heilige Schriften, te verwarren met de Verborgenheid aangaande het Lichaam van Christus, welke waarheid verborgen was in God totdat het werd geopenbaard door Paulus. Paulus predikte deze beide grote waarheden. We kunnen terug gaan en het Oude Testament doorzoeken om vele typen en schaduwen te vinden die het evangelie illustreren, maar we vinden niets dat de waarheid aangeeft van het Lichaam en zijn Hoofd. De brieven van Paulus, speciaal die van Romeinen en de Galaten, geven een volledige ontplooiing van het evangelie, gebaseerd op de dood en opstanding van Christus. De gevangenis brieven, Efeziërs en Kolossenzen, zetten speciaal de waarheid betreffende de Verborgenheid uiteen.

Het evangelie vertelt zondaren hoe ze gered kunnen worden. De Verborgenheid onderricht de heiligen hoe ze moeten functioneren als leden van het Lichaam.

Het is mogelijk om het evangelie te prediken zonder de Verborgenheid te prediken. Paulus predikte voorzeker het evangelie zoals aangegeven in het boek Handelingen, maar er is geen aantekening van het prediken van de Verborgenheid of van de waarheid betreffende het

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Lichaam van Christus in het boek Handelingen. Al zijn prediking kwam uit het Oude Testament, die niet de Verborgenis bevat. In feite zegt hij in Hand.26:22-23:

“Dan, hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot op dezen dag, betuigende beiden klein en groot; niets zeggende buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zoude; Namelijk dat de Christus lijden moest, en dat Hij, de Eerste uit de opstanding der doden zijnde, een licht zou verkondigen dezen volke, en den heidenen.

Onder de vleselijke Korinthiërs was Paulus vastberaden om alleen de gekruisigde Christus te prediken, maar aan de meer volwassen gelovigen sprak hij van de bedekte Verborgenis, 1Kor.2:2,6,7:

“Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd. En wij spreken wijsheid onder de volmaakten; doch een wijsheid, niet dezer wereld, noch der oversten dezer wereld, die te niet worden; Maar wij spreken de wijsheid Gods, bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was;

Het verschil tussen het evangelie en de Verborgenis verklaart hoe er vandaag de dag velen zijn die behoudenis prediken door “genade plus niets”, gebaseerd op 1Kor.15:1-4 en Ef.2:8-9, en ontkennen daarbij de onderscheiden waarheid van de Verborgenis en adopteren een religieus programma, voor de gemeente, gebaseerd op het profetische programma van Israël’s koninkrijk. Het resultaat is de Pinksterbeweging, genezingen, tongen, doop voorschriften, etc. De verdeling en verwarring in de belijdende gemeente zou ten eerste worden verlicht door het prediken van Jezus Christus volgens de openbaring der Verborgenis, Rom.16:25:

“Hem nu, Die machtig is u te bevestigen, naar mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest”.

C. Maar de wet is niet uit het geloof (Gal.3:10-12).

“Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven. (Gal.3:10-12).

Als het ging om persoonlijke redding kon Paulus de Schrift aanhalen voor bewijs, zoals hij dat drie keer doet in deze drie verzen. Maar wanneer hij sprak over de Verborgenis, kon hij de Schrift niet aanhalen, want de Verborgenis was verborgen in God sinds alle eeuwen en generaties.

Zijn eerste aanhaling is van Deut.27:26: *“Vervloekt zij, die de woorden dezer wet niet zal bevestigen, doende dezelve!”*. Deze aanhaling komt uit de Septuaginta. Dit is de laatste van

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

twalf vervloekingen die met luide stem werden afgekondigd, van de berg Ebal, over hen die hadden gefaald wat de Wet bevolen had. Omdat niemand ooit de Wet perfect heeft gehouden is het duidelijk dat allen, die onder de Wet waren, onder de vloek waren. Hieruit zou blijken dat niemand gered kon worden. En dat is hetgeen Paulus vervolgens zegt, voor zover het de Wet betreft.

“Ziet, zijn ziel verheft zich, zij is niet recht in hem; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven” (Habakuk 2:4).

“de rechtvaardige” verwijst naar degenen die rechtvaardig zijn in God’s ogen. Dit vers wordt ook aangehaald in Rom.1:17 en in Hebr.10:38. We zijn gerechtvaardigd door geloof en we leven door geloof.

Er is altijd een tendens om de principes van “Wet en genade” te vermengen. De gedachte hier achter is dat we geloof moeten hebben om behouden te zijn, maar dat we de Wet nodig hebben om ons te weerhouden om te zondigen. *“Maar de Wet is niet uit het geloof”*, en opnieuw bewijst Paulus hetgeen hij zegt door aanhaling van Lev.18:5:

“welk mens dezelve zal doen, die zal door dezelve leven”.

Het omgekeerde is ook waar “als iemand ze niet doet dan zal hij niet leven, maar onder de vloek zijn”.

D. Christus verlost van de vloek der Wet (Gal.3:13-14).

“Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt. Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof” (Gal.3:13-14).

De vloek van de Wet betekent uiteindelijk de lichamelijke dood, en als er geen weg tot behoudenis wordt gevonden resulteert het in de eeuwige dood, hetwelk is voor eeuwig gescheiden zijn van God. Maar er is een uitweg gevonden: Christus verlost ons van de vloek. De Wet wordt uitgebeeld als een slavenmeester die zijn onderdanen in dienstbaarheid houdt. Er moet een hoge prijs betaald worden om iemand uit die dienstbaarheid te kopen. Dat is wat Christus deed toen Hij, in onze plaats, een vloek werd gemaakt in Zijn dood aan het kruis. De uitspraak *“Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt”* komt van Deut.21:22-23:

“Voorts, wanneer in iemand een zonde zal zijn, die het oordeel des doods waardig is, dat hij gedood zal worden, en gij hem aan het hout zult opgehangen hebben; Zo zal zijn dood lichaam aan het hout niet overnachten; maar gij zult het zekerlijk ten zelve dage begraven; want een opgehangene is Gode een vloek. Alzo zult gij uw land niet verontreinigen, dat u de HEERE, uw God, ten erve geeft”.

Onder de Wet van Mozes werd de doodstraf uitgevoerd door steniging, daarna werd het dode lichaam aan een boom gehangen.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem” (2Kor.5:21).

Christus werd aan het kruis, gemaakt uit een boom, gehangen en het is interessant om op te merken dat, toen Christus naar Golgotha werd geleid, hij deze vraag stelde aan de dochters van Jeruzalem:

“Want indien zij dit doen aan het groene hout, wat zal aan het dorre geschieden?” (luk.23:31).

Er zijn, betreffende deze passage, vele interpretaties geweest op deze manier van spreken. Waar verwijzen het groene en het droge hout naar? Groen hout is ongeschikt als bouw materiaal of voor het maken van meubels. Het moet langdurig drogen. Wat ze Jezus aandeden vertegenwoordigde blijkbaar het groene hout. In de context had Jezus gewaarschuwd tegen het lijden van de grote Verdrukking die in de toekomst over Israël zou komen, en blijkbaar heeft het dorre hout daar iets mee te maken. “*Williams Student Commentary*” denkt dat de groene boom de Heer vertegenwoordigt en het droge, of dorre, hout de corrupte Hebreeuwse gemeente. De “*Levende Bijbel*” heeft hierop ongeveer dezelfde visie: “Want als zoiets als dit Mij overkomt, de Levende Boom, wat zullen ze u dan aandoen”. 1Petrus 4:17-18 zou dan commentaar geven op deze uitdrukking:

“Want het is de tijd, dat het oordeel beginne van het huis Gods; en indien het eerst van ons begint, welk zal het einde zijn dergenen, die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn? En indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en zondaar verschijnen?”.

Weer anderen hebben, via deze tekst, verwezen naar Joh.15, waar Christus de vrucht dragende groene wijnstok is. Als ze zulke dingen doen aan de ware Wijnstok, wat zal er dan gebeuren met de afgebroken takken die droog zijn geworden? Ze worden in het vuur geworpen en verbranden.

E. De Wet kan de belofte niet nietig verklaren (Gal.2:15-18).

“Broeders, ik spreek naar den mens: zelfs eens mensen verbond, dat bevestigd is, doet niemand te niet, of niemand doet daartoe. Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En den zaden, als van velen; maar als van een: En uw zade; hetwelk is Christus. En dit zeg ik: Het verbond, dat te voren van God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderd en dertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt, om de belofte te niet te doen. Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de belofte; maar God heeft ze Abraham door de belofte genadiglijk gegeven. (Gal.3:15-18).

Nadat een contract, tussen twee partijen, overeen is gekomen en bevestigd is, heeft geen van beide partijen later het recht om iets bij te voegen dan wel iets weg te laten uit het contract.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Paulus gebruikt dit geaccepteerde principe om te laten zien dat de Wet op geen enkele manier het verbond van de belofte kan veranderen welke is gemaakt met Abraham, en al helemaal niet omdat God het met een eed heeft bevestigd. Het verbond van de belofte was onvoorwaardelijk. Abraham hoefde er niets voor te doen, hij moest het alleen door geloof aanvaarden. Daarom kan het verbond van werken, dat vierhonderddertig jaar later kwam, op geen enkele wijze de belofte, door geloof, veranderen. Omdat de principes van geloof en werken der Wet tegenstellingen zijn, kon de erfenis alleen gaan door de één of door de andere.

Paulus heeft duidelijk aangetoond dat niemand het eeuwige leven kon beërven door te proberen de Wet te houden, en bovendien heeft God het aan Abraham gegeven, door belofte.

De Judeeërs zouden kunnen betogen dat, omdat de Wet later is gegeven dan de belofte, het principe van voortgaande openbaring zou vereisen dat de nieuwe bedeling der Wet het einde betekende van de bedeling der belofte. Maar Paulus beantwoordt dit argument door te laten zien dat de belofte gedaan was aan Abraham en zijn zaad, enkelvoud, en dat zaad was Christus. Omdat Christus nog niet was gekomen toen de Wet werd gegeven kon dat geen einde betekenen voor de belofte. Vele moderne aanhangers van de bedelingenleer geven kaarten uit waarop de bedelingen staan aangegeven, echter zijn deze misleidend door de bedeling van de belofte uit te beelden als een klein tijdsblok dat eindigde met het begin van de bedeling der Wet. Straks meer hier over.

F. Het doel van de Wet (Gal.3:19-25).

1)-Gegeven vanwege de overtredingen (Gal.3:19-23).

“Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars. En de Middelaar is niet Middelaar van een, maar God is een. Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn. Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden. Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden”.

Indien de wet **niet** is gegeven als een middel om behouden te worden, waarom werd de Wet dan gegeven? Wat is de bedoeling van God door de Wet eerst te geven, om hem daarna weer weg te nemen. Ten eerste beantwoordt Paulus deze vraag door te laten zien dat de Wet werd gegeven vanwege om der overtredingen wil: “het werd toegevoegd om gepleegde misdaden te bestraffen”. In Rom.5:20 zegt Paulus:

“Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde”.

En in Rom.7:7 verklaart hij:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren”.

Het is belangrijk om aan te geven dat het woord vertaald met “daarbij gesteld” niet betekent het daarbij stellen om een mengsel van twee dingen te maken. Het werkwoord *prostithemi* betekent “te plaatsen naast”. De Wet werd naast de belofte ingebracht totdat die Ene zou komen aan wie de belofte is gedaan, dat is, totdat Christus kwam. Het tijdelijke karakter van de bedeling der Wet werd aangegeven door het feit dat Mozes een doek over zijn hoofd deed zodat de Israëlieten niet konden zien dat de uitstraling van zijn gezicht verdween, 2Kor.3:7,13:

“En indien de bediening des doods in letteren bestaande, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzo dat de kinderen Israels het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien, om de heerlijkheid zijns aangezichts, die te niet gedaan zou worden. En doen niet gelijkerwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht leide, opdat de kinderen Israels niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt.

De bediening van de Wet was glorieus, maar het was tijdelijk en kon niet worden vergeleken met de meerdere glorie van de bediening der rechtvaardigheid.

Het lijkt belangrijk te zijn dat in hun brieven, Jacobus, Petrus noch Johannes betuigen dat het systeem van de Wet is weggedaan. Het was blijkbaar een deel van de speciale openbaring die aan Paulus was gegeven, en terwijl zij er van wisten, was het aan Paulus voorbehouden om er over te schrijven. Dit feit is een argument voor het Paulinische auteurschap van de brief aan de Hebreëen, want dat boek leert dat de Wet niets perfect had gemaakt en dat het moest worden opgevouwen en als een oud kledingstuk aan de kant moest worden gezet, Hebr.7:18,19; 8:7-9:

“Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheids en onprofijtelijkheids wil; Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken” (Hebr. 7:18,19).

“Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede geen plaats gezocht zijn geweest. Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israels, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten; Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage, als Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere” (Hebr. 8:7-9).

Het boek Hebreëen laat andere wegen zien waarin de belofte superieur is over de Wet. Mozes was slechts een dienstknecht in het huis van God, maar Christus is de Zoon, die het Hoofd is over het huis, Hebr.3:5-6:

“En Mozes is wel getrouw geweest in geheel zijn huis, als een dienaar, tot getuiging der dingen, die daarna gesproken zouden worden; Maar Christus, als de Zoon over Zijn eigen huis; Wiens huis wij zijn, indien wij maar de vrijmoedigheid en den roem der hoop tot het

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

einde toe vast behouden.

Zo ook het priesterschap van Melchizedek, waarvan God had gezworen dat het in eeuwigheid zou blijven bestaan (Ps.110:4), was superieur aan het Aáronitische priesterschap, die niet toegestaan was om altijd te blijven, vanwege de dood, Hebr.7:20-24:

“En voor zoveel het niet zonder eedzwering is geschied, (want genen zijn wel zonder eedzwering priesters geworden; Maar Deze met eedzwering, door Dien, Die tot Hem gezegd heeft: De Heere heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek). Van een zoveel beter verbond is Jezus Borg geworden. En genen zijn wel vele priesters geworden, omdat zij door den dood verhinderd werden altijd te blijven; Maar Deze, omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk Priesterschap”.

Terwijl geschreven aan de Hebreëen en in een stijl die geschikt is voor hun begrip, is het boek in volledige overeenstemming met de leer van Paulus aangaande Wet en geloof.

Teruggaande naar Gal.3:19-20 zien we dat de Wet door de engelen is besteld in de hand des Middelaars (Mozes). Tienduizenden engelen assisteerden in het geven van de Wet, Deut.33:2:

“Hij zeide dan: De HEERE is van Sinai gekomen, en is hunlieden opgegaan van Seir; Hij is blinkende verschenen van het gebergte Paran, en is aangekomen met tien duizenden der heiligen; tot Zijn rechterhand was een vurige wet aan hen”.

Maar waar doelt de schrijver op als hij zegt: *“En de Middelaar is niet Middelaar van één, maar God is één?”* Hij laat zien dat de Wet betrekking heeft op een contract tussen twee partijen die ieder voor zich verantwoordelijk waren voor de uitvoering, met Mozes als middelaar. Het is zoiets als een middelaar tussen werknemers en de managers in het bedrijfsleven. Maar als we komen tot de Abrahamitische belofte dan was er geen middelaar. Er was slechts één verantwoordelijke partij, God. Vandaar dat de vervulling van de belofte alleen afhankelijk is van God, mogen we er zeker van zijn dat het uitgevoerd zal worden. Hebr.6:17-20:

“Waarin God, willende den erfgenamen der belofte overvloediger bewijzen de onveranderlijkheid van Zijn raad, met een eed daartussen is gekomen; Opdat wij, door twee onveranderlijke dingen, in welke het onmogelijk is dat God liege, een sterke vertroosting zouden hebben, wij namelijk, die de toevlucht genomen hebben, om de voorgestelde hoop vast te houden; Welke wij hebben als een anker der ziel, hetwelk zeker en vast is, en ingaat in het binnenste van het voorhangsel; Daar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus, naar de ordening van Melchizedek, een Hogepriester geworden zijnde in der eeuwigheid.

Omdat Paulus zo'n onderscheid maakt tussen de Wet en de belofte, anticipeert hij op een vraag die de Judeeërs zouden kunnen stellen: *“Is de Wet dan tegen de belofte van God? . Natuurlijk niet! Er was niets verkeerd aan de Wet. Het waren de mensen die verkeerd waren.*

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

De Wet was zwak door het vlees. Het had geen kracht om de mens goed te maken; het kon hen enkel veroordelen, Rom.8:3:

“Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.

Als God een Wet had kunnen ontwerpen die rechtvaardigheid kon voortbrengen dan zou Hij dat gedaan hebben in plaats van Zijn eigen Zoon te offeren op het kruis.

Alhoewel de Wet alleen aan Israël was gegeven besloot het alle mensen onder de zonde, vergelijk Rom.3:19:

“Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn; opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij.

want de Israëlieten hadden dezelfde menselijke natuur als alle andere mensen. Jood en Heiden zaten in dezelfde boot, onder de veroordeling van zonde. God plaatste hen in deze positie zo dat er gelijkheid zou zijn in het geven van de belofte door het geloof van Jezus Christus aan allen die zouden geloven.

Dus voordat het geloof in Jezus Christus gekomen was, zegt Paulus dat we opgesloten waren in de gevangenis, opgesloten tot de tijd van het geloof dat later geopenbaard zou worden. Het is belangrijk om op te merken dat “geloof” gebruikt wordt met het bepalend lidwoord in het origineel. De mensen oefenden het geloof uit in de tijden van het Oude Testament en daarvoor, maar ze oefenden geen geloof uit in Jezus Christus. De Wet heerste totdat het geloof in Christus was gekomen. De Persoon van de gekruisigde en opgestane Christus was geen onderwerp van het geloof totdat Christus kwam en Zijn werk verrichtte.

2. Gegeven om een tuchtmeester te zijn (Gal.3:24-25).

“Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester” (Gal.3:24-25).

De Wet wordt nu een “tuchtmeester” genoemd. Dit is een moeilijk woord om te vertalen omdat er geen vergelijkbare positie of ambt is in onze cultuur. De tuchtmeester was geen schoolmeester. Hij was een slaaf die in dienst was voor de jonge kinderen van een familie, die hij bewaakte en disciplineerde. De kinderen werden in die dagen streng gedisciplineerd, evenals de Wet van Mozes Israël streng disciplineerde. Dit disciplineren ging door totdat de jongen een volwassen leeftijd had bereikt, bevestigd door zijn vader, door hem het recht van zoonship te geven.

“de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus”, in zekere zin zou de Wet iemand kunnen overtuigen dat hij een schuldige zondaar is, welks feit hem tot geloof in Christus brengt,

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

maar het is veeleer het overtuigende werk van de Heilige Geest dat iemand tot Christus leid, Joh.16:7-9:

“Doch Ik zeg u de waarheid: Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden. En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel: Van zonde, omdat zij in Mij niet geloven;

Het zou dichter bij de bedoelde betekenis komen om te zeggen dat de Wet disciplinair optrad tot Christus, opdat we zouden gerechtvaardigd worden door geloof. Maar nadat het geloof is gekomen, heeft de pedagoog geen baan meer.

G. Allen zijn nu één in Christus (Gal.3:26-29).

“Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan. Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus. En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de beloften erfgenamen.

Onder de Wet werden de Israëlieten behandeld als kleine kinderen die gedisciplineerd werden, maar nu, door geloof in Jezus Christus zijn we volwassen geworden, volwaardige zonen van God. Paulus zegt meer over het zoonschap in het volgende hoofdstuk.

We zijn niet alleen zonen van God, maar we hebben Christus aangedaan. Het werkwoord “aandoen” betekent bekleden met kleren. Wij zijn bekleed met Christus. Er wordt gezegd dat in de antieke Romeinse tijd dat, wanneer een jongen door de rituelen van het zoonschap ging, hij bekleed werd met een speciale toga die aangaf dat hij een volwassen zoon was. Dit bekleed zijn met Christus vindt plaats door **het doopwerk van de Heilige Geest**. Aldus zijn alle gelovigen gedoopt in Christus. De Heilige Geest voert dit werk uit op het moment dat we geloven, Rom.6:3-4; 1Kor.12:13:

“3- Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? 4- Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden” (Rom. 6:3-4).

‘Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt” (1Kor. 12:13).

Zonder deze doop kan niemand gered worden. Het idee om bekleed te worden met Christus lijkt heen te verwijzen naar heiliging, Paulus zegt, Rom.13:14:

“Maar doet aan den Heere Jezus Christus, en verzorgt het vlees niet tot begeerlijkheden”.

In deze nieuwe relatie “in Christus” zijn we allen één. Er is geen onderscheid tussen Jood en Heiden, man en vrouw, slaaf en vrije. Deze gelijkheid verwijst naar onze geestelijke

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

gesteldheid voor God in Christus. Het verwijst niet naar onze actuele gesteldheid in deze wereld. Als een slaaf tot geloof kwam werd hij daardoor niet gelijk aan zijn meester. Hij was nog steeds een slaaf naar het vlees. Als een meester tot geloof kwam, evenals zijn slaaf, dan waren ze beide geestelijk gelijk zoals in het geval van Onesimus en Filemon, en Paulus vertelde Filemon dat hij Onesimus zou ontvangen als zou hij de apostel zelf ontvangen. Iedere ware gelovige in een lokale gemeente is gelijk aan ieder andere gelovige, maar één is pastor, anderen ouderlingen of diakenen, dezen hebben een positie van leiderschap die de anderen niet hebben. Hetzelfde gaat op voor de relatie tussen man en vrouw in zowel de familie als in de gemeente. Deze gelijkheid verwijst ook niet naar gaven en bekwaamheid. In het menselijk lichaam heeft alleen het oog de gave of bekwaamheid van het zien, het oor van geluid, en de neus van ruiken, maar ze zijn allen gelijkelijk leden van het lichaam. (vergelijk 1Kor.12:13-31).

Tenslotte is het in dit deel dat Paulus ons laat zien op welke wijze Heidenen kinderen worden van Abraham. Christus is het éne zaad van Abraham, en als de gelovigen uit de Heidenen gedoopt worden in Christus en één gemaakt worden met Christus, worden ze wat Hij is, zaad van Abraham. We moeten voorzichtig zijn om onderscheid te maken tussen het Joodse overblijfsel, de natuurlijk als zowel de geestelijke kinderen van Abraham, en de gelovigen uit de Heidenen die alleen geestelijke kinderen zijn. De Abrahamitische belofte omvat meer dan rechtvaardiging door geloof. Er is eveneens de belofte van een natie (Gen.12:2) en van een land (gen.15:18). Deze nationale en territoriale beloften verwijzen enkel en alleen naar de geredde, natuurlijke en besneden zaad van Abraham. Grote dispensationele en leerstellige verwarring zijn het resultaat van het vergeestelijken van deze fysieke en materiele beloften door ze toe te passen op de gemeente van deze bedeling. Op geen enkele wijze heeft God de gemeente een natie gemaakt, en ook heeft hij de gemeente niet het land gegeven dat ligt tussen de rivier van Egypte en de Eufraat. Wat of waar staan deze vergeestelijkte rivieren dan voor?

5. Het evangelie geïllustreerd – Gal.4:1-31.

A. Door adoptie (Gal.4:1-20).

1. Slavernij onder de Wet tegenover het zoonchap in Christus (Gal.4:1-7).

“1- Doch ik zeg, zo langen tijd als de erfgenaam een kind is, zo verschilt hij niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles; 2- Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot den tijd van den vader te voren gesteld. 3- Alzo wij ook, toen wij kinderen waren, zo waren wij dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld. 4- Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; 5- Opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden. 6- En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader! 7- Zo dan, gij zijt niet meer een dienstknecht, maar een zoon; en indien gij een zoon zijt, zo zijt gij ook een erfgenaam van God door Christus”.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

In dit gedeelte gaat Paulus door met het onderwerp die hij heeft geïntroduceerd in Gal.3:24, maar vanuit een ander gezichtspunt. Volgens de gewoonte van die tijd werd een kind, die op zekere dag zijn vaders fortuin zou erven en heerser over zijn huis zou worden, niet anders behandelt als een dienstknecht, en onderworpen aan voogden en verzorgers. Het woord "kind" betekent dat hij in de minderheid is. De joden noemden de Heidense proselieten met deze naam. Dat is de betekenis van Rom.2:20 waar de Joden beweerden "leermeesters der onwetenden" te zijn.

De praktijk, van het behandelen van een kind als een dienstknecht, mag vreemd lijken in onze cultuur, maar een gezegde van mijn moeder schiet me te binnen: "Het is door verdrukking dat we onze ontwikkeling krijgen". Ouders zouden hun kinderen discipline bij moeten brengen. En als we denken aan de Zoon van God toen Hij in de wereld kwam, worden we er aan herinnerd hoe Hij onderworpen was aan lijden.

"Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft, uit hetgeen Hij heeft geleden" (Hebr.5:8).

"Die krachtelijk bewezen is te zijn de Zoon van God, naar den Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden) namelijk Jezus Christus, onzen Heere" (Rom.1:4).

Wat bedoelt Paulus als hij in vers 3 zegt: "toen wij kinderen waren?". Bedoelt hij daarmee toen hij en de Galaten jonger in leeftijd waren, of verwijst hij naar de voorbije bedeling der dingen. Het lijkt er op dat hij spreekt over het laatste, toen de Joden onder de Wet waren. Maar hier gebruikt hij het woord "Wet" niet, maar "onder de eerste beginselen der wereld". De Heidenen waren nimmer onder de Wet van Mozes, maar ze waren wel onder de elementaire principes van wetten en regeringen, op zijn minst sinds het begin van de bedeling van menselijk bestuur na de zondvloed.

De elementaire dingen, waarvan Paulus hier spreekt, zouden ook de religies van de Heidenen kunnen insluiten waaraan ze dienstbaar waren.

"De volheid des tijds", in vers 4 komt overeen met "tot de tijd van de vader tevoren gesteld". Christus is niet te vroeg of te laat in de wereld gekomen ofschoon veel mensen denken dat als Hij had gewacht tot onze tijd wij Hem niet zouden hebben gekruisigd. De wereld is echter geen vriend van genade, en ondanks onze opgeblazen beschaving is het een gewelddadige samenleving. Welke omstandigheden veroorzaakten de juiste tijd voor Christus om te komen? Commentatoren hebben verwezen naar een aantal condities in de wereld, bij de komst van Christus, welke gunstig waren om het evangelie uit te laten gaan in de toen bekende wereld. Er was vrede in de wereld, het Romeinse rijk voegde de naties tezamen door een uitgebreid systeem van snelwegen, de Griekse taal werd bijna algemeen verstaan (zoals het Engels in onze dagen), en de Joden hadden door het gehele rijk synagoges vanwaar het evangelie kon worden verspreid. Paulus ging altijd eerst naar de synagoges en bewees, uit het Oude Testament dat de beloofde Messias moest lijden, dan opstaan uit de doden, en dat Jezus de Messias is. Vele Heidenen waren proselieten geworden van het Joodse geloof en waren op zijn minst bekeerd tot ééngodendom, en aldus kreeg Paulus ingang bij de Heidenen. Toen de Joden Hem uit de synagoge wierpen nam Paulus een gemengde groep, van Joden en Heidenen, met zich mee om een gemeente te vormen. Wat

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

ook de juiste tijd veroorzaakt mag hebben, we weten dat God een plan had en dat dat plan op Zijn tijd werd uitgevoerd.

Sommige commentatoren denken dat *"de bedeling van de volheid der tijden"* (Ef.1:10) synoniem is met deze passage (*De volheid des tijds-Gal.4:4*). Maar in Galaten is "tijd" in het enkelvoud en in Efeziërs in meervoud. In Galaten kwam de tijd en is voorbij toen Christus de Wet vervulde. In Efeziërs verwijst de volheid der tijden naar het tot één vergaderen van de dingen die in de hemel en die op de aarde zijn, in Christus. Zo'n samen vergaderen heeft nog nimmer plaats gevonden en daarom moet het toekomstig zijn. Sommigen denken dat het heen wijst naar het duizendjarig vrederijk; weer anderen denken dat het heen wijst naar de tijd aan het einde van het duizendjarig vrederijk als de laatste vijand is vernietigd en alle heerschappij, macht en kracht onder de voeten van Christus is gelegd, 1Kor.15:24-26:

"Daarna zal het einde zijn, wanneer Hij het Koninkrijk aan God en den Vader zal overgegeven hebben; wanneer Hij zal te niet gedaan hebben alle heerschappij, en alle macht en kracht. Want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten zal gelegd hebben. De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood".

Het feit dat Paulus de Zoon van God verklaart als *"geworden uit een vrouw"* wijst er sterk op dat Paulus hier spreekt over de maagdelijke geboorte. En Hij was *"geworden onder de Wet"*. Jezus was Zijn gehele leven onder de Wet; Hij is de enige die de Wet volmaakt onderhield; en Hij vervulde al de eisen der Wet en bracht het tot een einde, Rom.10:4:

"Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft"

Het tweevoudige doel van Zijn komst wordt in Gal.4:5 duidelijk verklaart *"Opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou"* en *"opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden"*. De verlostten hebben alle rechten voorrechten van het volledige zoonschap. We kunnen direct in de aanwezigheid van de Vader komen en kunnen onze verzoeken vrijmoedig bekend maken, Hebr.4:16:

"Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot den troon der genade, opdat wij barmhartigheid mogen verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te worden ter bekwamer tijd".

De Vader heeft de Geest van Zijn Zoon in onze harten gezonden, roepende: "Abba Vader". "Abba" betekent "de Vader" in het Aramees, en de naam wordt herhaald in het Grieks. Dit is de titel waarmee Jezus de Vader aanspreekt, Mk.14:36:

"En Hij zeide: Abba, Vader!".

"de Vader" in het Aramees wordt niet herhaald in de Griekse vertaling. Deze dubbele uitdrukking werd de gemeenschappelijke manier voor christenen om God in het gebed aan te spreken. Paulus gebruikt deze dubbele uitdrukking opnieuw in Rom.8:15:

"Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba,

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Vader!".

In de passage in de brief aan de Galaten wordt gezegd dat het de Geest is die dat uitroept, zijnde de inwonende motiverende kracht. In de passage in de brief aan de Romeinen spreekt de gelovige dezelfde woorden uit als geleid door de Geest.

Als Paulus dit gedeelte besluit door te zeggen dat we niet langer dienstknechten maar zoons zijn, en erfgenamen van God door Christus, spreekt hij van onze relatie met God. Hij zegt niet dat we God niet meer hoeven te dienen. Het is een feit dat we God niet eerder kunnen dienen totdat we Zijn zonen zijn geworden, en we kunnen Hem niet noemen "Abba Vader" totdat we zonen zijn. Jezus kwam als de Zoon van God, niet om Zichzelf te dienen, maar om de Vader te dienen, Rom.15:3, vergelijk Fil.2:7:

"Want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd, maar gelijk geschreven is: De smadingen dergenen, die U smaden, zijn op Mij gevallen" (Rom. 15:3).

"Maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, en is den mensen gelijk geworden" (Fil.2:7).

Als Paulus vele malen spreekt over het feit dat we nu dienstknechten zijn van God en van Christus, Rom.6:22; Fil.1:1:

"Maar nu, van de zonde vrijgemaakt zijnde, en Gode dienstbaar gemaakt zijnde, hebt gij uw vrucht tot heiligmaking, en het einde het eeuwige leven" (Rom.6:22).

"Paulus en Timotheus, dienstknechten van Jezus Christus, al den heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, met de opzieners en diakenen" (Fil. 1:1).

gebruikt hij hetzelfde Griekse woord (doulos) dat hij ook gebruikt om te zeggen dat we geen dienstknechten meer zijn. We zijn niet langer meer dienstknechten der zonde (Rom.6:20): we zijn dienstknechten der rechtvaardigheid geworden (Rom.6:18).

"Want toen gij dienstknechten waart der zonde, zo waart gij vrij van de gerechtigheid" (Rom.6:20).

"En vrijgemaakt zijnde van de zonde, zijt gemaakt dienstknechten der gerechtigheid" (Rom.6:18).

2. Waarschuwing tegen het terug gaan naar dienstbaarheid (Gal.4:8-11).

"8- Maar toen, als gij God niet kendet, diendet gij degenen, die van nature geen goden zijn; 9- En nu, als gij God kent, ja, veelmeer van God gekend zijt, hoe keert gij u wederom tot de zwakke en arme beginselen, welke gij wederom van voren aan wilt dienen? 10- Gij onderhoudt dagen, en maanden, en tijden, en jaren. 11- Ik vrees voor u, dat ik niet enigszins tevergeefs aan u gearbeid heb".

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

De Grieken en de Romeinen hadden vele goden, maar ze wisten blijkbaar dat ze aan God ongehoorzaam waren, want ze hadden een altaar opgericht, in Athene, aan "de onbekende God", Hand.17:23:

"Want de stad doorgaande, en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: DEN ONBEKENDEN GOD. Dezen dan, Dien gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden".

Deze vele goden die zij dienden waren in werkelijkheid helemaal geen goden. Er was echter geestelijke kracht achter deze afgoden, die van Ef.2:2:

"In welke gij eertijds gewandeld hebt, naar de eeuw dezer wereld, naar den overste van de macht der lucht, van den geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid".

Religie bestaat uit "iets doen" – het onderhouden van bepaalde dagen of seizoenen als zijnde heiliger dan de andere, het hebben van feesten op bepaalde tijden, vasten, het praktiseren van vormen en ceremoniën. Paulus noemt al deze dingen "zwakke en arme beginselen", zie een soortgelijke passage in Kol.2:8, 18-23:

"Ziet toe, dat niemand u als een roof vervoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus" (Kol.2:8).

"18- Dat dan niemand u overheerse naar zijn wil in nederigheid en dienst der engelen, intredende in hetgeen hij niet gezien heeft, tevergeefs opgeblazen zijnde door het verstand zijns vleses; 19- En het Hoofd niet behoudende, uit hetwelk het gehele lichaam, door de samenvoegselen en samenbindingen voorzien en samengevoegd zijnde, opwast met goddelijken wasdom. 20- Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leeft, met inzettingen belast? 21- Namelijk raak niet, en smaak niet, en roer niet aan. 22- Welke dingen alle verderven door het gebruik, ingevoerd naar de geboden en leringen der mensen; 23- Dewelke wel hebben een schijn rede van wijsheid in eigenwilligen gods dienst en nederigheid, en in het lichaam niet te sparen, doch zijn niet in enige waarde, maar tot verzadiging van het vlees" (Kol.2:18-23).

Paulus zijn argument in de brief aan de Kolossenzen is:

"Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leeft, met inzettingen belast? Namelijk raak niet, en smaak niet, en roer niet aan. Welke dingen alle verderven door het gebruik?" (Kol.2:20).

Geen van deze religieuze rituelen heeft ook maar enige macht over de zonde.

Zulke voorschriften hebben inderdaad een schijn van wijsheid met hun zelfopgelegde aanbidding, hun valse nederigheid, en hun harde behandeling van het lichaam, maar ze komen tekort in het weerhouden van sensuele

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

toegeeflijkheid.

Wat zo moeilijk is om te begrijpen is het feit hoe een persoon het verlangen kan hebben om terug te keren naar zulke een onvruchtbare en verkeerde ceremoniën nadat hij de enige ware God heeft leren kennen.

De "Levende Bijbel" vertaald vers 9a met: "En nu u God heeft gevonden (of moet ik zeggen, nu God u heeft gevonden), hoe kan het zo zijn dat u weer terug wil gaan om opnieuw dienstknechten te worden van een andere, beklagenswaardige, nutteloze religie om te proberen in de hemel te komen door het gehoorzamen van God's wetten?". Hun terug gaan naar religie veroorzaakte twijfel bij Paulus of ze God werkelijk hadden leren kennen. Hij was niet bang van hen, maar voor hen. Hij was bang dat al zijn arbeid en zijn lijden, dat hij aan hen had besteed, om ze het evangelie te brengen, voor niets was geweest.

3. Oproep tot voormalige relatie (Gal.4:12-16).

"12-Weest gij als ik, want ook ik ben als gij; broeders, ik bid u; gij hebt mij geen ongelijk gedaan. 13-En gij weet, dat ik u door zwakheid des vlees het Evangelie de eerste maal verkondigd heb; 14-En mijn verzoeking, die in mijn vlees geschiedde, hebt gij niet veracht noch verfoeid; maar gij naamt mij aan als een engel Gods, ja, als Christus Jezus. 15-Welke was dan uw gelukachting? Want ik geef u getuigenis, dat gij, zo het mogelijk ware, uw ogen zoudt uitgegraven, en mij gegeven hebben. 16-Ben ik dan uw vijand geworden, u de waarheid zeggende?". (Gal.4:12-16).

Paulus wilde niet geloven dat deze Galaten zich hadden teruggetrokken van Christus, of dat ze nimmer werkelijk gered waren. Hij pleit met hen op basis van hun eerdere, gelukkige relatie. Toen Paulus voor de eerste keer hun het evangelie had gebracht was hij ziek van een bepaalde soort van ziekte. Sommigen hebben gespeculeerd dat het een ziekte aan zijn ogen was omdat hij zijn ogen noemt in vers 15, en omdat hij sprak over het schrijven van deze brief in grote letters met zijn eigen hand (Gal.6:11). Wat de ziekte ook geweest mag zijn, de Galaten hadden in de verleiding kunnen komen om hem te verwerpen naar aanleiding van zijn fysieke conditie. Maar in plaats daarvan hadden ze hem ontvangen alsof hij een engel van God was, alsof hij Christus Jezus zelf was. Hadden ze Paulus nog beter kunnen behandelen dan op deze wijze? Maar nu leek het alsof ze zich tegen Paulus en zijn evangelie hadden gekeerd. En dus pleit Paulus met hen:

"15-Welke was dan uw gelukachting? Want ik geef u getuigenis, dat gij, zo het mogelijk ware, uw ogen zoudt uitgegraven, en mij gegeven hebben. 16-Ben ik dan uw vijand geworden, u de waarheid zeggende?". (Gal.4:15-16).

In vers 12 lezen we: "Weest gij als ik, want ook ik ben als gij". Deze bewering wordt in het algemeen uitgelegd: "Wordt als mij, vrij van de Wet; want ik ben evenals jullie een Heiden geworden". Philips vertaald met: "Stel jullie zelf in mijn plaats, broeders, zoals ik mij in jullie plaats heb gesteld". Ook lezen we in dat zelfde vers (12): "gij hebt mij geen ongelijk gedaan". Het werkwoord is in de aorist tijd, aldus verwijzende naar een actie in het verleden. Ze hebben hem op geen enkele manier ongelijk gedaan toen hij voor de eerste keer het

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

evangelie aan hen predikte, dus waarom zouden ze hem nu wel ongelijk doen? Ze deden hem ongelijk omdat ze hem behandelden als een vijand.

4. Verlangen om bij hen te zijn (Gal.4:17-20).

"17- Zij ijveren niet recht over u; maar zij willen ons uitsluiten, opdat gij over hen zoudt ijveren. 18- Doch in het goede te allen tijd te ijveren is goed, en niet alleenlijk, als ik bij u tegenwoordig ben; 19- Mijn kinderzens, die ik wederom arbeide te baren, totdat Christus een gestalte in u krijgje. 20- Doch ik wilde, dat ik nu tegenwoordig bij u ware, en mijn stem mocht veranderen; want ik ben in twijfel over u" (Gal.4:17-20).

Het werkwoord vertaald met "zij ijveren niet recht over u" betekent: "te streven om iemand een bepaalde kant op te krijgen door een beroep te doen op zijn goede wil en gunst". De NIV zegt: "Deze mensen ijveren om u voor zich te winnen, maar niet voor het goede". Wat ze willen is dat u zich van ons afkeert, "opdat gij over hen zoudt ijveren". Het is goed om ijverig te zijn, vooropgesteld dat het doel goed is, "en niet alleenlijk, als ik bij u tegenwoordig ben". Christus had enige harde woorden tegen zulke "bekeerders":

"Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeen, gij geveinsden, want gij omreist zee en land, om een Jodengenoot te maken, en als hij het geworden is, zo maakt gij hem een kind der helle, tweemaal meer dan gij zijt" (Matth.23:15).

Op dit punt aangekomen zijnde zou het goed zijn om naar Gal.6:12-13 te gaan om daar te lezen hetgeen Paulus nog verder heeft te zeggen over deze Judeeërs:

"12- Al degenen, die een schoon gelaat willen tonen naar het vlees, die noodzaken u besneden te worden, alleenlijk opdat zij vanwege het kruis van Christus niet zouden vervolgd worden. 13- Want ook zij zelve, die besneden worden, houden de wet niet; maar zij willen, dat gij besneden wordt, opdat zij in uw vlees roemen zouden".

Wat bedoelt Paulus met dat hij door barensweeën is gegaan om de mensen te winnen voor Christus, en ze nu opnieuw baart zodat Christus gestalte in hen krijgt? Spreekt hij over de fysieke pijn en vervolging die hij onderging in het brengen van het evangelie? Of spreekt hij over de angst van de ziel die iemand voelt als hij omgaat met de eeuwige bestemming van een ziel; trachtende een tak uit het vuur te rukken, vergelijk Zach.3:1-4:

*"1- Daarna toonde Hij mij Josua, den hogepriester, staande voor het aangezicht van den Engel des HEEREN; en de satan stond aan zijn rechterhand, om hem te wederstaan. 2- Doch de HEERE zeide tot den satan: De HEERE schelde u, gij satan! ja, de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; **is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?** 3- Josua nu was bekleed met vuile klederen, als hij voor het aangezicht des Engels stond. 4- Toen antwoordde Hij, en sprak tot degenen, die voor Zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen.*

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

De zielenwinner vecht, niet slechts met de menselijke natuur, maar met overheden en machten van deze duistere eeuw, Ef.6:12:

“Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht”.

Wat een opluchting en wat een vreugde als we zien dat een ziel wordt wedergeboren! Paulus gaat steeds opnieuw door deze “arbeidspijn” totdat hij bewijs heeft dat ze werkelijk gegrondvest zijn in de genade van God. Het is interessant om op te merken dat Paulus hen noemt: “*Mijn kinderkens*”, dat het idee weergeeft dat ze zeer onvolwassen christenen waren. Het gebruikelijke woord voor kinderen is “teknon”, en dat is het woord dat hier wordt gebruikt. Dit is de enige keer dat dit woord voorkomt in de brieven van Paulus. Johannes is de enige andere schrijver van de Schrift die dit woord gebruikt, één keer in zijn evangelie en zeven keer in zijn eerste brief.

Paulus zegt in vers 20: “Doch ik wilde, dat ik nu tegenwoordig bij u ware, en mijn stem mocht veranderen. Uit mijn ernstige aanklacht zouden jullie kunnen opmaken dat ik jullie vijand ben geworden, maar als ik persoonlijk tot jullie zou kunnen spreken, zouden jullie overtuigd worden, door de manier waarop ik tot jullie zou spreken, dat ik jullie met dezelfde liefde liefheb als een moeder haar kind die ze geboort heeft”. Deze uitleg van verandering van de toon stemt overeen met dat hij hen “mijn kinderkens” noemt, en zijn verwijzing om door barensweeën te gaan.

B. Zinnebeeldige voorstelling van de Slavin en de Vrije (Gal.4:21-31).

1. Het zinnebeeldige verklaard (Gal.4:21-27).

“21- Zegt mij, gij, die onder de wet wilt zijn, hoort gij de wet niet? 22- Want er is geschreven, dat Abraham twee zonen had, een uit de dienstmaagd, en een uit de vrije. 23- Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest; doch deze, die uit de vrije was, door de belofte; 24- Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de twee verbonden; het ene van den berg Sina, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Agar; 25- Want dit, namelijk Agar, is Sina, een berg in Arabie, en komt overeen met Jeruzalem, dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen. 26- Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder. 27- Want er is geschreven: Wees vrolijk, gij onvruchtbare, die niet baart, breek uit en roep, gij, die geen barensnood hebt, want de kinderen der eenzame zijn veel meer, dan dergene, die den man heeft.

Het lijkt duidelijk dat mensen, die verlangen om onder de Wet te zijn, niet begrijpen wat het evangelie is of wat de Wet is. Als ze de betekenis van beiden begrepen, dan zou alleen een dement persoon voor de Wet kiezen. Om deze twee systemen te veraanschouwelijken construeert Paulus een zinnebeeld van de geschiedenis van Hagar en Sara (Gen.16 en 21). Zonder twijfel kunnen er vele zinnebeelden worden gehaald van historische feiten uit het Oude Testament, maar we moeten waken tegen de inspanningen om profetieën allegorisch voor te stellen die nog vervuld moeten worden. Dit wordt soms genoemd: “Het

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

vergeestelijken van de Schrift", maar daar is niets geestelijks aan. De uitlegger is vrij om een toepassing te maken die in hem opkomt. Alle zegeningen worden dikwijls vergeestelijkt en toegepast op de gemeente, en al de vloeken worden letterlijk genomen en worden op de Joden toegepast. Het resultaat hiervan is één van beiden, amillennialisme of postmillennialisme. Er is dan geen toekomst voor de Joodse natie. Dit soort van uitleg is waarschijnlijk begonnen met de vroegere kerkvader Origenes. Het wordt vandaag de dag in het algemeen nog gevolgd door verbonds theologen en amillennialisten.

Note: Chiliasme of Millennialisme is een aanduiding voor het geloof dat er **voor** of **na** de wederkomst van Christus een duizendjarig vrederijk en/of een paradijs op aarde zal worden gevestigd. (Uit Wikipedia).

Het heeft de deur gesloten voor Bijbelse profetie, Israël verwacht met de Gemeente, en is blind voor de waarheid van de Verborgenheid die door Paulus is geopenbaard.

Paulus heeft reeds een aantal vragen gesteld aan de Galaten, waaronder: "Wie heeft jullie betoverd?". Hoe hebben jullie de Geest ontvangen? Zijn jullie zo onverstandig? Hebben jullie tevergeefs geleden? Waarom heeft God de bedeling der Wet ingebracht? Wat is er gebeurd met de gezegende relatie die we eens hadden? Ben ik jullie vijand geworden omdat ik jullie de waarheid vertel? En nu vraagt hij: "Zegt mij, gij, die onder de wet wilt zijn, hoort gij de wet niet? Dat is, begrijpen jullie wel wat de Wet zegt? Hij antwoordt door ten eerste de allegorie (zinnebeeld) te verklaren en past het daarna toe.

Zoals we weten heeft God aan Abraham beloofd dat zijn nakomelingen in aantal talrijker zouden zijn dan de sterren, maar zijn vrouw was onvruchtbaar en ze waren beiden oud aan het worden. Tenslotte, toen Abraham ongeveer zesentachtig jaar oud was, overtuigde Sara hem om omgang te hebben met haar dienstmaagd, een Egyptische, zodat ze een kind zouden krijgen. Het resultaat was dat Ismaël werd geboren. Dit was uiteraard niet de weg die God had bedoeld om Abraham een zoon te geven. Het was een puur vleeselijk hulpmiddel waarvoor hij elke vrouw had kunnen gebruiken. Het was gewoon de natuur zijn gang laten gaan.

Nadat Hagar had ontdekt dat ze zwanger was begon ze Sara te verachten. Sara handelde hard met haar en voordat het kind werd geboren liep Hagar weg. De engel des Heeren vond haar bij een bron in de woestijn en vertelde haar dat ze terug moest gaan naar Sara. Hij vertelde haar om het kind Ismaël te noemen en beloofde dat Hij haar zaad zeer zou vermenigvuldigen. Ismaël werd de stamvader van het Arabische volk. Het lijkt er op, omdat God de belofte deed om Ismaëls zaad te vermenigvuldigen, zijn zaad evenzeer volgens belofte was als hetgeen aan Abraham was beloofd. Maar God had Abraham niet beloofd om op deze wijze een zoon te verkrijgen. Ook beloofde God geen gerechtigheid of geestelijke zegeningen aan Ismaël. Hij beloofde alleen om zijn zaad overvloedig te vermenigvuldigen, en voorzegde dat Ismaël een wildeman zou zijn die niet vreedzaam met anderen kon leven. De zegeningen beloofd aan Ismaëls zaad was het gevolg van de voorbede van Abraham Gen.17:20:

"En aangaande Ismaël heb Ik u verhoord; zie, Ik heb hem gezegend, en zal hem vruchtbaar maken, en hem gans zeer vermenigvuldigen; twaalf vorsten zal hij gewinnen, en Ik zal hem

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

tot een groot volk stellen”.

Deze episode is geen onderdeel van het zinnebeeld van Paulus.

Dertien jaar nadat Ismaël is geboren, toen Abraham negenennegentig jaar was, verscheen God aan Abraham en trad in het verbond der besnijdenis, en op dat moment beloofde Hij dat Sara het daarop volgende jaar, om dezelfde tijd, hem een zoon zou baren en dat hij hem Izak moest noemen, en God zou zijn verbond met hem bevestigen voor een eeuwigdurend verbond. Abraham en Ismaël en alle mannen in zijn huis werden besneden.

Een jaar later, toen Abraham honderd jaar was en Sara negentig, werd Izak geboren. De dag dat Izak gespeend werd, gaf Abraham een groot feest, vastgelegd in Gen.21:9-10:

“9- En Sara zag den zoon van Hagar, de Egyptische, dien zij Abraham gebaard had, spottende. 10- En zij zeide tot Abraham: Drijf deze dienstmaagd en haar zoon uit; want de zoon dezer dienstmaagd zal met mijn zoon, met Izak, niet erven”.

Wat deed Ismaël dan dat hij Sara zo overstuur maakte? Het Hebreeuwse woord voor spotten wordt vertaald met: “lachen, spotten, spelen, minnekozen”. Het Griekse woord in de vertaling van de Septuaginta betekent: “zich gedragen als een kind”, en wordt slechts één keer opnieuw gebruikt in het Nieuwe Testament (1Kor.10:7) om de handelingen aan te geven van de Joden toen ze het gouden kalf maakten en het aanbaden: “*Het volk zat neder om te eten, en om te drinken, en zij stonden op om te spelen*”. Het Hebreeuwse woord wordt gebruikt in Gen.26:8:

“En het geschiedde, als hij een langen tijd daar geweest was, dat Abimelech, de koning der Filistijnen, ten venster uitkeek, en hij zag, dat, ziet, Izak was jokkende (SV-'77: “minnekozende”) met Rebekka zijn huisvrouw”.

Paulus zegt in Gal.4:29 dat Ismaël Izak vervolgde. Op het moment was Izak tussen drie en vijf jaar oud was en Ismaël tussen zeventien en negentien jaar oud. Ismaël en zijn moeder hadden gehoopt erfgenamen van Abraham te worden, en daarom haten ze Izak, die hen heeft verdrongen. Van de menigvuldige betekenissen die aan dit woord ‘spotten’ zijn gegeven: lachen, vervolgen, spelen, minnekozen, is het niet exact te omschrijven wat Ismaël heeft gedaan. Sommige commentatoren denken dat hij Izak heeft bedreigd of van plan was om hem te doden. Hoe het ook zij, Sara wilde dat ze beiden moesten worden uitgeworpen terwijl dit voor Abraham zeer droevig was, want hij hield van hem, God verordeneerde dat Abraham Sara moest gehoorzamen.

We hebben deze geschiedenis, van Gen.16-19, in het kort herhaald voor degenen die niet vertrouwd zijn met deze feiten, zo dat ze nu beter de toepassing van het zinnebeeld, van Paulus, begrijpen. **(Zie bijlage 2).**

2. Toepassing van het zinnebeeld (Gal.4:28-31).

“28- Maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte, als Izak was. 29- Doch gelijkerwijs toen, die

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

naar het vlees geboren was, vervolgde dengene, die naar den Geest geboren was, alzo ook nu. 30- Maar wat zegt de Schrift? Werp de dienstmaagd uit en haar zoon; want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met den zoon der vrije. 31- Zo dan, broeders, wij zijn niet kinderen der dienstmaagd, maar der vrije”(Gal.4:28-31).

Deze twee vrouwen, Hagar en Sara, vertegenwoordigen twee verbonden. Hagar vertegenwoordigt het verbond van de Wet die afhankelijk is van de vleselijke natuur om gerechtigheid voort te brengen, verwekt kinderen der dienstbaarheid, en is het bestaande Jeruzalem dat in dienstbaarheid was aan Rome en aan de zonde, vergelijk Joh.8:31-36:

“31- Jezus dan zeide tot de Joden, die in Hem geloofden: Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zo zijt gij waarlijk Mijn discipelen; 32- En zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken. 33- Zij antwoordden Hem: Wij zijn Abrahams zaad, en hebben nooit iemand gediend; hoe zegt Gij dan: Gij zult vrij worden? 34- Jezus antwoordde hun: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Een iegelijk, die de zonde doet, is een dienstknecht der zonde. 35- En de dienstknecht blijft niet eeuwiglijk in het huis, de zoon blijft er eeuwiglijk. 36- Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn”.

Sara vertegenwoordigt het verbond der belofte, die afhankelijk is van de Geest van gerechtigheid, verwekt kinderen die vrij zijn, en dat is het Jeruzalem dat boven is, hetwelk is ons aller moeder.

Paulus noemt het land Arabië in verbinding met Hagar omdat de Wet werd gegeven op de berg Sinaï in Arabië, en ongetwijfeld omdat Arabië werd gesticht door de nakomelingen van Ismaël. Alhoewel Paulus het niet noemt, openbaart Gen.37:28 het feit dat de broeders van Jozef hem verkochten aan de Ismaëlitische slavenhandelaren die hem naar Egypte brachten. Zijn broeders dachten dat ze van hem af waren, evenals de Joden dachten dat ze van Jezus af waren toen ze hem gekruisigd hadden. Maar Jozef werd machtig om zodoende een redder van de wereld, van zijn generatie, te worden, evenals Jezus opstond uit de doden om de Redder te worden van de zonde in de wereld, dat is een ander zinnebeeld dat we kunnen opmaken uit de historische feiten.

Paulus haalt aan en past Jes.54:1 toe op de zaak waarmee we bezig zijn:

“Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE”.

Deze profetie zal letterlijk vervuld worden in het duizendjarig Koninkrijk als Israël hersteld zal zijn als de vrouw van Jehova. Het feit dat Paulus deze profetie toepast op het geestelijk zaad van Abraham is niet in tegenspraak met de letterlijke vervulling op de herboren natie Israël, want dit is het verbond van God met hen. Rom.11:26-28:

“26- En alzo zal geheel Israel zalig worden; gelijk geschreven is: De Verlosser zal uit Sion komen en zal de goddeloosheden afwenden van Jakob. 27- En dit is hun een verbond van Mij, als Ik hun zonden zal wegnemen. 28- Zo zijn zij wel vijanden aangaande het Evangelie, om uwentwil, maar aangaande de verkiezing zijn zij beminden, om der vaderen wil;

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Een verdere overeenkomst die Paulus ontwikkelt is dat zoals Ismaël Izak, die naar de Geest was geboren, haatte en vervolgde, het ook zo was in de dagen van Paulus. Paulus ondervond bijna al zijn vervolging van de wettische Joden. Als de Romeinse autoriteiten hem niet hadden gedood dan hadden zij het wel gedaan.

Paulus besluit zijn zinnebeeld met de vraag: *“Maar wat zegt de Schrift? Werp de dienstmaagd uit en haar zoon; want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met den zoon der vrije”*. Aldus werden de Galaten vermaand om deze wettische leer, waaraan ze verslaafd waren geraakt, te verwerpen. *“Wij zijn geen kinderen der dienstmaagd, maar der vrije”*.

Degenen die het grote klassieke christelijke werk van John Bunyan hebben gelezen, “de vooruitgang van de pelgrim”, dat zo’n 300 jaar geleden in Bedford, een Engelse gevangenis, is geschreven, waar hij gevangen zat voor het prediken van het evangelie, zal zich de ervaring herinneren van de christen met de Wet voordat hij werkelijk was behouden. In deze gelijkenis, in een droom, zag Bunyan een man gekleed in lompen (Jes.64:6), een boek in zijn hand (Rom.10:17), en een zware last op zijn rug (Joh.16:8).

Als hij las dan riep hij: “Wat moet ik doen?” (Hand.16:30). Hij ging naar zijn vrouw en kinderen en zei hen dat ze leefden in de Stad van Verderf en dat zijn boek hem zei dat God hen zou oordelen. Zij allen dachten dat hij zwakzinnig was geworden. Toen hij later in het veld wandelde, en in zijn boek las, en ten eerste bedroefd was over de toestand van zijn geest, hoorde een man hem, genaamd Evangelist, hem uitroepen: “Wat moet ik doen om behouden te worden?” (Hand.16:30). Evangelist vroeg hem waarom hij riep, en op het antwoord van Christen gaf hij hem een rol waarop stond geschreven: “Vlucht van de toekomstige toorn” (Matth.3:7). Toen wees hij hem de weg naar een poortje ver weg en daar moest hij op de deur kloppen en zou hem verteld worden wat hij moest doen (Matth.7:13-14).

Toen Christen begon te rennen naar dat poortje trachten zijn vrouw en de burens hem tegen te houden. Meneer Halsstarrig maakte zijn idee, en het boek waar hij dat in had gelezen, belachelijk. Maar meneer Ploobaar besloot om met Christen mee te gaan, want de vreugde die in het verschiep lag was veel beter dan zijn huidige toestand. Zo gingen de twee naar het poortje, maar als ze aan het converseren waren stapten ze onverwacht in een moeras alwaar ze zich in de modder wentelden. Toen zei Ploobaar ergerlijk:

Is dit nu het geluk waarover je me hebt verteld? U zult, in mijn plaats, dat brave land alleen bezitten.

En dat gezegd hebbende bevrijdde hij zichzelf uit de poel en ging weer naar huis waar hij verachtelijk werd uitgelachen om zijn modderige kleren. Maar arme Christen begon te zinken vanwege de grote last op zijn rug. Als hij het uitschreeuwde kwam meneer Help en trok hem uit de modder (Ps.40:2). Hij vertelde Christen dat dit was “het Moeras van Versagen”, en dat het werd gevoed door het schuim en vuiligheid, dat de overtuiging van zonde vergezeld. Als de zondaar is ontwaakt aangaande zijn verloren staat, dan komen er in zijn ziel vele angsten en twijfels en ontmoedigende vrees naar boven, die allen tezamen komen en bezinken in dit moeras.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Toen dan Christen naar de poort ging kruiste zijn pad dat van meneer Wereldse Wijsheid van de stad van Vleselijk Beleid, die, ziende zijn met modder besmeurde kleding, hem vroeg wat er was gebeurd. Toen Christen zijn verhaal vertelde en waar hij heenging, waarschuwde Wereldse Wijsheid hem dat, als hij op deze weg bleef voortgaan hij niets anders dan moeilijkheden zou tegenkomen, en gaf hem het advies om de weg te nemen die leidde naar een hoge berg, naar de stad Zedelijkheid, waar hij zou vinden een meneer Wettisch en zijn zoon Hoffelijkheid, ieder van hen kon zijn last verlichten, en dan kon hij zijn vrouw en kinderen laten komen om daar te wonen. Omdat de man zeer wijs leek te zijn en ouder was dan Christen, besloot hij om zijn advies aan te nemen.

Maar hij was nog niet ver op weg toen bleek dat de berg over de weg hing en dadelijk op hem kon vallen. Er was weerlicht en donder en de aarde schudde. Hij was bang om verder te gaan en daarom keerde hij zich om. Toen zag hij Evangelist op een afstand van hem en deze kwam op hem toe. Toen Evangelist bij hem was vroeg deze wat hij te zoeken had op deze plaats. Had hij hem niet verteld om naar de poort te gaan? Met schaamte vertelde Christen toen alles wat er was gebeurd en dat hij nu bang was dat ze hem niet door de poort wilden laten gaan in zijn modderige kleding. Maar Evangelist, tegenwerpingen makende, verzekerde hem dat de poort voor hem geopend zou worden.

Voordat hij hem liet gaan, las Evangelist hem twee teksten voor uit de Schrift:

“Ziet toe, dat gij Dien, Die spreekt, niet verwerpt; want indien dezen niet zijn ontvloden, die dengene verwierpen, welke op aarde Goddelijke antwoorden gaf, veelmeer zullen wij niet ontvloden, zo wij ons van Dien afkeren, Die van de hemelen is” (Hebr. 12:25).

“Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven; en zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen” (Hebr. 10:38)..

Hij waarschuwde hem eveneens voor Wereldse Wijsheid.

Er zijn nu drie dingen in de raad van deze man die je volkomen moet verafschuwen:

- 1)- Hij bracht u van de juiste weg af.
- 2)-Zijn arbeid om het kruis voor u te verfoeilijken.
- 3)-Dat hij uw voeten op een weg zet die tot de dood leidt. (2Kor.3:7).

En hij waarschuwde hem ook voor de man die hij om hulp had gevraagd:

Naar hem waar u werd heengezonden voor verlichting, zijn naam is Wettisch, is de zoon van de verbonds-vrouw die nu is, en is in dienstbaarheid met haar kinderen (Gal.4:21,27), en is, in een verborgenheid, deze berg Sinai, waar u bang voor was dat hij op uw hoofd zou vallen. Als ze nu, met haar kinderen, in dienstbaarheid zijn, hoe kun je dan verwachten om bij hen vrij gemaakt te worden? Daarom is deze Wettische niet in staat om je van je last te bevrijden; u kunt niet gerechtvaardigd worden door de werken der Wet. Daarom is meneer

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Wereldse Wijsheid een vreemdeling, en meneer Wettisch is een bedrieger; en voor zijn zoon Hoffelijkheid, ondanks zijn onnozele blik, hij is slechts een huichelaar, en kan u niet helpen.

Zodra Evangelist niet meer sprak vroeg hij om een bevestiging van wat hij had gezegd, en daarna kwamen woorden en vuur uit de berg, waar ze aan de voet van stonden, waardoor het haar, van Christen zijn vlees, rechtop ging staan:

“Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen” (Gal.3:10).

Toen zond Evangelist Christen op zijn weg naar de poort alwaar hij aanklopte en meneer Goede Wil opende de poort voor hem en converseerde met hem over zijn ervaring tot nog toe. Goede Wil zond hem toen op weg naar het Huis van de Uitlegger. Uitlegger heette hem welkom in het huis en liet hem vele prachtige lessen zien in de verschillende kamers van het huis. We zullen ons bezig houden met slechts één van de lessen. Hij werd in een kamer gebracht waar Christen een beeld zag van een voornaam persoon, en zo zag het er uit:

Het had ogen die opzagen naar de hemel, het beste boek was in zijn hand, en de Wet der waarheid was op zijn lippen geschreven, de wereld was achter hem. Het stond daar alsof het pleitte voor de mensen, en een gouden kroon hing boven zijn hoofd.

De man van wie deze afbeelding is, is één uit de duizend; hij kan kinderen verwekken (1Kor.4:15), heeft barensweeën van zijn kinderen (Gal.4:19), en verzorgt ze zelf na de geboorte.....Ik heb u deze afbeelding het eerst laten zien, want de man waarvan dit de afbeelding is, is de enige man die door de Heer is geautoriseerd om gids te zijn in alle moeilijkheden die u op uw weg tegen zult komen; daarom, sla goed acht op hetgeen ik u heb laten zien.

Nadat Uitlegger hem alle kamers in het huis had laten zien gaf hij hem instructies voor de weg die hij moest gaan. De éénbaans opgaande weg waarop hij moest gaan was aan beide zijden omheind door een muur, en die muur werd Redding genoemd. Hij was nog maar een klein eindje op weg, terwijl hij zo hard mogelijk liep met zijn zware last op zijn rug, toen hij bij een hellende plaats kwam waarop een kruis stond, en daar iets beneden een graf.

Terwijl Christen bij het kruis kwam liet zijn last los van zijn rug en tuimelde naar de opening van het graf en viel daar in, en de last werd nimmer meer gezien. Toen was Christen blij en vrolijk, en zo stond hij daar en verwonderde zich want het was verrassend dat het zien op het kruis hem ontdaan had van zijn last. Hij keek en keek nog eens totdat de bronnen, die in zijn hoofd waren, het water langs zijn wangen liet lopen. Zach.12:10:

“Doch over het huis Davids, en over de inwoners van Jeruzalem, zal Ik uitstorten den Geest der genade en der gebeden; en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon; en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over een eerstgeborene”.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Er verschenen hem drie die Glansden. De eerste zei: "Uw zonden zijn u vergeven....". De tweede ontdeed hem van zijn lompen en deed hem andere kleren aan (Zach.3:4). De derde plaatste een merk op zijn voorhoofd (2Kor.3:2-3), en gaf hem een rol die verzegeld was en hij verzocht hem om daar in te zien als hij rende, en dat hij de rol af moest geven aan de Hemelse Poort.

Het is opmerkelijk dat Bunyan, de zoon van een ketellapper, zo'n greep kreeg op de waarheid die geopenbaard is aan de apostel Paulus betreffende het verschil tussen Wet en het evangelie. Hij zegt zelfs dat Paulus, wiens afbeelding gezien werd in het huis van de Uitlegger, "de enige man is die van God de autoriteit heeft gekregen om ons te begeleiden, naar de plaats waar wij heengaan, in alle moeilijkheden die we op onze weg tegenkomen".

Bunyan zat twaalf jaar in de gevangenis. Zijn vrijlating was op 8 mei 1672, hij was toen vierenveertig jaar. Hij had eerder vrij kunnen komen als hij had beloofd niet publiekelijk te zullen prediken en de diensten zou bijwonen van de nationale kerk. Hij weigerde het ronduit vanwege het feit dat zijn vrouw recentelijk was gestorven en hem vier jonge kinderen naliet, één daarvan was blind. Hij is opnieuw getrouwd en zijn vrouw was zwanger toen hij werd gearresteerd, en de schok daarvan had tot gevolg dat het kind voortijdig werd geboren en stierf.

6. Het Evangelie maakt vrij; De Wet Onderwerpt (Gal.5:1-5).

A. De uitdaging om vast te staan (Gal.5:1).

"Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen".

Een meer letterlijke vertaling van de tekst is: "Om vrij te zijn heeft Christus ons vrijgemaakt; staat daarom vast, en laat uzelf niet opnieuw belasten met het juk der slavernij".

Het was ter wille van de vrijheid dat Christus ons heeft vrijgemaakt; daarom moeten we met alle middelen onze vrijheid behouden en laat niemand een juk van slavernij rond onze nek hangen. Een juk is een "tuig". We zijn niet "samengetuigd" met de Wet van Mozes of enige andere wet teneinde redding of heiliging te verkrijgen. Ook zijn we niet onder het juk met de ongelovigen (Gal.6:14). Wij zijn onder het juk met Christus.

"Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uw zielen. Want Mijn juk is zacht, en Mijn last is licht" (Matth. 11:29-30).

Wat een paradox. Onder het juk om rust te vinden! Deze uitnodiging was geadresseerd aan degenen die vermoeid en belast waren. De Heer sprak niet tegen degenen die lichamelijk vermoeid waren. Hijzelf was onder de Wet geboren en leefde onder de Wet. Hij kwam om een einde aan de Wet te maken door de Wet te vervullen (Rom.10:4), maar dat einde van de Wet werd eerst na Zijn dood van kracht, en dat werd niet eerder dan door Paulus duidelijk verkondigd. Christus helpt ons niet alleen om, in ons leven, onze pijn en verdriet te dragen,

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

maar heeft ons vrijgemaakt van de werken der Wet. We moeten ook opmerken dat gelovigen onder hetzelfde juk zijn, we zijn metgezellen:

“En ik bid ook u, gij mijn oprechte metgezel,.....” (Fil.4:3).

B. Het resultaat van vermenging van Wet en genade (Gal.5:2-5).

“2- Ziet, ik Paulus zeg u, zo gij u laat besnijden, dat Christus u niet nut zal zijn. 3- En ik betuig wederom een iegelijk mens, die zich laat besnijden, dat hij een schuldenaar is de gehele wet te doen. 4- Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen. 5- Want wij verwachten door den Geest, uit het geloof, de hoop der rechtvaardigheid”.

“Ziet, ik Paulus zeg u”. Paulus spreekt met autoriteit. Hij geeft niet slechts zijn opinie. “Ziet” is het imperatief enkelvoud van “aidō”, in het Latijn “video”, om te zien. Het is een teken dat zegt: “Stop, Kijk en Luister”. En omdat het in enkelvoud staat betekent dat, dat het is geadresseerd aan een ieder persoonlijk, niet aan de gemeente.

“zo gij u laat besnijden” betekent niet “als je besneden bent”. Paulus was zelf ook besneden (Fil.3:5), en zo waren ook alle Joodse gelovigen besneden. Wat Paulus zegt is: “Als je je onderwerpt aan het besneden worden als een middel om gerechtvaardigd te worden”, of “als je besneden bent en vertrouwd op dat ritueel dat het je kan redden”. De Judeeërs leerden, Hand.15:1:

“Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden”.

Je kon, volgens de Judeeërs, in Jezus geloven als de Messias, maar je kon niet gered worden door alleen in Hem te geloven. Met andere woorden, een Heiden moest Jood worden om gered te worden. En Paulus zegt, als dat hetgeen is wat je gelooft, dan is al uw gepraat over Christus ijdel.

Chrysostomus wordt als volgt geciteerd: “Hij die is besneden, is besneden uit vrees voor de Wet; maar hij die de Wet vreest wantrouwt de kracht van genade; en hij die wantrouwt verkrijgt niets van datgene dat hij wantrouwt”. Het is het één of het ander: Wet of genade, niet Wet en genade, Rom.11:6:

“En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anderszins is het werk geen werk meer”.

De Judeeërs trachten een deel van de Wet te houden door besneden te zijn, maar ze hielden zich niet aan alles. Paulus maakt hun duidelijk dat het ondergaan van de besnijdenis hen er toe dwingt om de gehele Wet te houden. Er waren vele honderden wetten en inzettingen die onderhouden moesten worden, en als er slechts één inbreuk was dan was de overtreder schuldig aan alle, Jac.2:10:

“Want wie de gehele wet zal houden, en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle”.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Omdat het onmogelijk is om gerechtvaardigd te worden door de Wet, staat Paulus niet toe dat sommigen zo worden gerechtvaardigd, en hij zegt: "Wie van jullie zijn door de Wet gerechtvaardigd". Paulus bedoelt "Wie van jullie zou worden, of trachten te worden, gerechtvaardigd door de Wet, vallen af van de genade". Paulus heeft reeds laten zien dat als de rechtvaardigheid door de Wet komt, dan de genade van God vervalst (Gal.2:21). Eveneens, als rechtvaardiging door de Wet mogelijk was, dan zou God niet tot het uiterste zijn gegaan door Zijn eigen Zoon te offeren. Zich naar de Wet keren is het zich afwenden van Christus en deze vallen volledig uit de sfeer van genade.

Het is vreemd hoe mensen "slogans" maken vanuit de Schrift. De Arminianen spreken altijd over het vallen van de genade. Zij geloven dat een christen, die een bepaalde zonde begaat, van de genade valt en zijn redding verliest. Maar het is zeker dat een christen, die een zonde begaat, geen rechtvaardiging zoekt door de Wet. Wanneer iemand een zonde begaat valt hij onder de genade, niet er uit. Zonder zonde is er geen behoefte aan genade. De liedschrijver zingt over: "genade die groter is dan al onze zonden". Genade betekent niet dat zonde licht moet worden opgevat. Paulus werd gelasterd doordat hij gezegd zou hebben:

"Laat ons het kwade doen, opdat het goede daaruit kome?" (Rom. 3:8).

"Zullen wij in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde? (Rom.6:1).

Maar zulke aantijgingen tegen de genade is lasteren.

Het werkwoord: "is u ijdel geworden" (Gal.5:4), betekent: "buiten werking geplaatst, nutteloos geworden". Het wordt gebruikt in Lukas 13:7, waar de onvruchtbare boom onuttelijk de aarde beslaat, dat is, verdervende de bruikbaarheid van de grond. De tekengaven houden op, verdwijnen, gaan heen, werken niet meer, 1Kor.13:8,10,11:

"8 De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen te niet gedaan worden; hetzij talen, zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal te niet gedaan worden.

10 Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden.

11 Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was.

Aldus is Christus niet van nut voor al degenen die rechtvaardigheid zoeken door de Wet.

"De rechtvaardiging door het geloof" kan worden opgevat in subjectieve of objectieve zin. Objectief, de hoop van rechtvaardiging is de perfecte staat verwezenlijken van rechtvaardigheid door de komst van Christus, evenals als we alreeds volmaakt voor God staan in Christus. Dit is ongetwijfeld hetgeen Paulus bedoeld. Wij maken vaak onderscheid tussen onze "status" en onze "toestand". Onze huidige "toestand" is onvolkomen. Maar in die toekomstige dag zullen onze "status" en onze "toestand" dezelfde zijn. We wachten op deze hoop, niet zoals iemand die op de hoek op een bus staat te wachten, maar als iemand die een race loopt voor de kroon. Wachten kan verspilling van tijd zijn. We zijn in hope

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

gered, maar dat betekent niet dat we een "ik hoop het" redding hebben. Onze hoop is even zeker als het feit dat Jezus Christus levend is aan de rechterhand van God, Hebr.10:12:

"Maar Deze, één slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechter hand Gods".

7. Het Evangelie Werkt door Liefde (Gal.5:6-15).

A. Noch besnijdenis, noch voorhuid heeft enige kracht. (Gal.5:6).

"Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht noch voorhuid, maar het geloof, door de liefde werkende" (Gal.5:6).

Besnijdenis, een chirurgische ingreep, kan nimmer de zonde van de ziel verwijderen. Zo kan ook de waterdoop de zonde niet wegwassen. Maar in Christus hebben we beide, besnijdenis en doop: "zonder handen geschiedt", Kol.2:11-12:

"11- In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus; 12- Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft"

Omdat Paulus zich vaak uitspreekt tegen de besnijdenis, konden de Heidenen het idee krijgen dat er een speciale waarde in zat om besneden te worden. Maar beide, besnijdenis en waterdoop, zijn naar het vlees, en daarom naar de Wet die over het vlees was geplaatst. Niet alleen deze, maar geen enkele vleselijke onderscheiding betekent ook maar iets speciaals in Christus:

"Waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, barbaar en Scyth, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in allen" (Kol.3:11).

Zoals we alreeds hebben gezien in Gal.3:28 wordt daar nog aan toegevoegd: "noch man noch vrouw", want alle vleselijke onderscheiding verdwijnt "in Christus".

Het enige wat overblijft is geloof, bekrachtigt (energoumene) door liefde. Paulus heeft zojuist geloof en hoop verbonden, en nu voegt hij de liefde er bij, 1Kor.13:13:

"En nu blijft geloof, hoop en liefde, deze drie; doch de meeste van deze is de liefde".

Het is zeer belangrijk om te weten of de liefde redding tot gevolg heeft, of dat redding liefde tot gevolg heeft. **Rooms Katholieke theologen** leggen dit vers uit op een subjectieve manier.

Beschouw deze voetnoot in hun Broederschaps Versie:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

We moeten onderscheid maken tussen rechtvaardiging en redding. We kunnen niet gered worden zonder goede werken, en dienovereenkomstig dringt Paulus herhaaldelijk aan op de noodzaak van het vermijden van de zonde en goed te doen.

Maar rechtvaardiging, dat is de toevoeging van heiligmakende genade, kan niet door ons worden verdiend; het is geheel een gratis gift van God (Rom.4:3).

Dit is het principe waartegen Luther en de Hervormers vochten. Liefde en goede werken verschaffen geen redding, ze zijn een resultaat van redding, want wij zijn gerechtvaardigd door geloof alleen. Dit punt zal verder worden uitgewerkt door Paulus in de verzen 13 en 14.

B. Een weinig zuurdesem verzuurt alles (Gal.5:7-10).

“7- Gij liept wel; wie heeft u verhinderd der waarheid niet gehoorzaam te zijn? 8- Dit gevoelen is niet uit Hem, Die u roept. 9- Een weinig zuurdesem verzuurt het gehele deeg. 10- Ik vertrouw van u in den Heere, dat gij niet anders zult gevoelen; maar die u ontroert, zal het oordeel dragen, wie hij ook zij” (Gal.5:7-10)..

Rennen en wandelen zijn favoriete stijlfiguren van Paulus, hij gebruikt ze vaak. De Galaten begonnen goed met het rennen terwijl Paulus bij hen was, maar dan komt er iemand die hen hindert. Het beeld voortzettende, ziet Paulus een andere renner, vóór de Galaten, die hen de weg afsnijdt en ze op een onwettelijk manier langzamer laat lopen. De enige renners die in aanmerking komen voor deze race zijn de ware gelovigen in Christus (vergelijk 1Kor.9:24-27). We rennen niet om redding te verkrijgen. De kroon waarvan Paulus spreekt is niet vanwege de redding, maar vanwege de beloning. Redding kan geen beloning zijn, want het wordt door genade gegeven, niet door werken.

In het midden van vers 7 haalt Paulus de klemtoon af van degene die hindert en maakt hen, de Galaten, er zelf verantwoordelijk voor – “(dat jullie de) waarheid niet gehoorzaam zijn”. Soms kunnen we verhinderd worden wanneer de schuld geheel bij de andere partij ligt, zoals in het geval toen Satan Paulus verhinderde (1Thess.2:18; Rom.15:22). Maar Paulus werd niet ongehoorzaam door op te geven en te zeggen: “Waarom gebeurt dit? Ik stop met de prediking vanwege de weerstand en de problemen”. Maar de Galaten werden ongehoorzaam aan de waarheid toen ze zich overgaven aan degenen die het hen moeilijk maakten. En Paulus was er zeer zeker van dat de overreding, waaraan ze waren blootgesteld, niet kwam van Degene die hen had geroepen.

Vers negen staat op zichzelf. Het is een waarschuwing tegen het arglistig karakter van het kwaad. Een klein beetje kwaad, waar niets aan wordt gedaan, verspreid zich als kanker. *“Een weinig zuurdesem verzuurt het gehele deeg”*. Paulus verwijst vijf keer naar zuurdesem (1Kor.5:6,7,8 en hier in de brief aan de Galaten). Zuurdesem werkt als toegeeflijkheid. Onze samenleving begon kleine onfatsoenlijkheden toe te staan en eindigde met wetten om de rechten van homoseksuelen en lesbiennes te respecteren en alles wat daar tussenin zit. Sommigen zullen Paulus beschuldigen van haarkloverij. Waarom je druk maken over één

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

klein detail? Waarom niet de Galaten de besnijdenis laten praktiseren? Maar door het accepteren of toe te stemmen in een kleine dwaling, door alleen het aannemen van het inleidend ritueel van de besnijdenis, betekent dat ze schuldenaars werden om alles te doen wat de Wet vereist.

Paulus had zijn eerdere relatie met hen genoemd, hoe ze hem hadden ontvangen als een engel uit de hemel, en nu zijn ze ongehoorzaam geworden aan het evangelie. En alhoewel hij streng met hen is omgegaan in deze brief, spreekt hij zijn vertrouwen uit dat ze weer gelijkdenkend zouden worden als hij. Paulus wist niet wie de valse leraar was die hen op een dwaalspoor had gebracht, maar hij verzekerde hen dat, wie het ook was, hij het oordeel van God zou moeten dragen. We onderschatten soms de kracht die aan de apostelen was verleend.

De twaalf moesten rechters worden en zitten op twaalf tronen, oordelende de twaalf stammen van Israël. Paulus had de macht om de overspelige, van 1Kor.5:3, over te geven aan de Satan voor de verderf zijns vlees. Paulus verwijst veelvuldig naar de autoriteit en macht die hem, als een apostel, is gegeven (vergelijk 2Kor.10:8; 13:2). Het is niet duidelijk wat voor soort oordeel er zou komen over de veroorzaker van de problemen in Galatië, maar het uitspreken van oordeel, door Paulus, over deze persoon zou zonder twijfel angst zaaien in de harten van de mensen en ze zich de ernst van deze dwaling zouden realiseren.

C. De ergernis des kruises (Gal.5:11-12).

"11- Maar ik, broeders! Indien ik nog de besnijdenis predik, waarom word ik nog vervolgd? Zo is dan de ergernis des kruises vernietigd. 12- Och, of zij ook afgesneden werden, die u onrustig maken!"

Voor zijn bekering predikte Paulus de besnijdenis, maar toen God hem uitzond om het evangelie der genade Gods te prediken aan de Heidenen herzag hij zijn standpunt. De twaalf apostelen, die onder de Joden werkten, waren, om te beginnen, allen besneden, dus het probleem van de besnijdenis had geen invloed op hen, zoals bij Paulus wel het geval was. Het is interessant om op te merken dat, toen Paulus werd lastig gevallen op zijn laatste bezoek aan Jeruzalem (Hand.21) de Joden niet de christelijke leiders van Jeruzalem grepen maar alleen Paulus, omdat hij leerde dat de Heidenen voor God gerechtvaardigd konden worden door geloof alleen, zonder besneden te worden. Als Paulus er mee had ingestemd dat de Heidenen besneden moesten worden dan zou hij ontsnapt zijn aan de vervolging. Uit de bewoording van vers 11 blijkt dat de Judeeërs beweerden dat Paulus instemde met de besnijdenis omdat hij Timotheüs had besneden (Hand.16:3) toen hij in Galatië was op zijn tweede zendingsreis. Dit versterkte hun argument voor de noodzakelijkheid van de besnijdenis. Maar als Paulus nog steeds de besnijdenis predikte zou hij niet langer worden vervolgd, en dan zou de ergernis van het kruis verdwijnen.

Wat bedoeld Paulus met "de ergernis van het kruis?" Het woord "ergernis" (skandalon) omschrijft het beweegbare gedeelte van een val of strik. De mensen maken allerlei soorten vallen om knaagdieren en andere dieren te vangen. Bijna alle vallen hebben één ding gemeenschappelijk, een "trekker" die dicht klapt om het slachtoffer te vangen. Het woord

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

wordt figuurlijk ongeveer vijftig keer gebruikt in het Griekse Oude Testament en vijftien keer in het Nieuwe Testament. Alles dat het struikelen of het vallen van iemand veroorzaakt is een (scandalon) ergernis.

Een zeer essentiële passage om de ergernis van het kruis te begrijpen is Rom.9:30-33, die we hier volledig noemen:

“30- Wat zullen wij dan zeggen? Dat de heidenen, die de rechtvaardigheid niet zochten, de rechtvaardigheid verkregen hebben, doch de rechtvaardigheid, die uit het geloof is. 31- Maar Israel, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen. 32- Waarom? Omdat zij die zochten niet uit het geloof, maar als uit de werken der wet, want zij hebben zich gestoten aan den steen des aanstoots; 33- Gelijk geschreven is: Ziet, Ik leg in Sion een steen des aanstoots, en een rots der ergernis; en een iegelijk, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden”. (geciteerd uit Jes.8:14; 28:16).

Petrus verwijst naar Christus als de rots der ergernis:

“6- Daarom is ook vervat in de Schrift: Ziet, Ik leg in Sion een uitersten Hoeksteen, Die uitverkoren en dierbaar is; en: Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden. 7- U dan, die gelooft, is Hij dierbaar; maar den ongehoorzamen wordt gezegd: De Steen, Dien de bouwlieden verworpen hebben, Deze is geworden tot een hoofd des hoeks, en een steen des aanstoots, en een rots der ergernis; 8- Dengenen namelijk, die zich aan het Woord stoten, ongehoorzaam zijnde, waartoe zij ook gezet zijn (1Petrus 2:6-8).

Het is dus duidelijk dat Israël struikelde over hun Messias en Hem veroordeelde tot de dood aan het kruis. Het kruis werd een aanstoot voor de Judeeërs. Zoals iemand eens heeft gezegd: “De Judeeërs zouden Christus aanvaard hebben met de besnijdenis, maar niet het Kruis in plaats van de besnijdenis”. Lees 1Kor.1:18-25 betreffende “de prediking van het kruis”, welks een steen des aanstoots is voor de Joden en voor de Grieken dwaasheid. Het kruis beledigt het mensdom door hem zijn eigen klederen van gerechtigheid uit te doen en hem naakt en schuldig doet staan voor God. De eigengerechtigde geloofsgenoot is ten eerste vervolgd en beledigt als hij wordt geconfronteerd met de prediking van het kruis. Hij moet dan zijn eigen volkomen hopeloosheid toegeven en de noodzaak zien om te vertrouwen in de rechtvaardigheid van een Ander. Enige jaren geleden was er een modernistische prediker, die verklaarde: “Ik zou liever op mijn eigen benen naar de hel gaan dan naar de hemel gaan op de rug van een ander”.

Paulus “had het gehad” met deze Judeeërs die hem zoveel moeilijkheden en vervolging veroorzaakten. Hij doet één van de hardste uitspraken tegen hen in Gal.5: 12:

“Och, of zij ook afgesneden werden, die u onrustig maken!”.

In Fil.3:2 noemt hij hen “de versnijding”, snijders, verminkers van het vlees, slagers. De Joden en de Judeeërs hadden een besnijdenis in het vlees, verricht door mensenhanden, zie Ef.2:11:

“Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

werdt van degenen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt;

Geloof heeft als gevolg een besnijdenis zonder handen:

"11- In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus; 12- Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft" (Kol.2:11-12).

Het moet dus duidelijk zijn dat geen enkel religieus ritueel of ceremonie, uitgevoerd door mensenhanden, enige kracht heeft om te rechtvaardigen of te redden.

D. Vrijheid, geen vrijbrief om te zondigen (Gal.5:13-15).

"13- Want gij zijt tot vrijheid geroepen, broeders, alleenlijk gebruikt de vrijheid niet tot een oorzaak voor het vlees; maar dient elkander door de liefde. 14- Want de gehele wet wordt in een woord vervuld, namelijk in dit: Gij zult uw naaste liefhebben, gelijk uzelf. 15- Maar indien gij elkander bijt en vereet, ziet toe, dat gij van elkander niet verteerd wordt" (Gal.5:13-15)..

Paulus zijn tegenstanders redeneerden dat het vrij zijn van de Wet, hetzelfde is als wetteloosheid. Paulus erkent dat de gelovigen gewaarschuwd moeten worden voor de mogelijkheid tot zondigen, anders konden ze hun vrijheid gebruiken als een aanleiding voor het vlees. Het vlees is de zondige natuur van de mens. Als de gelovige nog steeds een zondige natuur heeft, heeft hij dan de Wet niet nodig om de zondige natuur te beteugelen en onder controle houden? "Nee!" zegt Paulus. Dit is wat de Galaten deden. De Wet kan ons niet behoeden voor de zonde of ons van de zonde afhouden. De dood is het enige middel dat het vlees kan stoppen om te zondigen. En dat is waar het geloof in Christus binnenkomt. Geloof hebben in Christus betekent dat u gelooft dat u met Christus bent gestorven toen Hij in uw plaats stierf aan het kruis. Het is niet gewoon een verbeelding dat u met Christus bent gestorven, het is het geloof dat, in de ogen van God, in Zijn grote plan van verlossing, Hij u werkelijk heeft zien sterven op het kruis, en Hij zend Zijn Heilige Geest in uw hart om de kracht en de macht te geven om uw opstandingsleven voor God te leven. God heeft Christus onder de misdadigers gerekend (Luk.22:37), God rekende u Zijn rechtvaardigheid toe toen u geloofde (Rom.4:9-10), en dan vraagt Hij u om uzelf als dood te rekenen voor de zonde, maar levend naar God (Rom.6:11). Zolang u uzelf als dood rekent, zult u vrij zijn van zonde. Geloof werkt door liefde, hetwelk het tegenovergestelde van egoïsme. Als uw geloof dus zo werkt als het behoort, zult u niet het vlees dienen, maar u zult God, en anderen, dienen. "Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf vervuld de eis van de Wet (Matth.22:35-40; Luk.19:27-28).

Het probleem van het vlees is dat het niet aan deze eis kan voldoen. De Wet was zwak door het vlees (Rom.8:3), dat wil zeggen, de Wet had in zichzelf geen kracht om de mens een nieuwe schepping te maken die in staat zou zijn om God te behagen, Rom.8:5-8:

"5- Want die naar het vlees zijn, bedenken, dat des vleses is; maar die naar den Geest zijn, bedenken, dat des Geestes is. 6- Want het bedenken des vleses is de dood; maar het

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

bedenken des Geestes is het leven en vrede; 7- Daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet. 8- En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen”.

In plaats van elkander lief te hebben, waren de Galaten aan het vechten en bemoeiden zich met elkaar. Paulus waarschuwde: *“Maar indien gij elkander bijt en vereet, ziet toe, dat gij van elkander niet verteerd wordt”*. Het vlees is onverbeterlijk en zal nimmer geregenereerd worden. Het zal met ons zijn zolang we leven. Het is, al heeft iemand ook vijftig jaar geleden Christus ontvangen, nog even bedorven als dat het was voor zijn verandering. Oudere christenen verliezen soms het gebruik van hun geest. En het is ongelooflijk wat ze dan doen en zeggen, schelden, vloeken, en schuttingtaal. Het is gewoon het vlees dat het corrupte uitspuwt dat daar al de tijd is geweest, maar onder controle is gehouden door de Heilige Geest. Wetenschappers proberen dit onregelmatige en slechte gedrag te verklaren door zuiver naturalistische, lichamelijke oorzaken zodat de mens niet persoonlijk verantwoordelijk is als hij een dronkaard, sexueel afwijkt, of een moordenaar blijkt te zijn. Zonder uitzondering hebben we allen een zondige natuur geërfd plus het feit dat velen opgroeien in een ongunstige omgeving, maar het is een feit dat sommige van de grootste weldoeners van de wereld gekomen zijn uit een verschrikkelijke omgeving (vergelijk Ez.18:14). Omdat de gelovige een vernieuwde of geregenereerde natuur heeft, Titus 3:5 en Kol.3:10, alsmede het vlees heeft, daarom is het nu volgende gedeelte (8) zeer belangrijk.

“Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes” (Titus 3:5).

“En aangedaan hebt den nieuwen mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld Desgenen, Die hem geschapen heeft” (Kol.3:10).

8. Het evangelie brengt vrucht voort – Gal.5:16-26.

A. Oorlogvoering tussen Geest en het vlees (Gal.5:16-18).

“6- En ik zeg: Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet. 17- Want het vlees begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, hetgeen gij wildet. 18- Maar indien gij door den Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet”.

“Wandelen” is Paulus zijn favoriete woord om de christelijke manier van leven te omschrijven. We wandelen niet om behouden te worden, aldus vertelt dit gedeelte ons niet hoe we gered moeten worden, maar hoe we moeten wandelen nadat we gered zijn. Om deze wandel te begrijpen moeten we iets weten over wie en wat we zijn.

Christelijke theologen verschillen in hun verstandhouding van de psychologisch-geestelijke grondwet van de mens. Sommigen zijn trichotomisten (drie), inhoudende dat de mens bestaat uit drie afzonderlijke delen, namelijk, lichaam, ziel, en geest. Anderen zijn dichotomisten (twee), inhoudende dat ziel en geest gewoon twee aspecten zijn van immateriële aard. Weer anderen houden een meer “holistische kijk” – de mens is een

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

persoonlijke eenheid. Hij fungeert als één geheel. Hij kan niet van zijn daden zeggen: "Mijn lichaam heeft dat gedaan, niet mijn ziel of mijn geest". Het is de gehele persoon die handelt.

Verder is er een verschil van mening wat er gebeurt is als iemand geregenereerd is.

Sommigen beweren dat binnen in de mens een compleet nieuwe en afzonderlijke natuur is geschapen als hij geregenereerd is, en, als hij dan zondigt, dat dan de oude natuur handelt; en als hij goed doet, dan is dat de nieuwe natuur. Naast het hebben van twee naturen heeft hij ook de Heilige Geest inwonend in zijn lichaam om de nieuwe natuur te bekrachtigen.

Anderen zien redding niet als de schepping van een tweede geest in de mens naast zijn natuurlijke geest, maar als de vernieuwing of regeneratie van zijn oude geest. Sinds christenen hierover voor eeuwen hebben gedebatteerd, is het waarschijnlijk dat eenheid in dezen niet eerder wordt gevonden dan bij de komst van de Heer.

Ongeacht welke woorden we gebruiken om de geestelijke natuur van de mens te omschrijven, maakt Paulus de eenvoudige opmerking: *"En ik zeg: Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet"*. Het vlees is niet het lichaam, maar de morele natuur die in het lichaam leeft. Het lichaam hongert en dorst en er is niets mis mee om aan deze verlangens te voldoen. Ook is er niets zondigs aan seks. God heeft de mens als een sexueel wezen geschapen. We lezen:

"Het huwelijk is eerlijk onder allen, en het bed onbevlekt; maar hoereerders en overspelers zal God oordelen" (Hebr.13:4).

Het vlees, de gevallen menselijke natuur, misbruikt het lichaam. Eén van de vroegere ketterijen, waartegen de apostelen moesten vechten, was dat het lichaam zondig is. En daarom, als Jezus zonder zonde was kon Hij geen menselijk lichaam hebben (1Joh.4:1-3; Hebr.2:14). Deze ketterij leerde ook dat de enige manier, waardoor de mens kon ontkomen aan de zonde, was om het lichaam te tuchtigen, het lichaam geselen, een asceet worden.

Note: Een asceet is iemand die zich aan godsdienstige praktijken en boetedoeningen wijdt en zeer sober leeft.

Maar dat is niet hetgeen Paulus leert, vergelijk Kol.2:20-23:

"20- Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leefdet, met inzettingen belast? 21- Namelijk raak niet, en smaak niet, en roer niet aan. 22- Welke dingen alle verderven door het gebruik, ingevoerd naar de geboden en leringen der mensen; 23- Dewelke wel hebben een schijn rede van wijsheid in eigenwilligen gods dienst en nederigheid, en in het lichaam niet te sparen, doch zijn niet in enige waarde, maar tot verzadiging van het vlees".

We lezen nimmer dat Paulus op een spijkerbed ligt om zichzelf te heiligen, zoals de Hindoe priesters soms doen.

Paulus heeft slagen van anderen te verduren gehad; hij leed honger, dorst, naaktheid, koude, en nog veel meer, maar hij heeft zichzelf nooit onderworpen aan deze dingen in een poging om zichzelf te heiligen, 2Kor.11:24-29:

"24- Van de Joden heb ik veertig slagen min een, vijfmaal ontvangen. 25- Driemaal ben ik met roeden geselsd geweest, eens ben ik gestenigd, driemaal heb ik schipbreuk geleden, een gansen nacht en dag heb ik in de diepte doorgebracht. 26- In het reizen menigmaal in

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

gevaren van rivieren, in gevaren van moordenaars, in gevaren van mijn geslacht, in gevaren van de heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op de zee, in gevaren onder de valse broeders; 27- In arbeid en moeite, in waken menigmaal, in honger en dorst, in vasten menigmaal, in koude en naaktheid. 28- Zonder de dingen, die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de zorg van al de Gemeenten. 29- Wie is er zwak, dat ik niet zwak ben? Wie wordt er geërgerd, dat ik niet brande?

De natuurlijke mens strijdt ongetwijfeld met zonde in zijn leven. Zijn geweten veroordeelt hem want hij heeft het werk van de Wet in zijn hart geschreven (Rom.5:12). De samenleving heeft wetten en zeden waaraan hij zich moet onderwerpen teneinde de goedkeuring van zijn collega's te verkrijgen. Hij, de natuurlijke mens, verkeert in de veronderstelling dat het goede dat hij doet zijn slechte daden zal compenseren. Maar wanneer een mens overtuigd wordt van zonde en Christus aanneemt als zijn Verlosser, zou hij kunnen denken dat zijn strijd tegen de zonde en slechte gewoontes voorbij is. Het duurt echter niet lang voordat hij ontdekt dat zijn strijd nog maar pas is begonnen.

“Zo vind ik dan deze wet in mij; als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt” (Rom.7:21).

“Want het vlees begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, alzo dat gij niet doet, hetgeen gij wildet” (Gal.5:17).

Zoals we hebben gezien is het vlees niet het lichaam, maar het omvat het lichaam, want het lichaam is het voertuig waardoor de gevallen natuur werkt. Het is de gehele menselijke natuur, beschouwd als los van God, en verbonden met de aarde en de aardse dingen. En de Geest is niet de geest van de mens, maar de Heilige Geest van God, die in de gelovige komt wonen om hem te bekrachtigen tegen de verlangens van het vlees.

Er kan worden gevraagd: “Waarom verwijderd God de vleselijke natuur niet op het moment dat Hij ons red, zodat onze levens volmaakt rechtvaardig zouden zijn, vrij van zonde en strijd?”. In de eerste plaats, als God ons vlees verwijderde, zouden we van nood uit de wereld genomen moeten worden. Ten tweede, God wil ons geloof beproeven om aan ons zelf te tonen, en aan de wereld, de realiteit en de kracht van Zijn Geest om de zonde te overwinnen en rechtvaardigheid voort te brengen. Om een ruimte vaartuig te bouwen voor heel veel geld om het dan vervolgens in een hangar te zetten zonder het ooit getest te hebben of het kan vliegen, zou ondenkbaar zijn. Paulus zegt dat het God's bedoeling is om, aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten, te laten zien Zijn veelvuldige wijsheid door de gemeente, Ef.3:10:

“Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in den hemel de veelvuldige wijsheid Gods”.

Paulus leert duidelijk dat er op zijn minst drie verschillende wetten of principes in de gelovige werken.

- 1)-Er is de morele wet van God, die Zijn standaard is van rechtvaardigheid.
- 2)-Er is “Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds,

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is" (Rom.7:23), die wordt genoemd: de Wet van zonde en dood

3)-En er is de Wet van de Geest des levens in Christus Jezus (Rom.8:2). Omdat de laatste twee tegengesteld zijn, gaat Paulus verder met te zeggen, in Gal.5:17: *"alzo dat gij niet doet, hetgeen gij wildet"*.

De bovengenoemde uitspraak is in een groot aantal verschillende manieren vertaald en uitgelegd. Ten eerste moet er op gewezen worden dat de zin in het origineel geïntroduceerd is door het woord "hina", hetgeen betekent: "opdat", "met de bedoeling dat". Vincent zegt: "De bedoeling van elk beginsel tegen de andere is om te voorkomen dat de mens doet wat het andere beginsel beweegt hem te doen". L.S. Chafer zegt: "Zijnde in de macht en de controle van de Geest, kan hij niet de dingen doen die hij anders zou doen, vanwege de getransformeerde verlangens van een hart, dat de Geest heeft gevuld". Chafer komt tot dit inzicht door het woord "anders" in te voegen. Anderen leggen uit dat Paulus heeft bedoeld dat, vanwege de aanwezigheid van de zondige natuur, de gelovige niet het goede kan doen dat hij zou willen doen. Maar wat zegt Paulus? Blijkbaar zegt Paulus hetzelfde waarop hij uitgebreid wees in Rom.7:15-25. Maar ook dat is een betwiste passage, sommigen betogen dat het een niet geregenereerde (een ongelovige dus) mens beschrijft, en anderen dat het de ervaring is van iemand die is gered, in de toestand voordat hij het geheim leert van overwinning over de zonde door de kracht van de inwonende Geest. De schrijver van dit boek geeft de voorkeur aan de laatste visie. Deze passage beschrijft de ontwikkeling van het geestelijk leven van de gelovige.

"19- Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik. 20- Indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont" (Rom.7:19-20).

Paulus ziet af van de gedachte van de inwonende zondige natuur. Net zoals de Heilige Geest niet in hem woonde toen hij geboren werd, maar die, nadat hij geloofde, van buitenaf in hem is komen wonen, aldus denkt hij aan een buitenstaander, de zondige natuur, die in hem is komen wonen bij zijn geboorte.

Evenals een niet gered mens, door zijn geweten weet hij het verschil tussen goed en kwaad. Maar deze indringer, die in zijn leven is gekomen, zoals die komt in het leven van ieder mens, had de controle over zijn leven, en ondanks hetgeen zijn geweten hem zei, deed hij het tegenovergestelde. Zelfs de heidense filosofen worstelden met dit probleem. Vincent haalt Ovid aan: "Het verlangen begeleidt mij in één richting, redenatie in een andere". "Ik zie en keur het betere goed, maar ik volg het slechtere". Epicetetus: "Hij die zondigt doet niet wat hij wilde doen, maar doet wat hij niet wou doen". Seneca: "Wat dan, is het dit, wanneer we in één richting willen gaan, we in een andere richting worden gesleept? Ze wisten niet waarom de mens handelde volgens deze zinloze weg, maar Paulus ontdekte dat het een buitenstaander was die binnen was gekomen en zijn daden aan ons dicteerde. Niettemin had hij toegegeven aan deze zondige daden en was er volledig verantwoordelijk voor, voor God.

Als een mens geregenereerd is en de Heilige Geest inwonend heeft, dan is er een infusie van nieuw leven en nieuwe verlangens voor heiligheid. Maar de gelovige wordt niet automatisch een geestelijke reus. Hij moet onderwezen worden door het Woord van God. Hij moet leren

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

aangaande de inwonende zonde en hoe de Heilige Geest hem kan bekrachtigen om de zonde te overwinnen. Het is de opinie van de schrijver van dit boek dat Paulus door deze ervaring is gegaan toen hij naar Arabië ging direct na zijn bekering. Wat een omwenteling moet dat zijn geweest in het leven van deze man die voorheen zich beroemde in zijn zelfrechtvaardiging door de Wet, toen hij ontdekte dat hij een zondige natuur had die zijn leven overheerste, en al zijn werken der Wet slechts drek waren in de ogen van God, Fil.3:7-8:

"7- Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht. 8- Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen".

Ik denk niet dat Paulus zei, ten tijde dat hij de brief aan de Romeinen schreef, dat hij geestelijk was verslagen, en plotseling, toen hij het laatste vers schreef van hoofdstuk zeven, hij de kracht van de Geest ontdekte om hem te bevrijden van zonde. De ontwikkeling naar geestelijke rijpheid kan plaats vinden in een kort tijdsbestek als men het juiste onderwijs krijgt uit het Woord, maar sommige christenen leren nimmer het geheim.

De NASB vertaald het laatste gedeelte van Gal.5:17: "Zodat je niet de dingen doet die je wilt". Het conjunctief dat hier wordt gebruikt duidt op twijfel of het onvoorziene. Paulus zegt niet dat je de dingen, die je verlangt om te doen, niet kunt doen, maar dat er een mogelijkheid is om ze niet te doen vanwege omstandigheden van "hoor en wederhoor".

Maar Paulus zegt: "*Maar indien gij door den Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet*" (Gal.5:18). We zouden verwacht hebben dat hij zei: "gij zijt niet onder het vlees", omdat hij Geest en vlees tegenover elkaar stelde. Echter werkte de Wet door het vlees, zodat beide dingen waar zijn; we zijn noch onder de Wet noch onder het vlees. Aldus heeft God het voor ons mogelijk gemaakt om niet te zondigen, maar Hij heeft het voor ons niet onmogelijk gemaakt om te zondigen.

B. De werken van het vlees (Gal.5:19-21).

"19- De werken des vleses nu zijn openbaar; welke zijn overspel, hoererij, onreinigheid, ontuchtigheid, 20- Afgoderij, venijngeving, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, 21- Nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen, en dergelijke; van dewelke ik u te voren zeg, gelijk ik ook te voren gezegd heb, dat die zulke dingen doen, het Koninkrijk Gods niet zullen beerven".

Teneinde we goed en duidelijk mogen begrijpen wat de werken van het vlees zijn somt Paulus hier zeventien openbaringen op van de oude natuur. Dit betekent niet dat ieder niet gered persoon al deze zondige handelingen ook werkelijk heeft gedaan, maar ieder niet gered persoon heeft het vermogen om ze allemaal te doen, en op bepaalde tijden verlangt hij er naar om de meesten te doen. Als een gelovige moest Paulus zeggen:

"door de genade Gods ben ik, dat ik ben" (1Kor.15:10).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

De zonden van moord en overspel worden niet in de allervroegste geschriften gevonden, maar niemand zou toch iets op te merken hebben aangaande zulke werken van het vlees. Echter zijn de woorden, die alle soorten van sexuele immoraliteit beschrijven, aan het begin van deze lijst.

Het Griekse woord voor hoererij is "porneia" oftewel pornografie. "Onreinheid" is onzuiverheid, vuilheid van de geest. "Ontuchtigheid" is teugellose lust, schaamteloosheid. "Afgodendienst" is op een andere plaats door Paulus gedefinieerd als begeerte.

"Venijngeving", het Griekse woord hiervoor is "pharmakia" betekent bedwelming, waarvan wij het woord "apotheek" hebben. Hier heeft het gebruik van drugs de betekenis van het in trance geraken, of zoals ze dat vandaag de dag noemen, "om high te worden". "Toorn" verwijst naar licht ontvlambare uitbarstingen; "Gekijf" naar geharrewar; "Tweedracht en ketterijen" naar andersdenkenden en partijdigheid. "Afgunstigheden, dronkenschap en brasserijen hoeven geen nadere toelichting. Paulus zegt dat al deze werken van het vlees vanzelfsprekend zijn. En er zijn er natuurlijk nog meer, want Paulus zegt: "en dergelijke". En hij maakt hen er nadrukkelijk op attent, zoals hij hen voorheen reeds had gewaarschuwd, dat: " *die zulke dingen doen, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven*". Mensen die beweren christen te zijn, en wiens leven wordt gekenmerkt door deze werken van het vlees, zouden er goed aan doen om zichzelf te onderzoeken om zeker te stellen dat ze hun vertrouwen werkelijk op Christus hebben gesteld als hun persoonlijke Verlosser. De tegenwoordige tijd "die zulke dingen doen" betekent niet het doen van één daad, maar kenmerkend gedrag.

C. De vrucht van de Geest (Gal.5:22-26).

"22- Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. 23- Tegen de zodanigen is de wet niet. 24- Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden. 25- Indien wij door den Geest leven, zo laat ons ook door den Geest wandelen. 26- Laat ons niet zijn zoekers van ijdele eer, elkander tergende, elkander benijdende". (Gal.5:22-26).

Het eerste wat hier moet worden opgemerkt is de tegenstelling tussen "werken" en "vrucht". "Werken" zijn de dingen die we doen. Vrucht is eigen. De boom werkt niet, hij leeft en draagt vrucht als een verloop van het leven. De werken van het vlees worden omschreven als "dode werken" (Hebr.6:1; 9:14), dat zijn de activiteiten van iemand die dood is voor God, in zijn overtredingen en zonden. De gelovige is levend gemaakt in Christus, en door dat nieuwe leven draagt de Heilige Geest vrucht.

De andere onderscheiding is tussen de meervoudige "werken" en het enkelvoudige "vrucht". Werken zijn geïsoleerd, onsamenvangende activiteiten, apart en onderscheiden, ze hebben geen eenheid. Vrucht is een eenheid, één geheel. Als we een appel in de lengterichting doorsnijden, ontdekken we dat het bestaat uit delen die allen wezenlijk zijn samengevoegd. Aan de ene kant is de steel, de kleine steel die het verbindt met de bladschede; de buitenste schil die de appel beschermt en schoonheid geeft; het vruchtvlees, tussen de schil en de kern, het gedeelte wat we eten; de kern bevat de vruchtbladen waarin zich het zaad bevindt; en aan de onderkant zijn er de overblijfselen van de bloesem, de bloemkelk, meeldraden, en de stijlen. Dit levendig product is geheel verschillend van een afvalbak waarin zich roestige

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

bouten en moeren en versleten onderdelen bevinden. We kunnen kunstappels maken en ze aan een boom vastbinden, en van een afstand lijken ze net echte appels, maar bij nader onderzoek, en na er in gebeten te hebben, ontdekken we dat ze vervalsingen zijn. Met andere woorden, er zijn goede bomen die goede vruchten voortbrengen, en slechte bomen, zieke bomen, of wilde bomen die bittere, vergiftige, zieke, of onvolgroeide vruchten voortbrengen, Matth.7:17-19:

“17- Alzo een ieder goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten. 18- Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. 19- Een ieder boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen”.

Ziende op de vrucht van de Geest, merken we op dat er drie “drietallen” van genade zijn, het eerste drietal is: liefde, blijdschap en vrede, die het leven van de Geest naar God beschrijft. Het tweede drietal: lankmoedigheid, goedertierenheid en goedheid, is hetzelfde leven geopenbaard aan de mens. En het derde drietal; geloof, zachtmoedigheid en matigheid, is het leven gerelateerd aan de moeilijkheden van ons leven in de wereld.

Aldus zijn liefde, blijdschap en vrede speciaal gerelateerd aan onze gemeenschap met God. Lankmoedigheid, goedertierenheid, en goedheid zijn gerelateerd aan onze relatie met onze medemens, en geloof, zachtmoedigheid en matigheid geeft onze relatie aan met de beproevingen en problemen van het leven.

Laat ons even in het kort zien naar elk aspect van de vrucht van de Geest, in herinnering houdende dat de omschreven vrucht een leven is dat geheel is overgegeven aan de Geest van God. Omdat we ons niet altijd geheel overgeven zal onze vrucht tekortkomingen hebben – de schil kan beschadigd of gekneusd zijn, een nachtvlinder kan eieren hebben gelegd in de bloem en we ontdekken een worm die uitgebreed is en een gat in de appel heeft gemaakt, of de bloesem was niet goed bestoven en is de vrucht misvormd. Veel van zulke smetten kunnen gebeuren aan de vrucht, als resultaat van ons leven.

HET EERSTE DRIETAL – NAAR GOD TOE.

LIEFDE. Er worden in de Bijbel twee verschillende woorden gebruikt voor liefde; “agapan” en “philein”.

Thayer’s Griekse lexicon zegt:

Met betrekking tot het verschil tussen “agapan” en “philein”: de eerste, op grond van de verbinding met “agamoi” geeft de liefde aan die gefundeerd is in bewondering, verering, hoogachten, vriendelijk zijn naar iemand toe, iemand het beste wensen; maar “philein” geeft genegenheid aan, ingegeven door gevoel en emotie. Daarom wordt er gezegd dat mensen “agapan” zijn naar God toe, niet “philein”; en van God wordt gezegd dat Hij is agapesai ton kosmos (Joh.3:16), en “philein” naar de discipelen van Christus (Joh.16:27). Christus nodigt ons uit tot “agapan”, niet tot “philein” tous echthrou (Matth.5:14) omdat liefde, als een emotie, niet bevolen kan worden, maar alleen liefde als een keuze....Van hetgeen hier is gezegd moge duidelijk zijn dat “agapan” niet is, en niet gebruikt kan worden voor seksuele liefde.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Het werkwoord "phileo" wordt altijd vertaald met "liefde", met uitzondering in het geval van Judas, waar het "kussen" is (Luk.22:47), en komt bijna veertig keer voor in het Oude Testament. Het zelfstandig naamwoord "philos" wordt altijd met "vriend" vertaald. "Agapao" komt bijna honderddertig keer voor, en het zelfstandig naamwoord "agape" komt bijna honderdentwintig keer voor.

Maclaren verklaart:

Natuurlijk voert liefde de lijst aan, als het fundament en voortgaande beginsel van alles wat volgt. Het is de instinctieve handeling van een hoger leven en wordt in het hart voortgebracht door de Heilige geest. Het is het levenssap dat in de boom opstijgt en vorm geeft aan al de trossen.

VREUGDE. Dit is zonder twijfel "*blijdschap des Heiligen Geestes*" (1Thess.1:6). Verheugen is vermenigvuldigde vreugde, en "*roemen in de hoop der heerlijkheid Gods*" (Rom.5:2). Maar let op dat Paulus hier een ander Grieks woord gebruikt hetwelk betekent "te roemen" of "uw vreugde". Petrus, als hij over de Heer schrijft, zegt:

"Denwelken gij niet gezien hebt, en nochtans liefhebt, in Denwelken gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde" (1Petr. 1:8).

Johannes schreef in zijn eerste brief: "*opdat uw blijdschap vervuld zij*" (1Joh.1:4). Blijdschap komt zesentwintig keer voor in de brieven van Paulus. De Thessalonicenzen:

"het Woord aangenomen hebbende in vele verdrukking, met blijdschap des Heiligen Geestes" (1Thess.1:6).

VREDE. Onze vrede rust op de kennis dat we gerechtvaardigd zijn door geloof (Rom.5:1). We kunnen niet eerder vrede met God in onze ziel hebben totdat we vrede hebben met Hem. Vrede is een toestand van gerustheid en zekerheid van God dat onze harten en gedachten bewaart in Christus Jezus temidden van alle beproevingen en verdriet van het leven, Fil.4:7:

"En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus".

HET TWEDE DRIETAL – NAAR DE MENS.

LANKMOEDIGHEID. Dit woord betekent dat we omgaan met ergerlijke mensen en condities gedurende langere tijd. We reageren niet te vlug op ongunstige situaties. We zeggen niet: "Ik houd het niet langer uit". We bezwijken niet onder de last, Gal.6:9:

"Doch laat ons, goed doende, niet vertragen".

Petrus spreekt van de lankmoedigheid van God:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

"De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk enigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen" (2Petr.3:9).

"En acht de lankmoedigheid onzes Heeren voor zaligheid; gelijkerwijs ook onze geliefde broeder Paulus, naar de wijsheid, die hem gegeven is, ulieden geschreven heeft" (2Petr.3:15).

Wanneer christenen zich excuseren voor hun driftigheid door op te merken: "Och, zo is mijn natuur nu eenmaal", geven ze toe dat ze niet de vrucht van de Geest openbaren. Lankmoedigheid wordt soms ook met "geduld" vertaald.

GOEDERTIERENHEID. Dit woord heeft meer de betekenis van doelgerichte vriendelijkheid, Het woord "goedertierenheid" komt voor in in 2Kor.6:6; Ef.2:7; Kol.3:12; en in Titus 3:4. Paulus spreekt van het ons zelf voor God aangenaam maken als Zijn dienaren in 2Kor.6:1-10, en in vers 6 is het: "in reinheid, in kennis, in lankmoedigheid, in goedertierenheid, in de Heilige Geest, in ongeveinsde liefde".

GOEDHEID. Dit woord komt ook voor in Rom.15:14; Ef.5:9; en 2Thess.1:11. Het is nauw verwant aan het woord goedertierenheid. Beide worden vertaald met "goedheid", maar het laatste woord is strenger, zich tonende in ijver voor de waarheid.

HET DERDE DRIETAL – BETREFFENDE DE MOEILIKHEDEN IN HET LEVEN.

GELOOF. Dit woord dient te worden weergegeven als "trouw" of "getrouwheid". Sommigen geven het de mening van "vol van vertrouwen" in de zin van 1Kor.13:7: "*zij gelooft alle dingen*".

ZACHTMOEDIGHEID. Zachtmoedigheid is geen zwakheid. Het betekent geduldig en zachtaardig, niet geneigd tot woede of ergernis. Paulus spreekt van de zachtmoedigheid en goedertierenheid van Christus in 2Kor.10:1: "*de zachtmoedigheid en goedertierenheid van Christus*". Hij verwijst negen keer in zijn brieven naar "de geest van zachtmoedigheid".

MATIGHEID. Dit woord is een combinatie van "en" (in) en "kratos" (macht of kracht), en betekent iemand die macht heeft over zijn begeerte. Het is beter vertaald met "zelfbeheersing". Het woord komt ook voor in Hand.24:25 en in 2Petr.1:6. Paulus gebruikt ook een andere vorm van het woord in 1Kor.7:9, waar het verwijst naar seksuele onthouding, en in 1Kor.9:25 waar het verwijst naar zelfbeheersing van een atleet.

Aldus zien we dat de negen kenmerken van de vrucht van de Geest eveneens de kenmerken van God zijn. Het is de Geest van God die ons vormt naar het beeld van Zijn Zoon, Rom.8:29:

"Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de Eerstgeborene zij onder vele broederen".

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

God is er altijd op uit om Zijn mensen vooruitgang te laten boeken. Hij weet dat we nimmer aan Zijn verwachtingen kunnen voldoen in dit leven, maar Hij verlaagd Zijn normen niet om tegemoet te komen aan onze zwakheden. God geeft nimmer de indruk dat hij knipoogt naar onze zonden, of dat het wel goed zit als wij eens een keer het doel missen, of de werken van het vlees af en toe openbaren. We weten dat we geheel veranderd zullen worden naar Zijn beeld wanneer Hij ons komt halen (Fil.3:21), Maar Hij wil ons zoveel mogelijk laten veranderen, naar Zijn beeld, voordat Hij komt.

"1Tim. 1:9 En hij dit weet, dat den rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar den onrechtvaardigen en den halsstarrigen, den goddelozen en den zondaren, den onheiligen en den ongoddelijken, den vadermoorders en den moedermoorders, den doodslagers,

Wie heeft er ooit gehoord van wetten tegen het zijn van "goed", "vriendelijk" of "vredelievend?". Daarom is er geen wet tegen de vrucht van de Geest. Echter is Paulus er vlug bij om ons er aan te herinneren dat, teneinde de vrucht van de Geest te dragen, we moeten leven op grond van de opstanding, hetgeen betekent dat we beslist gestorven moeten zijn. We zijn eens en voor altijd met Christus gekruisigd als iets dat plaats heeft gevonden. Ons is nimmer gezegd dat we het vlees moeten kruisigen, maar ons is verteld dat we onszelf als gekruisigd moeten rekenen. De Wet en het vlees waren er reeds voor het kruis. Opstandingsleven, door de Geest, komt na het kruis. Het is een afwijking van het geloof om onszelf te stellen voor het kruis in het vlees en onder de Wet.

"Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden" (Gal.5:24).

Deze twee dingen, die tot het vlees behoren, "bewegingen (hartstochten)" (pathemasin, beter vertaald met "passie") en "begeerlijkheden" (epithumiais), zijn nauwverwante synoniemen.

Het "indien" Gal.5:25 werpt geen twijfel op over het feit of we leven in de Geest.

"Indien wij door den Geest leven, zo laat ons ook door den Geest wandelen" (Gal.5:25).

De gedachte van Paulus is: "Indien we door de Geest leven", en dat doet ieder gered persoon, "zo laat ons ook door den Geest wandelen". "Leven" is onze onveranderde positie; wandelen is onze dagelijkse manier van leven. "Wandelen" in Gal.5:16 betekent rond te wandelen. In dit vers betekent het "gelijke tred houden met":

"Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet" (Gal.5:16).

De laatste vermaning van dit gedeelte is: "Laat ons niet zijn zoekers van ijdele eer, elkander tergende, elkander benijdende" Gal.5:26). Het woord "(provoceren) zoekers van ijdele eer" wordt alleen deze ene keer in het Nieuwe Testament gebruikt en betekent "uitdagen" en aldus moeilijkheden veroorzakende. De apostel Johannes verteld ons over zo'n leider:

"Ik heb aan de Gemeente geschreven; maar Diotrefes, die onder hen zoekt de eerste te zijn, neemt ons niet aan" (3Joh.9).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

9. Het evangelie brengt geestelijkheid voort – Gal.6:1-10.

A. Vervult also de wet van Christus (Gal.6:1-2).

“1- Broeders, indien ook een mens vervallen ware door enige misdaad, gij, die geestelijk zijt, brengt den zodanige te recht met den geest der zachtmoedigheid; ziende op uzelfen, opdat ook gij niet verzocht wordt. 2- Draagt elkanders lasten, en vervult also de wet van Christus” (Gal.6:1-2).

De introductie van het onderwerp van een heilige die zondigt lijkt een scherpe inbreuk te maken op het onderwerp van “de vrucht van de Geest”, maar in werkelijkheid is het een voorbeeld hoe de vrucht van de Geest werkt. *“Broeders, indien ook een mens vervallen ware door enige misdaad”*. “Vervallen/overvallen door” in de zin van 1Kor.11:21:

“Want in het eten neemt een iegelijk te voren zijn eigen avondmaal; en deze is hongerig, en de andere is dronken”.

Het werkwoord hier is in een aoristus conjunctief passieve uitdrukking en verwijst naar iemand die iets, foutief, voortijdig neemt, dat is, de fout of zonde overvalt hem voor dat hij er zich van bewust is. Christenen nemen soms een loopje met zonde, zichzelf blootstellende aan haar verleiding, en dan worden ze er door gevangen genomen. Paulus spreekt nimmer over een christen die zich opzettelijk verbind met, of blijft in, de zonde. De Bijbel neemt de positie in dat zo'n persoon niet een waar kind van God is. Er is zeker een groot verschil tussen de zaak wanneer een geweer spelenderwijs afgaat en iemand dood, dan dat er gericht op iemand wordt geschoten om de persoon te doden. En het maakt verschil of het gebeurt met voorbedachte rade of dat het plotseling gebeurde onder sterk emotionele omstandigheden. De Bijbel neemt gevoeglijk aan dat een kind van God geen plannen maakt om zonden te begaan. Uiteindelijk is het niet aan ons om te oordelen wie wel of niet gered is. Paulus zegt aan Timotheüs:

“Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn; en: Een iegelijk, die den Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid” (2Tim.2:19).

Als een persoon derhalve is gevangen in een zonde, wat moet er met hem gebeuren? Zij die geestelijk zuiver zijn moeten pogen om hem te herstellen. Het woord “herstellen” wordt gebruikt bij het zetten van gebroken beenderen, of het herstellen van netten (Mk.1:19), of het gaat over heiligen *“maar dat gij samengevoegd zijt in eenzelfden zin, en in een zelfde gevoelen” (1Kor. 1:10).*

Een andere vorm van hetzelfde woord wordt gebruikt voor pastors: *“Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning des lichaams van Christus” (Ef.4:12).* Het herstellen van schuldigen is een zeer gevoelige handeling, en zal zonder twijfel met pijn gepaard gaan, evenals het zetten van een gebroken bot pijn doet. Hij moet terug worden geplaatst in de gemeenschap der heiligen. Dit werk moet worden gedaan door hen die de vrucht van de Geest dragen, want het moet worden gedaan in zachtmoedigheid (vergelijk

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Gal.5:22-23). Alvorens als een rechter te handelen over anderen, moet iemand in staat zijn om zichzelf te verplaatsen in de schoenen van degene die hij oordeelt, zichzelf afvragende: "Wat zou ik gedaan hebben onder gelijke omstandigheden?". Te vaak wordt geoordeeld in een zichzelf rechtvaardigende houding, die de schuldige verbittert en eindigt in een twistgeding door het ene met het andere te vergelijken. Vergelijk 2Kor.10:12:

"Want wij durven onszelven niet rekenen of vergelijken met sommigen, die zichzelf prijzen; maar deze verstaan niet, dat zij zichzelf met zichzelf meten, en zichzelf met zichzelf vergelijken".

Mensen hebben vaak zeer zware lasten, of problemen en moeilijkheden die te zwaar zijn om alleen te dragen. Soms hebben ze de ellende over zichzelf gebracht en soms kunnen ze er niets aan doen omdat het niet hun eigen fout is geweest. Zonder twijfel is de zaak van het herstellen van iemand, die is overvallen door een fout, iets dat onder deze rubriek valt. Het dragen van de lasten van anderen betekent het vervullen van de wet van Christus, want de wet van Christus is: "elkander liefhebben" (Joh.15:12; vergelijk 1Kor.9:21).

"Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkewijs Ik u liefgehad heb" (Joh.15:12).

Het woord "vervullen" (Gal.6:2) dat hier wordt gebruikt is een samengesteld woord met de betekenis van: "het bijvullen van een gedeeltelijk gevulde fles totdat hij vol is", niet het vullen van een lege fles. Hetzelfde gebruik van dit woord wordt gevonden in 1Kor.16:17; Fil.2:30; en in 1Thess.2:16.

Omdat de Wet van Mozes beval: "Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf", lijkt het vreemd dat het bevel gegeven door Jezus, om elkander lief te hebben, Hij het een nieuw gebod noemde (Joh.13:34). De Griekse taal heeft voor "nieuw" twee woorden, "neon", nieuw in tijd, en "kainon", nieuw in kwaliteit. Bijvoorbeeld, in de gelijkenis van Luk.5:36: "*Niemand zet een lap van een nieuw kleed op een oud kleed*". De lap van het nieuwe kleed kan gemaakt zijn, wat de tijd aangaat, voordat het oude kleed er was, en toch qua kwaliteit nieuw zijn. Het is hier niet de vraag wanneer de klederen zijn gemaakt, maar om de conditie en kwaliteit van de klederen. Het oude kleed was op en versleten, het nieuwe kleed was fris en mooi. Zo is het ook met het "nieuwe" gebod dat Jezus gaf. Het was een "kainon" gebod. Beide, Mozes en Jezus gaven hetzelfde gebod om elkander lief te hebben, maar dat van Jezus was in dit opzicht nieuw dat het is gegeven in de kracht van de Heilige Geest, terwijl het gebod van Mozes voor vervulling afhankelijk was van het vlees.

B. Een juiste inschatting van zichzelf (Gal.6:3-5).

"3- Want zo iemand meent iets te zijn, daar hij niets is, die bedriegt zichzelf in zijn gemoed. 4- Maar een iegelijk beproeve zijn eigen werk; en alsdan zal hij aan zichzelf alleen roem hebben, en niet aan een anderen. 5- Want een iegelijk zal zijn eigen pak dragen" (Gal.6:3-5)..

Nederigheid is een grote christelijke deugd. Het probleem is echter dat veel christenen niet de betekenis weten van nederigheid. Aan de ene kant worden sommigen trots op hun eigen

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

nederigheid, en aan de andere kant schatten sommigen zichzelf zo laag in dat ze nimmer het gevoel hebben dat ze in staat zijn om iets te doen. Dezelfde Paulus die zei dat: *“Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont”* (Rom. 7:18), kon ook zeggen: *“Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft* (Fil. 4:13). Wanneer we voortgang maken en geplaagd worden op een voorname plaats, zouden we van onszelf kunnen denken “iets te zijn”, terwijl Paulus zegt dat we in feite “niets zijn”. Te denken “iets te zijn” is natuurlijk trots en zelfmisleiding.

Het feit dat God in ons werkt: *“Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen”* (Fil. 2:13) betekent niet dat God niet degenen erkent en eert die gehoorzaam zijn aan Zijn Woord. Wij moeten eer geven aan wie eer toekomt, Rom. 13:7:

“Zo geeft dan een iegelijk, wat gij schuldig zijt; schatting, dien gij de schatting, tol, dien gij den tol, vreze, dien gij de vreze, eer, dien gij de eer schuldig zijt”.

De raad van Paulus, voor een iegelijk mens, is *“een iegelijk beproeve zijn eigen werk”*.

Het woord “beproeve” (dokimazo) betekent “testen”, “te onderzoeken”, “inspecteren”, beproeven om te zien of iets echt is of niet. Het werd gebruikt voor de keuring van metalen en voor het testen van geld. Voor de rechterstoel van Christus zullen onze werken getest worden door vuur (1Kor. 3:13) om te zien hoeveel er echt is. We moeten onze werken niet beproeven door ze te vergelijken met de werken van anderen. We moeten een stap terug doen en naar onszelf zien in het licht van Gods Woord. Als, nadat dat brandende licht alle drab heeft geconsumeerd, zullen we enig goud vinden, of zilver, of kostbare stenen die de test hebben doorstaan, *“en alsdan zal hij aan zichzelf alleen roem hebben, en niet aan een anderen”*. De context waarin dit woord “kauchema” (verblijden, roemen, lof) wordt gebruikt is zeer belangrijk. Met betrekking tot redding zegt Paulus:

“Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus” (Gal. 6:14).

Maar met betrekking tot zijn bediening schreef hij:

“want het ware mij beter te sterven, dan dat iemand dezen mijn roem zou ijdel maken” (1Kor. 9:15).

Er zijn zowel goede als slechte dingen aangaande roemen en trots.

“Want een iegelijk zal zijn eigen pak dragen” (Gal. 6:5).

Op welke wijze trekt Paulus deze conclusie uit vers 4? Vincent zegt:

“Paulus bedoelt dat niemand aanleiding zal hebben om morele superioriteit te vorderen ten opzichte van zijn buurman, want een ieder zijn zelfonderzoek zal genoeg zwakheden van zichzelf openbaren, ook al zijn ze niet dezelfde als die van zijn buurman. Zijn eigen last (pak) zal zijn gehele aandacht vragen, en zal hen geen tijd overlaten om zichzelf met anderen te vergelijken.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

De verzen twee en vijf bevatten een schijnbare tegenspraak: "Draagt elkanders lasten"..... "Want een iegelijk zal zijn eigen pak dragen" De lasten in vers twee betekenen zeer zware, bedroevende, zorgwekkende lasten, en in deze context wordt hoofdzakelijk verwezen naar de morele fouten van een ander. De last (pak) in vers vijf (phortion) wordt gebruikt voor de lading in een schip (Hand.27:10), en voor de bepakking die een soldaat moest dragen. Deze last kan licht of zwaar zijn, maar het is een individuele last die niemand anders voor je kan dragen. Christus gebruikte dit woord toen Hij de last omschreef die Hij op Zijn volgelingen legde: "*to phortion mou elaphron estin*, "mijn last is licht" (Matth.11:30). Het woord "licht in gewicht" wordt ook gebruikt in 2Kor.4:17:

"Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid".

C. Zaaïen en oogsten (Gal.6:6-10).

"6- En die onderwezen wordt in het Woord, dele mede van alle goederen dengene, die hem onderwijst. 7- Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien. 8- Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaien; maar die in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaien. 9- Doch laat ons, goed doende, niet vertragen; want te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen. 10- Zo dan, terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs".

God heeft het zo bestemd dat Zijn dienaren, die het Woord prediken en leren, financieel ondersteund worden door hen die zij bedienen. De KJV gebruikt het woord "mededelen" om deze financiële "deling" uit te drukken, zowel hier als in Fil.4:14,15; 1Tim.6:18; en in Hebr.13:16.

Paulus zegt:

"13- Weet gij niet, dat degenen, die de heilige dingen bedienen, van het heilige eten? en die steeds bij het altaar zijn, met het altaar delen? 14- Alzo heeft ook de Heere geordineerd dengenen, die het Evangelie verkondigen, dat zij van het Evangelie leven" (1Kor.9:13-14).

Maar Paulus koos er voor om te prediken zonder kosten zodat niemand hem kon aanklagen dat hij zichzelf verrijkte, opdat het evangelie niet gehinderd wordt.

De Mozaïsche wet vereiste het geven van tienden, één tiende van iemand zijn inkomen. De mensen konden, als ze dat wilden, vrijwillige offers geven boven de vereiste tienden (Deut.14:22; Lev.22:18-22). Het woord "tienden" wordt in de brieven van Paulus nimmer genoemd. Het wordt genoemd in Hebr.6, als Paulus de brief aan de Hebreëen heeft geschreven, maar er is daar een verwijzing naar Abraham. Terwijl de bediening financieel gesteund moet worden door de broederschap, worden er geen bedragen genoemd. Paulus zijn instructie is:

"Een iegelijk doe, gelijk hij in zijn hart, voorneemt; niet uit droefheid, of uit nooddwang; want

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

God heeft een blijmoedigen geveer lief" (2Kor. 9:7).

En voor beide, in dat hoofdstuk en in onze huidige tekst, is het maximum: "want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien" (Gal.6:7). Op beide plaatsen verwijst hij naar financiële ondersteuning van het werk van God, ofschoon er zeker ook andere manieren van investeren, in de bediening van het Woord, zijn. Als we ons geld uitgeven aan wereldse genoegens om het vlees te behagen, zullen we verderfenis oogsten. We hebben niets meegebracht toen we in de wereld kwamen en het is zeker dat we ook niets mee kunnen nemen wanneer we vertrekken. Elk materieel ding zal verslijten, aftakelen en veranderen. En het is eveneens zeker dat God niet met zich laat spotten. Het woord "bespotten" (mukterizetai) komt van het woord "mukter", de neus. Het betekent je neus ergens voor optrekken. Iemand die zijn neus optrekt voor God is voorzeker bedrogen. Niemand kan dat doen en daarmee weggelaten.

Wat bedoelt Paulus wanneer hij zegt: "maar die in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaien?" (Gal.6:8). We hebben toch al het eeuwige leven als een vrije gift van God (Rom.3:23; 1Joh.5:13)? Paulus zijn opdracht aan pastor Timotheüs is op dit punt gepast:

"17- Beveel den rijken in deze tegenwoordige wereld, dat zij niet hoogmoedig zijn, noch hun hoop stellen op de ongestadigheid des rijkdoms, maar op den levenden God, Die ons alle dingen rijkelijk verleent, om te genieten; 18- Dat zij weldadig zijn, rijk worden in goede werken, gaarne mededelende zijn, en gemeenzaam; 19- Leggende zichzelf weg tot een schat een goed fundament tegen het toekomende, opdat zij het eeuwige leven verkrijgen mogen" (1Tim.6:17-19).

Paulus zegt hier niet, of in Timotheüs, dat het eeuwige leven kan worden bereikt door hetgeen we zaaien, maar dat, als we zaaien in de Geest, dan zullen we oogsten datgene dat eeuwig zal standhouden. Dan is er het idee van "in bezit nemen" van het eeuwige leven.

Vers negen geeft een woord van bemoediging aan degene die zaait en verslappen, omdat ze wachten op resultaat. Er is een tijd van zaaien en een tijd van oogsten. Enige oogst kan in dit leven komen, maar voorzeker zal het meeste komen in het leven dat hierna komt. We zijn er van verzekerd dat de opbrengst komt op de door God bepaalde tijd, als we niet verslappen. "Verslappen" is het falen om het werk, waarmee we zijn begonnen, voort te zetten. Als de landbouwer moe en ontmoedigd wordt en het zaad in de zakken, nadat hij het veld heeft geploegd, niet zaait, of dat hij het land niet goed bewerkt, kan niet verwachten dat hij meer dan alleen onkruid oogst.

"Zo dan, terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs" (Gal.6:10).

God laat het regenen op zowel de rechtvaardige als op de onrechtvaardige. Christenen hebben de neiging om hun verantwoordelijkheid, aangaande de samenleving in het algemeen, te vermijden. Laten we erkennen dat ook wij de fout in kunnen gaan.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

10. De zegeningen van het evangelie – Gal.6:11-18.

A. Roemen in het vlees (Gal.6:11-13).

“11- Ziet, hoe groten brief ik u geschreven heb met mijn hand. 12- Al degenen, die een schoon gelaat willen tonen naar het vlees, die noodzaken u besneden te worden, alleenlijk opdat zij vanwege het kruis van Christus niet zouden vervolgd worden. 13- Want ook zij zelve, die besneden worden, houden de wet niet; maar zij willen, dat gij besneden wordt, opdat zij in uw vlees roemen zouden” (Gal.6:11-13).

Aan het einde gekomen zijnde van deze brief benadrukt Paulus de belangrijkheid en gewichtigheid van deze brief, want hij schrijft het met zijn eigen hand. Meestal dicteert hij zijn brieven en ondertekent ze. Blijkbaar schreef hij deze gehele brief in zijn eigen handschrift. Paulus zegt hier niet dat hij hun een lange brief heeft geschreven, maar dat hij met grote letters heeft geschreven. Sommigen zijn van mening dat Paulus problemen had met zijn ogen waardoor het schrijven moeilijk ging. Weer anderen denken dat hij met grote letters schreef om de belangrijkheid te benadrukken van zijn waarschuwingen voor de Judeeërs, omdat hij in de volgende twee verzen spreekt over hen.

Degenen die wilden dat de Galaten besneden zouden worden waren hen: *“die een schoon gelaat willen tonen naar het vlees”* Dit is de zeventiende keer dat Paulus het “vlees” noemt. Ze waren alleen geïnteresseerd in het uitwendige; dingen die ze konden doen en zien en aan anderen konden laten zien. De reden dat ze dit ritueel praktiseerden was opdat ze vanwege het kruis van Christus niet zouden vervolgd worden (Zie de opmerking bij Gal.5:11). De Judeeërs, die besneden waren hielden zichzelf niet aan de Wet, maar ze wilden dat de Heidenen besneden werden zodat zij in hun vlees konden roemen. De aard van het roemen van deze wettische mensen kan gezien worden bij de Farizeeërs, die in de tempel gingen bidden:

“10- Twee mensen gingen op in den tempel om te bidden, de een was een Farizeer, en de ander een tollenaar. 11- De Farizeer, staande, bad dit bij zichzelf: O God! ik dank U, dat ik niet ben gelijk de andere mensen, rovers, onrechtvaardigen, overspelers; of ook gelijk deze tollenaar” (Luk. 18:10-11).

B. Roemen in het kruis (Gal.6:14-15).

“14- Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus; door Welken de wereld mij gekruisigd is, en ik der wereld. 15- Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch voorhuid, maar een nieuw schepsel” (Gal.6:14-15).

Zij roemden in het vlees, maar Paulus zegt: *“Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen, anders dan in het kruis van onzen Heere Jezus Christus”*. Zij ontweken het kruis. Zij struikelden er over. Ze schaamden zich er voor.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Er is een tweevoudige gebeurtenis aan het kruis. "door Welken de wereld (kosmos) mij gekruisigd is (de wereld van vleselijke dingen is afgesneden), en ik der wereld". Paulus identificeert het vlees vaak als zijnde gekruisigd met Christus, maar dat is een nieuwe visie op het kruis – de wereld die aan het kruis hangt. Maar dit is wat we inderdaad moeten zien als we onszelf beoordelen of we gestorven zijn voor de zonde.

Als we afgesneden zijn van de wereld van het vlees, dan doet het er niet toe of we al dan niet besneden zijn. In Christus is er een besnijdenis die niet met handen is gedaan (Kol.2:11), door de besnijdenis (dood) van Christus. Er is slechts één ding wat er toe doet of wat waarde heeft en dat is de nieuwe schepping (kaine ktisis). (Ik verwijs terug naar de opmerking, op de verzen 1 en 2, voor de betekenis van "kainon"). Aangaande de nieuwe schepping: zie ook 2Kor.5:17 en Ef.2:15:

"Zo dan, indien iemand in Christus is, die is een nieuw schepsel; het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden" (2Kor.5:17).

"Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelve tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende" (Ef.2:15).

De nieuwe schepping is de wereld van het geregenereerde leven en kan van toepassing zijn op de heiligen in het duizendjarig vrede-rijk. De "nieuwen mens" is beslist de gemeente, het Lichaam van Christus. Het "aandoen van de nieuwe mens" (Ef.4:24 en Kol.3:10) verwijst naar het nieuwe geestelijke leven die ontvangen wordt met de redding.

C. De laatste zegen (Gal.6:16-18).

"16- En zovelen als er naar dezen regel zullen wandelen, over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israël Gods. 17- Voorts, niemand doe mij moeite aan; want ik draag de littekenen van den Heere Jezus in mijn lichaam. 18- De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met uw geest, broeders! Amen" (Gal.6:16-18).

"En zovelen als er naar dezen regel zullen wandelen". Het woord dat wordt gebruikt voor "regel" is "kanon", hetgeen betekent "een volstrekt begrensde ruimte binnen wiens grenzen iemand zijn invloed of macht is beperkt". Het is het woord waar het woord "canon" vandaan komt als we spreken over de "canon van de Schrift", en dat heeft betrekking op al de geschriften die binnen de grenzen van de inspiratie zijn. Het woord betekent eveneens een "meetstok". De regel waarover Paulus hierover spreekt is het wandelen in de Heilige Geest.

Aan allen die zo wandelen zegt Paulus: *"over dezelve zal zijn vrede en barmhartigheid, en over het Israël Gods"*. Het "Israël Gods" is op verschillende manieren uitgelegd. De meeste vertalingen vinden het "en" vóór het Israël Gods overtoollig, waardoor het Israël Gods gelijk wordt gemaakt aan de voorgaande passage. Dus: *"over allen die zo wandelen, zelfs op het Israël Gods"*. Deze uitleg is een goed argument voor de verbondstheologie. Echter verwijst Paulus op geen enkele plaats naar de leden van het Lichaam van Christus als het Israël Gods. Paulus spreekt in de brief aan de Romeinen over het gelovig overblijfsel van Israël, van welke er heden ten dage ook enigen zijn, en het zullen er enigen in de toekomst zijn die door de

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

grote verdrukking gaan en die veel vrede en barmhartigheid nodig zullen hebben. Paulus was een Israëliet en identificeerde zichzelf als een deel van het overblijfsel (Rom.9:27; 11:5; 2Kor.11:22). Zelf geloof ik dat het hier genoemde Israël Gods bestaat uit het overblijfsel van gelovige Joden. De ongelovige Joden (Judeeërs) probeerden wettische Joden te maken van de gelovigen. Paulus spreekt van natuurlijke Israëlieten van hen die geen geestelijke Israëlieten waren, Rom.9:6:

“Doch ik zeg dit niet, alsof het woord Gods ware uitgevallen; want die zijn niet allen Israel, die uit Israël zijn”.

Tenslotte zegt Paulus: *“Voorts, niemand doe mij moeite aan”*, hem moeite veroorzaken in het verdedigen van zijn apostelschap. Zijn bewijs waren de littekenen die hij in zijn lichaam droeg. Het was in vroegere tijden de gewoonte dat slaven gebrandmerkt werden zoals veehouders hun vee brandmerken om te laten zien dat ze hun eigendom zijn. Lees over de littekenen die hij droeg in zijn natuurlijk lichaam als slaaf van Christus, in 2Kor.11:17-28:

“Van de Joden heb ik veertig slagen min een, vijfmaal ontvangen. Driemaal ben ik met roeden geselsd geweest, eens ben ik gestenigd”.

De laatste woorden van Paulus zijn zeer kort. Het is gewoon:

“De genade van onzen Heere Jezus Christus zij met uw geest, broeders! Amen”.

BIJLAGE-1

GALATEN 2:7-9.

“7- Maar daarentegen, als zij zagen, dat aan mij het Evangelie der voorhuid toebetrouwd was, gelijk aan Petrus dat der besnijdenis; 8- (Want Die in Petrus krachtelijk wrocht tot het apostelschap der besnijdenis, Die wrocht ook krachtelijk in mij onder de heidenen); 9- En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan”.

Het evangelie van, voor, en aan de besnedenen was toevertrouwd aan Petrus zoals het evangelie van, voor, aan de onbesnedenen aan Paulus is gegeven. De eerstgenoemde betreft de bedeling van Israël's Koninkrijk; de laatstgenoemde betreft de bedeling der genade Gods voor de Gemeente. Omdat er verschillen zijn tussen deze twee programma's is er in die vergadering besloten dat Petrus en de zijn mede apostelen naar de besnedenen zouden gaan, en niet naar alle naties zoals eerst tegen hen is gezegd (Matth.28:19). Paulus werd erkent als de apostel der Heidenen in deze nieuwe bedeling. De vraag komt op: wie zijn de besnedenen waar Petrus naar toe zou gaan, en wie waren de Heidenen waar Paulus naar toe zou gaan?

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Men is het er over eens dat de besnedenen de natie Israël is en dat het onbesneden zijn verwijst naar alle andere naties, zodat deze laatste uitdrukking overeen komt met de Heidenen. Oppervlakkig bekeken zegt dit dat Petrus naar de Joden zou gaan en Paulus naar de niet-Joden. Maar als dat de betekenis is, overtrad Paulus deze afspraak, want hij ging altijd eerst naar de Joden (Hand.17:2; Rom.1:16).

Wij geloven dat in deze context "de besnijdenis" niet betekent alle Joden in alle plaatsen, maar die Joden die wonen in het land Israël en daardoor onder het bestuur van wet van Israël waren, dat is de wet van Mozes. Daarom was de gemeente te Jeruzalem gehoorzaam aan de wet. Eén van de laatste opdrachten van Jezus was om diegenen te gehoorzamen die op de stoel van Mozes zaten (Matth.23:2-3). Als Paulus naar Jeruzalem ging onderwierp hij zich aan de wet. Kommentatoren die de bedelingen niet erkennen bekritisieren Paulus en de andere apostelen omdat ze zich houden aan de wet van het land, terwijl ze in feite geprezen zouden moeten worden.

Er waren vele besnedenen Joden verstrooid onder de andere naties, maar dat waren niet degenen tot wie Petrus zijn bediening speciaal uitging. Deze verstrooide Joden waren opgenomen in de andere naties en waren daardoor een deel van de Heidenwereld. Geestelijk gesproken moeten we ons herinneren dat Israël, doordat ze zich niet aan de wet gehouden had, onbesneden was geworden, Rom.2:25:

"Want de besnijdenis is wel nut, indien gij de wet doet; maar indien gij een overtreder der wet zijt, zo is uw besnijdenis voorhuid geworden".

en dat er in deze bedeling geen onderscheid is tussen Jood en Griek, Rom.10:12; Gal 3:28:

"Want er is geen onderscheid, noch van Jood noch van Griek; want eenzelfde is Heere van allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen" (Rom.10:12).

"Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus" (Gal.3:28).

Het is belangrijk dat, wanneer Paulus zegt dat Petrus naar de besnedenen gaat, hij niet zegt dat hij, Paulus, naar de onbesnedenen moet gaan, maar naar "de ethne", naar de naties. De Statenvertaling spreekt in zowel vers 8 als vers 9, van Gal.2, over "Heidenen". Na de vernietiging van Jeruzalem en de tempel, in het jaar 70, was er geen groep van besnedenen meer zoals die er waren ten tijde van Handelingen periode. Er was alleen nog plaats voor het prediken van de boodschap van Paulus, van het evangelie der genade Gods en de bedeling der verborgenheid.

BIJLAGE-2

GALATEN 2:26-27.

"26- Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder. 27- Want er is geschreven: Wees vrolijk, gij onvruchtbare, die niet baart, breek uit en roep, gij, die geen barensnood hebt, want de kinderen der eenzame zijn veel meer, dan dergene, die den man

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

heeft”.

Als dispensationalisten geloven we dat de Gemeente, het Lichaam van Christus, een geheel afzonderlijk en onderscheiden wezen is ten opzichte van Israël en haar aardse Messiaanse Koninkrijk. Er zou echter kunnen worden betoogd dat Paulus in zijn zinnebeeld van Hagar en Sara het lichaam van Christus terugleest in Jesaja 54:1 en de Gemeente identificeert met het Nieuwe Jeruzalem dat de namen van de Twaalf Apostelen op zijn fundamenten heeft, Op.21:12-14:

“12- En zij had een groten en hogen muur, en had twaalf poorten, en in de poorten twaalf engelen, en namen daarop geschreven, welken zijn de namen der twaalf geslachten der kinderen Israels. 13- Van het oosten waren drie poorten, van het noorden drie poorten, van het zuiden drie poorten, van het westen drie poorten. 14- En de muur der stad had twaalf fondamenten, en in dezelve de namen der twaalf apostelen des Lams”.

Aangaande de aanhaling uit Jesaja zegt Paulus niet dat deze profetie in deze bedeling vervuld zal worden. Hij maakt gewoon een toepassing van deze passage om zijn zinnebeeld te veraanschouwelijken.

“Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE” (Jes.54:1).

Het is duidelijk dat Jesaja 54:1 nog niet is vervuld en dat het niet eerder vervuld kan worden dan nadat Christus is terug gekomen om Zijn Koninkrijk te bevestigen aan Israël. Paulus, in zijn toepassing, noemt de onvruchtbare vrouw Sara, terwijl Jesaja zijn eenzame en onvruchtbare vrouw Jeruzalem is en de natie die verwoest is door de Babylonische gevangenschap. Ofschoon de gevangennamen nog niet heeft plaats gevonden voorzegt Jesaja die (Jes.39:6-7). Israël was de vrouw van Jehova, maar ze heeft gehoereerd en God is van haar gescheiden (Jes.50:1; Jer.3:8; Hos.2:2).

Jes.54:1-17 voorziet in het herstel van Israël als de vrouw van Jehova, en de daar uit voortvloeiende voorspoed en vruchtbaarheid van Israël. Dus heeft Paulus zijn gebruik van Jesaja als een illustratie geen relatie met de historische vervulling van deze profetie.

Als nu Paulus zegt dat: *“Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder”*, identiek is aan het heilige Jeruzalem, de vrouw van het Lam (Op.21:9-10) dan twijfelen we er oprecht aan of Paulus ooit het boek Openbaring heeft gelezen, omdat hij blijkbaar zo’n twintig jaar eerder gestorven is voordat dat boek is geschreven. Paulus had in zijn zinnebeeld een stad nodig als tegenbeeld van het aardse Jeruzalem, en het tegengestelde van aards is hemels, of dat wat boven is. Alle geestelijke zegeningen komen van boven. Christus zei dat Hij van boven was (Joh.8:23). Paulus zei:

“1- Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechter hand Gods. 2- Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn” (Kol.3:1-2).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

In zijn laatste brief zag hij uit om te worden bewaard voor het hemels koninkrijk van de Heer, (2Tim.4:18).

“En de Heere zal mij verlossen van alle boos werk, en bewaren tot Zijn hemels Koninkrijk; Denwelken zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen”.

Het gehele derde hoofdstuk van de brief aan de Galaten is gewijd aan Abraham als onze vader; zijn naam wordt acht keer genoemd. En in het zinnebeeld van Paulus wordt van de vrouw van Abraham, Sara, vertegenwoordigende het Jeruzalem dat boven is, gezegd dat ze onze moeder is. Dit alles heeft te maken met het evangelie van verlossing dat in het Oude Testament is beloofd. Dat is een afzonderlijke en onderscheiden waarheid van de Verborgenheid. Abraham is de vader van beide, de besnedenen en de onbesnedenen (Rom.4:11-12), voor zover het de rechtvaardiging door geloof betreft.

HET BEGRIPEN VAN PAULUS EN DE WET

Charles F. Baker

INHOUD.

- 1)-Introductie.
- 2)-De Wet als een verbond.
- 3)-Vóór de Wet.
- 4)-De Wet toegevoegd.
- 5)-Het doel van de Wet.
- 6)-De ceremoniële wet.
- 7)-De werken der Wet.
- 8)-De wet als een tijdelijke bedeling.
- 9)-De vloek der Wet.
- 10)-De Wet is niet uit het geloof.
- 11)-De Wet en de belofte.
- 12)-De rechtvaardigheid van de Wet.
- 13)-Het luisteren naar de Wet.
- 14)-Tegengestelde wetten in Romeinen zeven.
- 15)-Paulus zijn “praktiseren van de Wet”.
- 16)-Op zichzelf staande verwijzingen naar de Wet.
- 17)-Het einde en de inrichting van de Wet.
- 18)-De wet van Christus.
- 19)-Samenvatting.

Hoofdstukken, in het nieuwe testament, waar wordt verwezen naar de wet.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Er zijn zo'n 270 voorvallen waarin op de één of andere manier wordt verwezen naar de: "wet" - "wettig" - "wetgever" - "wetteloos" - "wetten" - "schriftgeleerde" - "schriftgeleerden".

Opmerking: Charles F. Baker, de schrijver van dit boek, vermeldt dat die 270 voorvallen voorkomen in de King James vertaling van de Bijbel. De **vertaler** van dit boek neemt aan dat dit ook het geval **kan zijn** in onze Statenvertaling van 1977 of uitgaven daarvoor.

Mattheüs, de hoofdstukken 5,7,10,11,12,14,19,20,23,27.

Markus, de hoofdstukken 2,3,6,10,12.

Lukas, de hoofdstukken 2,5,6,10,12,14,16,20,24; (7,11,14).

Johannes, de hoofdstukken 1,5,7,8,10,12,15,17,19.

Handelingen, de hoofdstukken 5,6,7,10,13,15,16,18,19, 21-25,28.

Romeinen, de hoofdstukken 2-10,13.

1Korinthiërs, de hoofdstukken 6,7,9,10,14,15.

2Korinthiërs, hoofdstuk 12.

Galaten, de hoofdstukken 2-6.

Efeziërs, hoofdstuk 2.

Filippenzen, hoofdstuk 3.

1Timotheüs, hoofdstuk 1.

2Timotheüs, hoofdstuk 2.

Titus, hoofdstuk 3.

Hebreeëen, hoofdstukken 7-10.

Jacobus, hoofdstukken 1,2,4.

2Petrus, hoofdstuk 2.

1Johannes, hoofdstuk 3.

SCHRIFT INDEX

Genesis 3:16; 15; 17:10-14.

Exodus 19-31; 34:30-35.

Leviticus 18:5.

Numeri 14:11, 22,23.

Deuteronomium 21:22,23; 25:4; 27:26; 28:30:1-6, 11-14.

1Samuël 16:7.

Psalms 51; 110:4.

Jesaja 1:11-18; 29:13.

Jeremia 31:31-34.

Ezechiël 33:31.

Micha 5:2.

Mattheüs 5:17; 15:8; 22:37-40; 23:2,3, 12-36.

Markus 2:27-28; 12:32-34.

Lukas 1:74; 2:21-32; 11:39,30; 12:47,48; 18:31-34.

Johannes 1:14-17; 3:6; 5:32;6:26,29;7:19; 10:4-6;13:34-35;17:9; 18:13.

Handelingen 2:46;3:19-21,26;4:12;11:39; 15:1,10,11, 22-27; 16:1-3;18:18; 21:20-24;22:3.

Romeinen 1-4;5:1-21;6:1-15;7; 8:1-4,7;8:1-4,7,8,34,36; 9:8,30-33; 10:1-6;11:6,16;13:8

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

-10;14:1-23;15:27;16:25-26.

1Korinthiërs 1:21; 3:1-4; 5:7;7:39; 8:1-13;9:7-10,20-23;11:3,5,8-12;13:10,11;14:21,22,34;
15:1-4,22,30,31,45,47,56,57.

2Korinthiërs 3:6-15;4:16.

Galaten 1:11-14; 2:2-5,10-12,14,16-25; 3:1-5,10,17-24,29;4:1-7,21-31; 5:1-4,14,16-25;6:2,13.
Efeziërs 1:13; 2:3,8,9,12,15;3:1-9,16;4:24;5;22,25.

Filippenzen 3:3-9.

Kolossenzen 1:24-27;2:14,16,17,20,23;3:3,16.

1Thessalonicenzen 1:3.

2Thessalonicenzen 1:11.

1Timotheüs 1:3-11;4:1-5,8.

Titus 3:5.

Hebreeënen 4:4,5;7:1-19,25,28;8:7-13;9:9; 11:5-7,13,39.

Jacobus 2:10,21.

2Petrus 2:18.

1Johannes 1:9;2:16;3;16;5:13.

1)-Introductie.

Als er één ding is dat Paulus zo'n omstreden figuur maakte dan was het zijn leer dat beide, Joden en Heidenen, gered konden worden geheel los van het besneden zijn en los van het houden van de Wet van Mozes. Hoe kon Paulus, die als een rabbijn was onderwezen, zulke dingen leren, terwijl Mozes, de man die met God heeft gesproken van aangezicht tot aangezicht, die Israël de Wet, uit de handen van God, had gegeven, Die zei:

"Ja, Mijn inzettingen en Mijn rechten zult gij houden; welk mens dezelve zal doen, die zal door dezelve leven; Ik ben de HEERE" (Lev.18:5)?

Hoe kon Paulus dan zeggen dat besnijdenis niet alleen niet nodig was, maar:

"zo gij u laat besnijden, dat Christus u niet nut zal zijn" (Gal.5:2).

Terwijl God had bevolen:

"Dit is Mijn verbond, dat gijlieden houden zult tussen Mij, en tussen u, en tussen uw zaad na u: dat al wat mannelijk is, u besneden worde" (Gen.17:10).

"En wat mannelijk is, de voorhuid hebbende, wiens voorhuids vlees niet zal besneden worden, dezelve ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden; hij heeft Mijn verbond gebroken" (Gen.17:14)?

Als Jezus volgens de vereisten van de Wet besneden moest worden (Luk.2:21-24), hoe kon Paulus dan beweren dat Jezus hen, die zich lieten besnijden, niet tot nut kon zijn? Stond Paulus niet diametraal tegenover de leer van Christus, die Zijn discipelen, twee dagen voor Zijn kruisiging:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

"2- Zeggende: De Schriftgeleerden en de Farizeen zijn gezeten op den stoel van Mozes; 3- Daarom, al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken; want zij zeggen het, en doen het niet" (Matth.23:2-3).

Paulus leek datgene aan de kant te zetten hetgeen voor de laatste vijftien eeuwen, voor de Joden, het meest gewijd en heilig was geweest. Het is dan ook geen wonder dat de visie van Paulus, aangaande de Wet, zo'n grote tegenstand tot gevolg had.

Het antwoord op bovengenoemde vragen wordt gevonden in het feit dat Paulus zijn boodschap en bediening ontvangen heeft door rechtstreekse openbaring van Jezus Christus (Gal.1:11-12).

God introduceerde een nieuwe bedeling, die Hij in al zijn vorige profetieën verborgen had gehouden, totdat Hij het openbaarde aan Paulus. De nieuwe bedeling der Genade Gods schorste zijn geprofeteerde Messiaans, aards, koninkrijks programma, dat volbracht zal worden nadat Hij de huidige hemelse roeping, van het Lichaam van Christus, heeft beëindigd. (Rom.16:25-26; Ef.3:1-9; Kol.1:24-27).

De Wet van Mozes regelde ieder aspect van het leven van Israël: civiel (burgerlijk), religieus en moreel. In de huidige, nieuwe, bedeling zijn de leden van het Lichaam van Christus verspreid over alle naties die hun eigen wetten en instellingen hebben, die het voor gelovigen onmogelijk maakt om onder de Wet van Mozes te leven. Bovendien is het Verbond van de Wet met geen enkele Heidense natie gemaakt.

Het probleem met de Wet ontstond door het feit dat de eerste prediking betreffende Jezus Christus is begonnen binnen de Joodse natie, toen God die natie beloofde dat Hij Jezus terug zou sturen om het Koninkrijk op aarde te vestigen als de natie zich zou bekeren, Hand.3:19-21:

"19- Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren, 20- En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u tevoren gepredikt is; 21- Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw".

Allen, die het eerst in Jezus geloofden, waren alreeds besneden en waren onder de Wet van Mozes. Er is geen aantekening in de aardse prediking van Jezus, of in de eerste hoofdstukken van het boek Handelingen, dat deze Joodse gelovigen moesten ophouden met het besnijden of met het onderhouden van de Wet. Ze gingen voort met het aanbidden in de tempel, Hand.2:46:

"En dagelijks eendrachtelijk in den tempel volhardende, en van huis tot huis brood brekende, aten zij te zamen met verheuging en eenvoudigheid des harten".

En zelfs in Hand.21:20 waren de duizenden Joodse gelovigen, te Jeruzalem, allen ijveraars van de wet. Zelfs Paulus, toen hij in die tijd terug keerde naar Jeruzalem, onderwierp zich aan de Mozaïsche Wet van Israël. Hij ging zelfs zover dat hij de tempel binnenging om te

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

betalen voor het dierenoffer, dat nodig was voor de heiligings ceremonie van vier Joodse gelovigen, die zichzelf hadden verbonden met de eed der Nazareeërs, Hand.21:24:

“Neem dezen tot u, en heilig u met hen, en doe de onkosten nevens hen, opdat zij het hoofd beschermen mogen; en alle mogen weten, dat er niets is aan hetgeen, waarvan zij, aangaande u, bericht zijn; maar dat gij alzo wandelt, dat gij ook zelve de wet onderhoudt.

Maar Paulus verbood zijn Heidense bekeerlingen om zich te laten besnijden of de Wet van Mozes te onderhouden (Gal.5:1-4). Het zich laten besnijden betekende dat ze op zoek waren om gerechtvaardigd te worden door de werken der Wet. De Joodse apostelen, die besneden waren voordat ze gelovig werden, stelden hun vertrouwen blijkbaar niet in de besnijdenis voor rechtvaardiging, maar in de naam van Jezus, Hand.4:12:

“En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden”.

Maar er was een groep onder de Joodse gelovigen die vóór de besnijdenis waren en die Paulus de nodige moeilijkheden en vervolging veroorzaakten.

Spoedig nadat Paulus was begonnen om gemeenten onder de Heidenen te stichten, bezochten deze Judeeërs deze gemeenten en vielen de prediking van Paulus aan van: “rechtvaardiging door geloof, gescheiden van de Wet”, door te zeggen:

“Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden” (Hand.15:1).

Paulus schreef de brief aan de Galaten om deze dwaling, het vermengen van de Wet en het evangelie, te corrigeren. Ook zond de gemeente te Jeruzalem een brief aan de gemeenten om de boodschap en bediening van Paulus te bevestigen en ze ontkenden dat zij deze “vermengers” hadden uitgezonden, Hand.15:22-27:

“22- Toen heeft het den apostelen en den ouderlingen, met de gehele Gemeente, goed gedacht, enige mannen uit zich te verkiezen, en met Paulus en Barnabas te zenden naar Antiochie: namelijk Judas, die toegenaamd wordt Barsabas, en Silas, mannen, die voorgangers waren onder de broeders. 23- En zij schreven door hen dit navolgende: De apostelen, en de ouderlingen, en de broeders wensden den broederen uit de heidenen, die in Antiochie, en Syrie, en Cilicie zijn, zaligheid. 24- Nademaal wij gehoord hebben, dat sommigen, die van ons uitgegaan zijn, u met woorden ontroerd hebben en uw zielen wankelende gemaakt, zeggende, dat gij moet besneden worden, en de wet onderhouden; welken wij dat niet bevolen hadden; 25- Zo heeft het ons eendrachtelijk te zamen zijnde, goed gedacht, enige mannen te verkiezen, en tot u te zenden, met onze geliefden, Barnabas en Paulus. 26- Mensen, die hun zielen overgegeven hebben voor den Naam van onzen Heere Jezus Christus. 27- Wij hebben dan Judas en Silas gezonden, die ook met den mond hetzelfde zullen verkondigen.

In de tijd die volgde verdween, onder de Heidenen, het probleem van de besnijdenis, maar zo ging het niet met het verbond der Wet zelf. In de moderne tijd hebben de Verbonds

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

theologen het Mozaïsche verbond een deel gemaakt van hun verbond der genade en leren dat de waterdoop in de plaats is gekomen van de besnijdenis, aldus maken ze de waterdoop nodig om gered te worden. Vandaag de dag zijn er miljoenen die worden aangemerkt als christenen die geloven dat de waterdoop nodig is om gered te worden, en nog eens miljoenen die geloven dat de waterdoop een genademiddel is of een noodzakelijke handeling is uit gehoorzaamheid aan Christus.

De meeste Fundamentalisten verwerpen het idee dat de waterdoop de plaats van de besnijdenis heeft ingenomen en verwerpen daarom ook de doop van zuigelingen. Zij geloven dat alleen geredde mensen kandidaten zijn voor de waterdoop, waarvan ze zeggen dat het, aan de wereld, een getuigenis is van het begraven van hun zondige natuur. Meestal vereisen ze de waterdoop voor het lidmaatschap van hun gemeente en de gemeenschap met andere christenen.

Paulus schreef zijn brief aan de gemeenten te Galatië om de dwaling recht te zetten om gelovigen bloot te stellen, aan welke menselijke ceremonie dan ook, als een middel voor hun redding of heiliging. In de dagen van Paulus betrof het probleem hoofdzakelijk de Wet van Mozes en de besnijdenis. Vandaag de dag zijn er grote denominaties en vele splinter groeperingen die de leer van Paulus moeten leren begrijpen betreffende Wet en genade.

Het was een persoonlijke uitdaging om deze studie te maken, betreffende alle verwijzingen naar de wet in het Nieuwe Testament, na een boek te hebben gelezen, geschreven door een hoogleraar van een seminarie van één van onze grote evangelische instituten. Hij veronderstelde dat de evangelischen fout zijn geweest in het tegenover elkaar stellen van Wet en evangelie. In plaats daarvan plaatst hij het evangelie in ononderbroken samenhang met de Wet, daarmee ontkennende dat de Bijbel ook maar enige onvoorwaardelijke beloften bevat. Met zulke leringen in omloop voelde ik dat er behoefte was aan een studie van deze soort. Ik vertrouw er op dat de in het kort opgesomde lijst, met alle verwijzingen naar de wet, in het Nieuwe Testament, samen met mijn aantekeningen de lezer zullen helpen om beter het doel van de Wet te begrijpen en de lezer in staat te stellen om zich in de rijkdom van Gods genade meer en meer te verheugen.

2)-De Wet als een verbond.

De Wet van Mozes, het onderwerp van deze studie, is een verbond. Het is een contract tussen God en de natie Israël. Het was een bindende overeenkomst waarin de Israëlieten instemden om zekere werken uit te voeren of anders te lijden onder een vloek. De Israëlieten ratificeerden het contract door te zeggen: "*Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen!*" (Ex. 19:8). De consequenties door niet alles te doen wat God heeft gezegd worden opgesomd in Deut. 11 en 27, eindigende met vers 26: "*Vervloekt zij, die de woorden dezer wet niet zal bevestigen, doende dezelve!*". Omdat Paulus heeft bewezen dat niemand, met uitzondering van Jezus Christus, deze wettelijke overeenkomst heeft vervuld, verklaart hij in Gal. 3:10:

"Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

der wet, om dat te doen”.

Het Verbond der Wet bestaat uit drie afdelingen:

- 1)- De tien geboden.
- 2)- De oordelen.
- 3)- De verordeningen.

De tien geboden bevatten de morele wet, die een weerspiegeling is van de heiligheid en rechtvaardigheid van God.

Deze morele principes zijn waar voor alle bedelingen en eeuwen. Paulus neemt negen van deze gouden regels over, en brengt ze als het ware onder de aandacht in zijn evangelie van genade. Paulus vertelde de gelovigen nimmer om de Sabbat te onderhouden. In feite waarschuwde hij hen tegen het houden van heilige dagen en de Sabbatten, die slechts een schaduw waren van de realiteit welke in Christus is, Kol.2:16-17:

“16- Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk des feest dags, of der nieuwe maan, of der sabbatten; 17- Welke zijn een schaduw der toekomstige dingen, maar het lichaam is van Christus”.

De opdracht aangaande de Sabbat was geen morele wet zoals de andere negen dat wel zijn. De Sabbat was een teken van het verbond der wet, Ex.31:16-17:

“16- Dat dan de kinderen Israels den sabbat houden, den sabbat onderhoudende in hun geslachten, tot een eeuwig verbond. 17- Hij zal tussen Mij en tussen de kinderen Israels een teken in eeuwigheid zijn”.

De geboden zijn gegeven in Ex.20:1-26. Naar de oordelen, of civiele wetten wordt verwezen in de volgende drie hoofdstukken van Exodes. Israël was een natie, en had, evenals andere naties, civiele (burger) wetten nodig. De gemeente van de huidige bedeling is geen natie, en God heeft nimmer opdracht gegeven om burgerlijk recht af te dwingen, ofschoon op verschillende tijden en door verschillende denominaties christenen hebben geprobeerd om de civiele wet in te voeren. De Puriteinen kwamen naar America om een theocratische regering te installeren met de verwachting dat dit het koninkrijk van God op aarde zou worden. De Rooms katholieken legden de civiele wet op in veel kolonies, van de Nieuwe Wereld, opgericht door zijn missionarissen. Talrijke aftakkingen van christelijke groepen hebben geprobeerd communes te stichten waarin alle eigendommen aan de gemeenschap toebehoorden en waarover een religieuze hiërarchie de handhaving van de civiele wet controleerde. Aan de andere kant instrueerde Paulus zijn volgelingen om onderdanig te zijn aan de hogere machten in de natie waarin ze leefden of die ze bezochten.

De verordeningen of religieuze wetten worden uitgevaardigd in Exodes 24-31. Het religieuze leven van Israël was gecentreerd rondom de Tabernakel. Alle offers, ceremoniën, priesterschap, meubilair, altaren, tafel der toonbroden, kandelaar, gordijnen, genadetroon, kortom alles: *“was een afbeelding voor dien tegenwoordigen tijd” (Hebr. 9:9)* van de redding die de Heere Jezus Christus verwezenlijkt heeft door Zijn dood, begravenis, opstanding, en Zijn opvaren naar het hemels heiligdom.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Het boek Hebrëeën maakt een aantal opvallende tegenstellingen tussen de Belofte door geloof en de Wet door werken. Let op de tegenstelling tussen het priesterschap onder de Wet en dat van de Belofte als er wordt gesproken over Melchizedek:

“4- Aanmerkt nu, hoe groot deze geweest zij, aan denwelken ook Abraham, de patriarch, tienden gegeven heeft uit den buit. 5- En die uit de kinderen van Levi het priesterschap ontvangen, hebben wel bevel om tienden te nemen van het volk, naar de wet, dat is, van hun broederen, hoewel die uit de lenden van Abraham voortgekomen zijn. 6- Maar hij, die zijn geslachtsrekening uit hen niet heeft, die heeft van Abraham tienden genomen, en hem, die de beloftenissen had, heeft hij gezegend. 7- Nu, zonder enig tegenspreken, hetgeen minder is, wordt gezegend van hetgeen meerder is. 8- En hier nemen wel tienden de mensen, die sterven, maar aldaar neemt ze die, van welken getuigd wordt, dat hij leeft. 9- En, om zo te spreken, ook Levi, die tienden neemt, heeft door Abraham tienden gegeven; 10- Want hij was nog in de lenden des vaders, als hem Melchizedek tegemoet ging. 11- Indien dan nu de volkomenheid door het Levietische priesterschap ware (want onder hetzelfde heeft het volk de wet ontvangen), wat nood was het nog, dat een ander priester naar de ordening van Melchizedek zou opstaan, en die niet zou gezegd worden te zijn naar de ordening van Aaron? 12- Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet. 13- Want Hij, op Wien deze dingen gezegd worden, behoort tot een anderen stam, van welken niemand zich tot het altaar begeben heeft. 14- Want het is openbaar, dat onze Heere uit Juda gesproten is; op welken stam Mozes niets gesproken heeft van het priesterschap. 15- En dit is nog veel meer openbaar, zo er naar de gelijkenis van Melchizedek een ander priester opstaat:

16- Die dit niet naar de wet des vleselijken gebods is geworden, maar naar de kracht des onvergankelijken levens. 17- Want Hij getuigt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek. 18- Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheids en onprofijtelijsheids wil; 19- Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken” (Hebr.7:4-19).

Veel mensen en religieuze groeperingen, zoals de Zevende Dags Adventisten, maken de fout door te veronderstellen dat alleen de dierenoffers, volgens de Wet gebracht, in het evangelie zijn afgeschaft, zo dat we nog steeds, onder hetgeen overblijft van de Wet van Mozes, zijn. Maar de Bijbel verklaart dat het gehele Mozaïsche Verbond vervangen moest worden door een geheel Nieuw Verbond voor Israël, gebaseerd op een geheel verschillend principe, Jer.31:31,34; Hebr.8:7-13:

“31- Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israel en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken” (Jer.31:31).

34- En zij zullen niet meer, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, leren, zeggende: Kent den HEERE! want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken” (Jer.31:34).

“7- Want indien dat eerste verbond onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede geen plaats gezocht zijn geweest. 8- Want hen berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israels, en over het huis van Juda een nieuw verbond oprichten; 9- Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage, als Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb op hen niet geacht, zegt de Heere. 10- Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israels maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. 11- En zij zullen niet leren, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, zeggende: Ken den Heere; want zij zullen Mij allen kennen van den kleine onder hen tot den grote onder hen. 12- Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken. 13- Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt; dat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning" (Hebr.8:7-13).

En Paulus verklaart dat de Wet, gegraveerd in tafelen van steen, "weg is gedaan" en "afgeschaft", 2Kor.3:7,11,13, tezamen met zijn inzettingen Ef.2:15; Kol.2:14:

"7 En indien de bediening des doods in letteren bestaande, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzo dat de kinderen Israels het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien, om de heerlijkheid zijns aangezichts, die te niet gedaan zou worden.

11 Want indien hetgeen te niet gedaan wordt, in heerlijkheid was, veel meer is, hetgeen blijft, in heerlijkheid.

13 En doen niet gelijkerwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht leide, opdat de kinderen Israels niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt" (2Kor. 3:7,11,13).

"Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelven tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende" (Ef.2:15).

"Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, enigerwijze ons tegen was, en heeft datzelve uit het midden weggenomen, hetzelve aan het kruis genageld hebbende" (Kol.2:14).

De Wet was een verbond. Het Oude verbond is nietig verklaart door de dood van Christus. Het Nieuwe verbond, gemaakt door het bloed van Christus, is gemaakt met het huis van Israël en met het huis van Juda (Hebr.8:8), en aldus niet met de Heidenen in het Lichaam van Christus.

3)-Vóór de Wet.

Er was een tijd voordat de Wet is gegeven. Paulus spreekt van die tijd in Romeinen 5:13-14:

"13- Want tot de wet was de zonde in de wereld; maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is. 14- Maar de dood heeft geheerst van Adam tot Mozes toe, ook over degenen, die niet gezondigd hadden in de gelijkheid der overtreding van Adam, welke een voorbeeld is Desgenen, Die komen zou".

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Paulus zegt ook, in Rom.4:15:

“Want de wet werkt toorn; want waar geen wet is, daar is ook geen overtreding.

Als er geen overtreding was voordat de Wet werd gegeven, waarom noemt Paulus de zonde van Adam een overtreding? De zonde van Adam was een overtreding omdat God uitdrukkelijk opdracht had gegeven om niet te eten van de boom der kennis van goed en kwaad. Maar dat bevel, of wet, was alleen gericht aan Adam en kon niet worden toegepast op zijn nageslacht. Echter, de straf van de Wet, welke is de dood, regeerde over al zijn nageslacht, ook al hadden ze niet gezondigd door het bevel te verbreken zoals Adam dat deed.

Hoe verklaren we het feit dat zelfs zuigelingen, die nog nimmer een persoonlijke zonde hebben gedaan, samen zouden sterven met degenen die verkeerd hebben gedaan maar niet een door God gegeven wet overtreden hebben? Het enige bevredigende antwoord op deze vraag wordt gevonden in het feit dat door één mens, Adam, de zonde in de wereld is gekomen, en de dood door de zonde, en de dood is doorgegaan naar het gehele menselijke ras omdat allen gezondigd hebben. De vertaling: *“Want zij hebben allen gezondigd”* (Rom.3:23) (zoals ook in de Statenvertaling-'77), is niet juist, beide, feitelijk en grammaticaal. Miljoenen, die als zuigeling zijn gestorven, hebben nimmer een zondige handeling verricht, en grammaticaal staat het werkwoord “zondigen” in de aoristus tijd, welke van een beëindigde afgelopen handeling spreekt. Potentieel was het gehele menselijk ras in Adam. Ieder mens die ooit heeft geleefd kon zijn herkomst direct terugvoeren naar Adam als ze beschikt hadden over het historisch archief. De Schrift leert dat Adam een raciale zonde beging en vandaar dat allen gezondigd hebben in Adam. Dat is de reden voor de universele dood.

Maar wat bedoeld Paulus wanneer hij zegt: *“maar de zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is”*? Omdat er geen wet was tussen Adam en Mozes, een periode van op z'n minst 2500 jaar, bedoelt hij dan te zeggen dat zonde niet werd toegerekend van iemand die in die eeuwen leefde? Dat kan hij zeker niet hebben bedoeld, want gedurende die tijd zond God de zondvloed die, behalve één familie, alle mensen vernietigde, als straf voor hun zonden. Sommige uitleggers denken dat Paulus sprak op een relatieve wijze: de zonde werd hun niet zo erg toegerekend als degenen die zondigden nadat de Wet was gegeven. Jezus erkende zo'n principe in de rechtvaardigheid van God als Hij zegt, in Lukas 12:

“47- En die dienstknecht, welke geweten heeft den wil zijns heeren, en zich niet bereid, noch naar zijn wil gedaan heeft, die zal met vele slagen geslagen worden. 48- Maar die denzelven niet geweten heeft, en gedaan heeft dingen, die slagen waardig zijn, die zal met weinige slagen geslagen worden. En een iegelijk, wien veel gegeven is, van dien zal veel geest worden; en wien men veel vertrouwd heeft, van dien zal men overvloediger eisen”.

Maar Paulus geeft geen enkele aanwijzing dat hij een vergelijking, of gekwalificeerde verklaring, geeft over zonde die hun niet wordt toegerekend. Het lijkt er eerder op dat Paulus dit zegt om te bewijzen dat de mensen van Adam tot Mozes stierven omdat ze een wet overtreden hadden, anders hadden ze niet behoeven te sterven. Sommige uitleggers

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

veronderstellen dat Paulus bedoelde dat ze een ongeschreven wet hadden overtreden, die Paulus eerder had genoemd (Rom.2:14), maar dit idee moet worden uitgesloten, want Paulus laat zien dat de dood van al degenen, voor de Wet, een gevolg was van één overtreding van slechts één mens. Als hij had gesproken over een ongeschreven wet, zou hij voorbij zien aan miljoenen zonden van miljoenen mensen. God zou, in Zijn rechtvaardigheid, geen zonden toerekenen aan deze mensen als ze niet een wet hadden overtreden. Daarom moeten ze het statuut van Eden, in Adam, hebben overtreden. Hun zonde was niet gelijk aan de zonde van Adam, het was gelijkwaardig.

Van Adam wordt gezegd dat hij een type van Christus was, in het opzicht van het feit dat hij het hoofd is van het natuurlijke menselijke ras, zoals Christus het hoofd is geworden van het verlorene deel van het menselijk ras. De mensen zijn of in Adam of in Christus, 1Kor.15:22:

“Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt Worden”.

Er zijn slechts twee representatieve mensen, namelijk, de eerste Adam en de laatste Adam; de eerste is van de aarde en de tweede Man, de Heer van de hemel, 1Kor.15:45,47:

“45- Alzo is er ook geschreven: De eerste mens Adam is geworden tot een levende ziel; de laatste Adam tot een levendmakenden Geest”.

47- De eerste mens is uit de aarde, aards; de tweede Mens is de Heere uit den Hemel”.

Als het gered worden, op enigerlei wijze, afhankelijk is van het houden van de Wet, kon er dan ook maar iemand gered worden gedurende de eeuwen voordat de Wet werd gegeven? Dit is de vraag waar Paulus naar verwijst in het vierde hoofdstuk van de brief aan de Romeinen. Hij koos het geval van die ene man waar de Joden naar opzagen als hun vader, Abraham. Paulus vraagt:

“1- Wat zullen wij dan zeggen, dat Abraham, onze vader, verkregen heeft naar het vlees? 2- Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God. 3- Want wat zegt de Schrift? En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid” (Rom.4:1-3).

Paulus had, even voor het stellen van de vraag, de conclusie getrokken:

“Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet” (Rom.3:28).

Maar wat vond Abraham in zijn ervaring? Vond hij iets dat hem naar het vlees rechtvaardigde? Als hij dat zou vinden kon hij roemen voor God. Maar wat vond hij dan wel? Hij vond, volgens Gen.15:6, dat God zijn geloof rekende tot rechtvaardigheid. Het toerekenen van rechtvaardigheid heeft de betekenis van rechtvaardiging.

“4- Nu dengene, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld.

5- Doch dengene, die niet werkt, maar gelooft in Hem, Die den goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid” (Rom.4:4-5).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Iemand die werkt zal zijn loon nimmer beschouwen als een vrije gift. Mocht dat wel gebeuren dan zal hij zich onderbetaald voelen. Als we dus tot God naderen op basis van onze werken maken we God tot onze schuldenaar.

“En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer” (Rom.11:6).

Abraham werd vierhonderdendertig jaar, voordat de Wet werd gegeven, gerechtvaardigd, het is dus duidelijk dat de Wet niets te doen had met zijn redding. Maar wat aangaande de besnijdenis? De Judeeërs, in de dagen van Paulus, zeiden:

“Indien gij niet besneden wordt naar de wijze van Mozes, zo kunt gij niet zalig worden” (Hand.15:1).

Was Abraham dan niet besneden? Jawel, maar Abraham werd, in Genesis 15, gerechtvaardigd door geloof terwijl zijn naam Abram was, minstens vijftien jaar voordat de besnijdenis werd geïntroduceerd in hoofdstuk 17 van Genesis. Hij was daarvoor gerechtvaardigd, geheel los van zowel de besnijdenis als van de Wet.

Hoe werden de mensen gerechtvaardigd gedurende de bedeling der Wet, van Mozes tot Christus? Paulus gebruikt de ervaring van David om deze vraag te beantwoorden, Rom.4:6-7:

“6- Gelijk ook David den mens zalig spreekt, welken God de rechtvaardigheid toerekent zonder werken; 7- Zeggende: Zalig zijn zij, welker ongerechtigheden vergeven zijn, en welker zonden bedekt zijn”.

Hij werd op dezelfde wijze gerechtvaardigd als Abraham. God rekende hem rechtvaardigheid toe los van werken. Niemand werd ooit voor God gerechtvaardigd door zijn werken, met uitzondering van Christus. Paulus zegt:

“de daders der wet zullen gerechtvaardigd worden” (Rom.2:13).

Maar alleen Jezus heeft de Wet volkomen volbracht.

Maar wat aangaande de verklaring van Jacobus:

“Abraham, onze vader, is hij niet uit de werken gerechtvaardigd, als hij Izak, zijn zoon, geofferd heeft op het altaar?” (Jac.2:21).

Spreekt Jacobus Paulus tegen of is hij fout door zo iets te verklaren? Jacobus en Paulus spreken over twee verschillende gebeurtenissen. Jacobus zegt dat Abraham werd gerechtvaardigd door werken toen hij Izak offerde. Paulus zegt dat Abraham gerechtvaardigd werd door geloof terwijl hij niets anders deed dan de belofte te geloven die God hem had verteld, en dat was ongeveer twintig jaar, of meer, voordat Izak werd geboren. Stond Abraham, al die jaren voordat hij Izak offerde, rechtvaardig voor God? Als dat zo is dan

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

hadden zijn werken niets te doen met zijn redding. Jacobus citeert ook Gen.15:6 en zegt dat zijn geloof volmaakt is geweest uit zijn werken.

“Ziet jij wel, dat het geloof mede gewrocht heeft met zijn werken, en het geloof volmaakt is geweest uit de werken?” (Jac.2:22).

Jacobus zegt dat waarachtig geloof met werken gepaard gaat, maar dat betekent niet dat iedere gelovige zijn zoon moet aanbieden als een offer. Ook Paulus spreekt van werken van het geloof in 1Thess.1:3; en 2Thess.1:11:

“Zonder ophouden gedenkende het werk uws geloofs, en den arbeid der liefde, en de verdraagzaamheid der hoop op onzen Heere Jezus Christus, voor onzen God en Vader” (1Thess.1:3).

“Waarom wij ook altijd bidden voor u, dat onze God u waardig achte der roeping, en vervulle al het welbehagen Zijner goedigheid, en het werk des geloofs met kracht”(2Thess.1:11).

4)-De Wet toegevoegd.

De wet werd er bijgevoegd, Gal.3:19:

“Waar toe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des middelaars” (Gal.3:19).

Waar was het aan toegevoegd? Het is, 430 jaar na de aan Abraham gedane Belofte, toegevoegd. Aan de Belofte waren, voor zijn vervulling, geen menselijke voorwaarden verbonden. God vertelde Abraham niet dat Hij een overeenkomst met hem wilde maken waarin God hem zou zegenen als hij zijn deel van de overeenkomst zou vervullen. God verkondigde eenvoudig aan Abraham wat Hij zou gaan doen met Abraham en zijn zaad, en Abraham geloofde God. Let op de opvallende tegenstelling die Paulus maakt tussen de Belofte en de Wet:

“Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de belofte; maar God heeft ze Abraham door de belofte genadiglijk gegeven” (Gal.3:18).

De wet die hier wordt genoemd is de Wet van Mozes, want hij heeft zojuist verwezen naar de Wet die 430 jaar na de Belofte is gegeven en dat moet de Wet van Mozes zijn, niet het één of andere valse ontwerp van een wet die de Joden 1500 jaar later ontwikkelden. Het tijdslement is altijd belangrijk wanneer het gaat om beloften en contracten.

Hoe werd de Wet toegevoegd aan de Belofte? Het antwoord op deze vraag is van groot belang. Het werd niet bijgevoegd zoals een “bijvoegsel” wordt toegevoegd aan een testament. In de context gebruikt Paulus twee verschillende Griekse woorden die vertaald zijn met “toevoegen”. Niemand kan iets toevoegen (epidiatassetai) aan een bevestigde overeenkomst. Het woord toevoegen, (daarbij gesteld) (prosetethe) dat wordt gebruikt in vers19 heeft het idee in zich van “iets naast iets anders plaatsen”. Als voorbeeld het

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

volgende: ik kan u een grote, zoete, sappige sinasappel geven, maar voordat u hem afpelt voeg ik daarbij een zeer zure citroen, en vertel u dat u het sap van de citroen moet drinken voordat u de sinasappel op gaat eten. In dit voorbeeld is de citroen, die de Wet vertegenwoordigt, niet vermengd met de sinasappel, die de Belofte vertegenwoordigt. Het doel van dit voorbeeld is om u door ervaring er achter te laten komen wat zuurheid in werkelijkheid is, zodat u de zoetheid van de sinasappel volledig op prijs stelt. De Judeeërs, in de dagen van Paulus, persten en vermengden de sappen van de citroen en de sinasappel en tasten aldus de Wet aan en voegden werken toe aan de Belofte.

Gal.3:19 laat ons ook het contrast zien tussen Wet en Belofte door het feit dat er een middelaar was in het verbond van de Wet, maar er was geen middelaar in het geven van de Belofte.

“19- Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars. 20- En de Middelaar is niet Middelaar van een, maar God is een”(Gal.3:19-20).

Middelaars staan altijd tussen twee partijen in die hun eigen belangen willen beschermen, zoals tussen management en werknemers. Mozes was de middelaar van het verbond der Wet. Maar als een man zijn fortuin als een gift geeft aan de maatschappij dan is er geen behoefte aan een middelaar want er valt niets te onderhandelen. De Belofte was Gods vrije gift en daarom was er geen middelaar nodig en dat laat ons het verschil zien tussen de Belofte en de Wet.

Een verdere tegenstelling van Wet en Belofte wordt gevonden in Gal.3: 21:

“Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn”.

Uit het feit dat de Wet rechtvaardigheid vereiste maar het niet voort kon brengen is het duidelijk dat de Wet en het evangelie (Belofte) in het geheel niet van dezelfde aard zijn.

Gal.3:22 en 23 vertellen ons iets zeer belangrijks over geloof. Abraham had, 430 jaar voordat de Wet werd gegeven, geloof.

“22-Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden. 23- Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden” (Gal.3:22-23).

Enoch en Noach worden vermeld als mannen van geloof en dat reeds voor Abraham (Hebr.11:5-7). Van de Joden die onder de Wet waren werd verondersteld dat ze geloof in God hadden. Maar dit algemeen geloof is in tegenstelling met het geloof van Jezus Christus.

“Maar de Schrift heeft het alles onder de zonde besloten, opdat de belofte uit het geloof van Jezus Christus aan de gelovigen zou gegeven worden” (Gal.5:22).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

"Het Geloof" bestond niet in Oud Testamentische tijden. Het kwam met het evangelie.

"Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden" (Gal.3:23).

Hier wordt niet gezegd dat Abraham in Jezus Christus geloofde. Hij geloofde de belofte dat God hem een zoon zou geven en dat in zijn zaad alle volken gezegend zouden worden. Het zaad van Abraham is Christus (Gal.3:16), maar uit Hebr.11:13 is het duidelijk dat de geloofshelden:

"Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren" (Hebr.11:13).

Het geloof van Jezus Christus was niet bij hen aanwezig. Het was ver weg in de toekomst.

5)-Het doel van de Wet.

Eén doel van de Wet was om te handelen als een pedagoog, of tuchtmeester.

"24- Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden. 25- Maar als het geloof gekomen is, zo zijn wij niet meer onder den tuchtmeester" (Gal.3:24-25).

Het is duidelijk dat het hier gaat over de Wet van Mozes. Het woord dat is vertaald met "tuchtmeester" (paidagos) betekent een opziener of beschermer van kinderen. Israël onder de Wet wordt voorgesteld als een kind dat is geplaatst onder opvoeders en beschermers met als doel het afdwingen van discipline. In Gal.4:1-2 leren we dat een erfgenaam van de Belofte:

"1- zo langen tijd als de erfgenaam een kind is, zo verschilt hij niets van een dienstknecht, hoewel hij een heer is van alles; 2- Maar hij is onder voogden en verzorgers, tot den tijd van den vader te voren gesteld".

Om het volledige bezit aan een zes jarigen kind toe te kennen zou belachelijk en gevaarlijk zijn. Het kind moet worden onderwezen en gedisciplineerd, in vroegere tijden werden kinderen blijkbaar streng gedisciplineerd. En als we lezen van de vele oordelen, straffen, gevangenschappen, en lijden dat over Israël kwam, onder de bedeling der Wet, in het Oude Testament kunnen we begrijpen hoe streng Gods discipline was en hoe Israël het nodig had. God kon Zijn geestelijk koninkrijk niet overdragen aan die vleeselijke, onrijpe mensen bij de berg Sinai.

Paulus gaat verder, in Gal.4:3:

"Alzo wij ook, toen wij kinderen waren, zo waren wij dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld".

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

om ons te laten zien dat iedereen, Jood of Heiden, voorheen dienstbaar gemaakt was aan de eerste beginselen der wereld, of het nu was aan de Wet van Mozes of aan de Heidense religies. Paulus verwijst opnieuw naar deze elementaire principes in Gal.4:9:

“En nu, als gij God kent, ja, veelmeer van God gekend zijt, hoe keert gij u wederom tot de zwakke en arme beginselen, welke gij wederom van voren aan wilt dienen?”.

En in Kol.2:20 als:

“Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leeft, met inzetten belast?”.

Het kindschap is een tijdelijke periode in het leven. Als we volwassen worden doen we de kinderlijke dingen weg, 1Kor.13:11:

“Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik te niet gedaan hetgeen eens kinds was”.

Zo was ook de Wet een tijdelijke bedeling die God heeft afgeschaft. Het stadium van de kinderjaren werd beëindigd middels een ceremonie van aanneming waardoor het kind het volledige recht op het zoonschap werd gegeven. Zie eveneens:

“4- Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; 5- Opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden” (Gal.4:4-5).

Om te bewijzen dat we zonen zijn:

“Want gij hebt niet ontvangen den Geest der dienstbaarheid wederom tot vreze; maar gij hebt ontvangen den Geest der aanneming tot kinderen (de KJV heeft in vers 14: zonen), door Welken wij roepen: Abba, Vader!” (Rom.8:15).

Een ander doel van de Wet was om zonde tot overtreding te maken:

“want door de wet is de kennis der zonde” (Rom.3:20).

“Want de wet werkt toorn; want waar geen wet is, daar is ook geen overtreding” (Rom.4:15).

“Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde; en waar de zonde meerder geworden is, daar is de genade veel meer overvloedig geweest” (Rom.5:20).

“Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren” (Rom.7:7).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars” (Gal.3:19).

Een verdere doel van de Wet was om de wereld schuldig te stellen voor God.

“Wij weten nu, dat al wat de wet zegt, zij dat spreekt tot degenen, die onder de wet zijn; opdat alle mond gestopt worde en de gehele wereld voor God verdoemelijk zij” (Rom.3:19).

Omdat de Wet uitsluitend aan Israël was gegeven, hoe kan het dan de gehele wereld schuldig maken? Wanneer een dokter een bloedtest doet dan is het niet nodig om iedere druppel bloed uit het lichaam te testen; enige druppels zullen de conditie bepalen van het resterende bloed. God voerde Zijn onderzoek aangaande de mensheid uit door slechts één natie te onderzoeken. En Hij plaatste die natie onder de meest gunstige, en denkbare, omstandigheden. Hij verrichte wonderen door hen te bevrijden van hun vijanden. Hij openbaarde Zijn Woord duidelijk aan hen. Als zo'n natie eindigt in complete vervloeking voor God, hoe kunnen we dan verwachten aanvaardbare mensen te vinden onder de andere naties van de wereld die God heeft opgegeven om alle soorten van ongerechtigheid te praktiseren? Zie Rom.1:24-32:

“24- Daarom heeft God hen ook overgegeven in de begeerlijkheden hunner harten tot onreinigheid, om hun lichamen onder elkander te onteren; 25- Als die de waarheid Gods veranderd hebben in de leugen, en het schepsel geeerd en gediend hebben boven den Schepper, Die te prijzen is in der eeuwigheid, amen. 26- Daarom heeft God hen overgegeven tot oneerlijke bewegingen; want ook hun vrouwen hebben het natuurlijk gebruik veranderd in het gebruik tegen nature; 27- En insgelijks ook de mannen, nalatende het natuurlijk gebruik der vrouw, zijn verhit geworden in hun lust tegen elkander, mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende, en de vergelding van hun dwaling, die daartoe behoorde, in zichzelf ontvangende. 28- En gelijk het hun niet goed gedacht heeft God in erkenis te houden, zo heeft God hen overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen, die niet betamen; 29- Vervuld zijnde met alle ongerechtigheid, hoererij, boosheid, gierigheid, kwaadheid, vol van nijdigheid, moord, twist, bedrog, kwaadaardigheid; 30- Oorblazers, achterklappers, haters Gods, smaders, hovaardigen, laatdunkenden, vindere van kwade dingen, den ouderen ongehoorzaam; 31- Onverstandigen, verbondbrekers, zonder natuurlijke liefde, onverzoenlijken, onbarmhartigen; 32- Dewelken, daar zij het recht Gods weten, namelijk, dat degenen, die zulke dingen doen, des doods waardig zijn) niet alleen dezelve doen, maar ook mede een welgevallen hebben in degenen, die ze doen”.

Nog een ander doel van de Wet was het beschermen van de onschuldigen en het straffen van de schuldigen. De geest van de geboden, samen met de civiele wetten, voorzag in de basis van een rechtschapen en rechtvaardige overheid.

“Alzo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig, en rechtvaardig, en goed” (Rom.7:12).

Wetten en reglementen zijn essentieel voor iedere organisatie, maatschappij of natie.

HET BEGRIP VAN DE GALATEN EN DE WET

6)-De ceremoniële wet.

Het is zeer belangrijk om de typologie te begrijpen van het Levitische offersysteem teneinde het doel van het gehele systeem van de Wet te begrijpen. Het boek Hebr. is het geïnspireerde commentaar op dit onderwerp. Daar lezen we:

"1- Want de wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken, kan met dezelfde offeranden, die zij alle jaren geduriglijk opofferen, nimmermeer heiligen degenen, die daar toegaan. 2- Anderszins zouden zij opgehouden hebben, geofferd te worden, omdat degenen, die den dienst pleegden, geen geweten meer zouden hebben der zonden, eenmaal gereinigd geweest zijnde; 3- Maar nu geschiedt in dezelve alle jaren weder gedachtenis der zonden"(Hebr. 10:1-3).

"11- Indien dan nu de volkomenheid door het Levitische priesterschap ware (want onder hetzelfde heeft het volk de wet ontvangen), wat nood was het nog, dat een ander priester naar de ordening van Melchizedek zou opstaan, en die niet zou gezegd worden te zijn naar de ordening van Aaron? 12- Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet"(Hebr. 7:11-12).

"16- Die dit niet naar de wet des vleeslijken gebods is geworden, maar naar de kracht des onvergankelijken levens. 17- Want Hij getuigt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek. 18- Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheids en onprofijtelijsheids wil; 19- Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken"(Hebr. 7:16-19).

"28- Want de wet stelt tot hogepriesters mensen, die zwakheid hebben; maar het woord der eedzwering, die na de wet is gevolgd, stelt den Zoon, Die in der eeuwigheid geheiligd is"(Hebr. 7:28).

Deze citaten maken het voldoende duidelijk dat het Levitische priesterschap en offers de bediening en het werk van Christus typeerden en dat het voormalige tijdelijk was en nu heeft afgedaan. Sir Robert Anderson wijst op een zeer belangrijk feit betreffende de status van de mensen aan wie deze woorden zijn gericht:

We moeten niet achteloos voorbij gaan aan de speciale setting waarin deze prachtige waarheid hier wordt geopenbaard. De apostel Paulus had de goddelijke opdracht om de grote karakteristieke waarheden aangaande de christenheid te openbaren – "genade, redding – aan alle mensen", en Christus "een rantsoen voor allen", 1Tim.2:6:

"Die Zichzelven gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd".

Maar zij moeten een vreemd begrip hebben gehad van wat inspiratie betekent, wie kan tegenspreken dat deze waarheden geen plaats hebben in Hebr. Want hier hebben we niet te doen met de kinderen van Adam, maar met "de kinderen van Abraham", die de vader is van alle gelovigen. Ook wordt ons niet verteld hoe verloren zondaars gered kunnen worden, maar hoe geredde zondaren op hun weg naar de rust zullen worden:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“Volmaakt in alle goed werk, opdat gij Zijn wil moogt doen”.

Israël is dienstbaar geweest in Egypte en onder de straf des doods. Maar God verlostte hen uit Egypte door het bloed van het Pascha, en bevrijdde ze met een machtige hand en een uitgestrekte arm. Toen bracht hij hen naar de berg Sinai waar Hij met hen het verbond der Wet aanging, (Ex.19-23). Alhoewel Israël als volk was verlost waarschuwde God het volk om niet dichtbij de berg te komen, of deze aan te raken, wanneer Hij neerdaalde en Zijn glorie toonde.

“En al het volk zag de donderen, en de bliksemen, en het geluid der bazuin, en den rokenden berg; toen het volk zulks zag, weken zij af, en stonden van verre” (Ex.20:18).

Het was alleen Mozes toegestaan om op te gaan in de tegenwoordigheid van God. Tot hier aan toe was het priesterschap nog niet ingesteld. Zelfs Aäron, Nadab, en Abihu, met nog zeventig oudsten van Israël, moesten van verre aanbidden, Ex.24:1:

“Daarna zeide Hij tot Mozes: Klim op tot den HEERE, gij en Aaron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israel; en buigt u neder van verre!”.

Dit is het punt waarop de Hebreeën brief begint. Er is geen woord aangaande het Pascha in de brief aan de Hebreeën. De geschiedenis van de verlossing, in de brief aan de Hebreeën, begint met het verbond der offeranden en het sprenkelen van het bloed op het boek van het verbond en op de mensen, Hebr.9:19-22:

“19- Want als al de geboden, naar de wet van Mozes, tot al het volk uitgesproken waren, nam hij het bloed der kalveren en bokken, met water, en purperen wol, en hysop, besprengde beide het boek zelf, en al het volk, 20- Zeggende: Dit is het bloed des testaments, hetwelk God aan ulieden heeft geboden. 21- En hij besprengde desgelijks ook den tabernakel, en al de vaten van den dienst met het bloed. 22- En alle dingen worden bijna door bloed gereinigt naar de wet, en zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving”.

Vergelijk met Ex.24:4-8:

“4- Mozes nu beschreef al de woorden des HEEREN, en hij maakte zich des morgens vroeg op, en hij bouwde een altaar onder aan den berg, en twaalf kolommen, naar de twaalf stammen van Israel. 5- En hij zond de jongelingen van de kinderen Israels, die brandofferden offerden, en den HEERE dankofferden offerden, van jonge ossen. 6- En Mozes nam de helft van het bloed, en zette het in bekkens; en de helft van het bloed sprengde hij op het altaar. 7- En hij nam het boek des verbonds, en hij las het voor de oren des volks; en zij zeiden: Al wat de HEERE gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen. 8- Toen nam Mozes dat bloed, en sprengde het op het volk; en hij zeide: Ziet, dit is het bloed des verbonds, hetwelk de HEERE met ulieden gemaakt heeft over al die woorden”.

Onmiddellijk hierna gingen degenen die van verre aanbaden, omhoog met Mozes, Ex.24:9:

“Mozes nu en Aaron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

van Israel" (Ex. 24:9).

"Doch Hij strekte Zijn hand niet tot de afgezonderden van de kinderen Israels; maar zij aten en dronken, nadat zij God gezien hadden" (Ex.24:11).

Tot op dit punt is Israël, als natie, verlost door het bloed van het Pascha, en is geheiligd door het sprenkelen van het bloed van het Verbond. De mensen waren zondig en nog steeds "in het vlees". God wou in hun midden wonen, maar Hij kon niet wonen temidden van de zonde. Daarom vertelt Hij Mozes:

"En zij zullen Mij een heiligdom maken, dat Ik in het midden van hen wone" (Ex.25:8).

Dit is het waar de Tabernakel, de Levitische offers en het boek Hebr. begint.

Het ene offer van Christus vervulde al de typen van het Pascha (1Kor.5:7), het verbondsoffer, en al de Levitische offers. Christus was geen priester toen Hij op aarde was want Hij was onder de Wet (Gal.4:4), Hebr.7:13-14:

"13- Want Hij, op Wien deze dingen gezegd worden, behoort tot een anderen stam, van welken niemand zich tot het altaar begeven heeft. 14- Want het is openbaar, dat onze Heere uit Juda gesproken is; op welken stam Mozes niets gesproken heeft van het priesterschap" (Hebr.7:13-14).

Hij werd een grote Hoge Priester toen Hij opvoer naar de hemel en inging in het hemels heiligdom, van wie de aardse tabernakel slechts een schaduw was (Hebr.4:4-5; 9:24).

Met de verandering van het priesterschap was er ook een verandering van wet, Hebr.7:1-12.

"Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet"(Hebr.7:12).

Christus Zijn Hogepriesterlijke bediening heeft niets te maken met de niet geredde wereld. Hij komt tussenbeide voor de heiligen:

"Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, also Hij altijd leeft om voor hen te bidden" (Hebr.7:25).

Als priester bidt Hij niet voor de wereld, Joh.17:9:

"Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uw".

Een misverstand betreffende de bediening van het priesterschap heeft velen er toe geleid te veronderstellen dat ze gered worden als ze hun zonden belijden. Vertelt Johannes ons niet:

"Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid" (1Joh.1:9).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Ja, maar tegen wie spreekt Johannes hier? 1Joh.5:13:

*“Deze dingen heb ik u geschreven, **die gelooft in den Naam des Zoons van God**; opdat gij weet, dat gij het eeuwige leven hebt, en opdat gij gelooft in den Naam des Zoons van God”*

Wij worden gered door te geloven dat Christus stierf voor onze zonden, dat Hij werd begraven, en op de derde dag is opgestaan (1Kor.15:1-4). Nadat we gered zijn, moeten we ons leven zuiver en schoon houden door onze zonden te belijden door voor onszelf gebruik te maken van het hogepriesterlijk werk van Christus, Rom.8:34:

“Wie is het, die verdoemt? Christus is het, Die gestorven is; ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechter hand Gods is, Die ook voor ons bidt”.

Zelfs Israël moest dat doen door de Levitische dienst, opdat God in hun midden kon wonen. Positioneel, in Christus, zijn we reeds vergeven en gereinigd van al onze zonden, in het verleden, in het heden en de toekomstige. Maar in onze huidige toestand, om onze gemeenschap te handhaven, moeten we de zonde in ons leven erkennen en het te benoemen zoals God het benoemt.

7)-De werken der Wet.

“Werken der Wet” komen voor in de volgende verzen:

“31- Maar Israel, die de wet der rechtvaardigheid zocht, is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen. 32- Waarom? Omdat zij die zochten niet uit het geloof, maar als uit de werken der wet, want zij hebben zich gestoten aan den steen des aanstoots; 33- Gelijk geschreven is: Ziet, Ik leg in Sion een steen des aanstoots, en een rots der ergernis; en een iegelijk, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden” (Rom.9:31-33).

*“Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof **van** Jezus Christus, zo hebben wij ook **in** Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof **van** Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden” (Gal.2:16).*

“3:2 Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? 3- Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees? 4- Hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs! 5- Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?” (Gal.3:2-5).

“Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen” (Gal.3:10).

“Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden, voor Hem; want

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

door de wet is de kennis der zonde" (Rom.3:20).

"Wij besluiten dan, dat de mens door het geloof gerechtvaardigd wordt, zonder de werken der wet" (Rom.3:29).

Eén uitdrukking komt in enkelvoud voor:

"Als die betonen het werk der wet geschreven in hun harten, hun geweten medegetuigende, en de gedachten onder elkander hen beschuldigende, of ook ontschuldigende)(Rom.2:15).

We begrijpen dat de daden of werken der Wet betekent: het doen wat de Wet beveelt. In feite gebruikt Paulus deze uitdrukking: "daders der Wet" in Rom.2:12-13.

"12-Want zovelen, als er zonder wet gezondigd hebben, zullen ook zonder wet verloren gaan; en zovelen, als er onder de wet gezondigd hebben, zullen door de wet geoordeeld worden; 13- (Want de hoorders der wet zijn niet rechtvaardig voor God, maar de daders der wet zullen gerechtvaardigd worden").

Daders van de Wet betekent het doen van de werken die de Wet vereist. De verklaring dat de daders van de Wet gerechtvaardigd zullen worden lijkt op het oog in tegenspraak met Rom.3:20: *"Daarom zal uit de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd worden"*. Maar tussen deze twee uitspraken heeft Paulus bewezen dat alle vlees heeft gezondigd en dat er niemand is die goed doet, nee, niet één. De Wet was gewijd aan het leven. De man die de Wet deed zou daardoor leven. Maar niemand deed wat de Wet zegt, en daarom verkreeg niemand het leven door de Wet. In plaats daarvan vond Paulus dat het bevel wat ten leven moest zijn resulteerde in zijn dood. Geen vlees kan door de Wet gerechtvaardigd worden omdat het vlees in vijandschap is met God en het is voor het vlees onmogelijk om zich aan de Wet van God te onderwerpen, Rom.8:7:

"Daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet".

Uit Hebr.11:6 is het duidelijk dat het voor de Israëliet, die leefde onder de Wet van Mozes, een eerste vereiste was om God te geloven.

"Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken" (Hebr.11:6).

Maar de grote meerderheid van de Joden, in die dagen, waren precies eender als de grote meerderheid Heidenen van deze dagen, ze geloofden God niet. God ging tegen hen in door te zeggen:

"En de HEERE zeide tot Mozes: Hoe lang zal mij dit volk tergen? En hoe lang zullen zij aan Mij niet geloven, door alle tekenen, die Ik in het midden van hen gedaan heb?" (Num.14:11).

"22- Want al de mannen, die gezien hebben Mijn heerlijkheid, en Mijn tekenen, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu tienmaal verzocht hebben, en Mijner stem

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

niet zijn gehoorzaam geweest; 23- Zo zij het land, hetwelk Ik aan hun vaders gezwoeren heb, zien zullen. Ja, geen van die Mij getergd hebben, zullen dat zien!” (Num. 14:22-23).

Er waren veel belijders in Israël maar weinig bezitters, zo is het ook in de gemeente van vandaag.

Paulus citeert David als het voorbeeld van een man die onder de Wet leefde en die rechtvaardig was voor God:

“6- Gelijk ook David den mens zalig spreekt, welken God de rechtvaardigheid toerekent zonder werken; 7- Zeggende: Zalig zijn zij, welker ongerechtigheden vergeven zijn, en welker zonden bedekt zijn; 8- Zalig is de man, welken de Heere de zonden niet toerekent” (Rom. 4:6-8).

David had de Wet verbroken door de vrouw van een andere man te nemen en overspel met haar te plegen. Hij had een moord begaan door de man van deze vrouw om te laten komen in de strijd. Maar David was een man naar Gods hart, niet vanwege deze zonden, maar vanwege zijn groot vertrouwen in, en liefde voor God, welke duidelijk bleek uit zijn berouw, zoals Psalm 51 dat weergeeft. Wie kan deze Psalm met droge ogen lezen zonder een man te zien, knielend voor God, geen goedheid in zichzelf hebbende, belijdende zijn zonde en dwaasheid, roepende om barmhartigheid en reiniging? Ja, David onderhield al de ceremonieën van de Wet, maar desondanks vertrouwde hij er niet op dat de Wet hem kon redden maar hij vertrouwde de Belofte die God hem had gedaan. Er waren in de dagen van David vele Joden die eveneens de Wet zorgvuldig onderhielden, maar hun harten waren verre van God en ze verleenden alleen lippendienst aan God. Dezen wisten niets van de gelukzaligheid die David omschrijft.

8)-De wet als een tijdelijke bedeling.

De Joden maakten de fout door te veronderstellen dat het systeem van de Wet een doel op zich was. Omdat de Wet, lange tijd na Abraham, werd gegeven met grote macht en glorie op de berg Sinai, meenden ze dat dat dit een permanente instelling was die al wat vooraf was gebeurd overtrof. Maar God had hun duidelijk verteld dat Hij, in de toekomst, een nieuw verbond met hen zou maken, verschillend van het Verbond der Wet, Jer.31:31-34:

“31- Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israel en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken; 32- Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage als Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE; 33- Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israel maken zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. 34- En zij zullen niet meer, een iegelijk zijn naaste, en een iegelijk zijn broeder, leren, zeggende: Kent den HEERE! want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hunner zonden niet meer gedenken” (Jer.31:31-34).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Volgens Psalm 110:4 zou hun Messias ook priester zijn naar de ordening van Melchizedek en niet naar de ordening van Aäron.

“De HEERE heeft gezworen, en het zal Hem niet berouwen: Gij zijt Priester in eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek” (Psalm 119:4).

Deze verandering van priesterschap noodzaakte ook een verandering der Wet, Hebr. 7:12:

“Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der Wet”.

Mozes wist blijkbaar dat de bedeling der Wet van tijdelijke aard was en zou verdwijnen. Vele christenen zien niet de belangrijkheid in van de sluier op Mozes zijn gelaat. Toen Mozes naar binnen ging en van aangezicht tot aangezicht met God sprak, en daarna naar buiten kwam om de mensen toe te spreken, glansde zijn gelaat met goddelijke uitstraling op een manier dat de mensen bang waren om tot hem te naderen. De meeste mensen denken dat Mozes de sluier op zijn gelaat deed om de glorie te verbergen zodat de mensen niet angstig zouden zijn om tot hem te komen en naar hem te luisteren. Maar precies het omgekeerde is waar. Paulus maakt dat duidelijk in 2Kor.3:6-15, waar hij het oude Mozaische verbond en de Wet vergelijkt en tegenover het Nieuwe Verbond van de Geest stelt.

“6- Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, om te zijn dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend. 7- En indien de bediening des doods in letteren bestaande, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzo dat de kinderen Israels het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien, om de heerlijkheid zijns aangezichts, die te niet gedaan zou worden. 8- Hoe zal niet veel meer de bediening des Geestes in heerlijkheid zijn? 9- Want indien de bediening der verdoemenis heerlijkheid geweest is, veel meer is de bediening der rechtvaardigheid overvloedig in heerlijkheid. 10- Want ook het verheerlijkte is zelfs niet verheerlijkt in dezen dele, ten aanzien van deze uitnemende heerlijkheid. 11- Want indien hetgeen te niet gedaan wordt, in heerlijkheid was, veel meer is, hetgeen blijft, in heerlijkheid. 12- Dewijl wij dan zodanige hoop hebben, zo gebruiken wij vele vrijmoedigheid in het spreken; 13- En doen niet gelijkerwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht leide, opdat de kinderen Israels niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt. 14- Maar hun zinnen zijn verhard geworden; want tot op den dag van heden blijft hetzelfde deksel in het lezen des Ouden Testaments, zonder ontdekt te worden, hetwelk door Christus te niet gedaan wordt. 15- Maar tot den huidigen dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart” (2Kor.3:6-15).

Waar Paulus op doelt is uit te leggen waarom Mozes de sluier op zijn gelaat deed. Paulus zegt:

“12-Dewijl wij dan zodanige hoop hebben, zo gebruiken wij vele vrijmoedigheid in het spreken; 13- En doen niet gelijkerwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht leide, opdat de kinderen Israels niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt”

Vanuit Ex.34:30-35:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“30- Als nu Aaron en al de kinderen Israels Mozes aanzagen, ziet, zo glinsterde het vel zijns aangezichts; daarom vreesden zij tot hem toe te treden. 31- Toen riep Mozes hen; en Aaron, en al de oversten in de vergadering keerden weder tot hem; en Mozes sprak tot hen. 32- En daarna traden al de kinderen Israels toe; en hij gebood hun al wat de HEERE met hem gesproken had op den berg Sinai. 33- Alzo eindigde Mozes met hen te spreken, en hij had een deksel op zijn aangezicht gelegd. 34- Doch als Mozes voor het aangezicht des HEEREN kwam, om met Hem te spreken, zo nam hij het deksel af, totdat hij uitging; en nadat hij uitgegaan was, zo sprak hij tot de kinderen Israels, wat hem geboden was. 35- Zo zagen dan de kinderen Israels het aangezicht van Mozes, dat het vel van het aangezicht van Mozes glinsterde; derhalve deed Mozes het deksel weder op zijn aangezicht, totdat hij inging om met Hem te spreken”.

....is het duidelijk dat Mozes de sluier wegnam als hij naar binnen ging om met de Heer te spreken en naar buiten kwam met zijn glanzend, onbedekt gezicht en de ontvangen geboden tot de mensen sprak, en daarna de sluier op zijn gelaat deed en Paulus zegt dat hij dat deed met de bedoeling dat de mensen niet zouden zien dat de glorie zou verdwijnen van zijn gelaat. De verdwijnende glorie vertegenwoordigde het voorbijgaande karakter van de bedeling der Wet. Vanwege het ongeloof van de mensen verblinde God hen voor deze waarheid en ze niet konden zien hoe de glorie verdween. En Paulus zegt dat dezelfde sluier blijft als ze het Oude Testament blijven lezen. De sluier op het gelaat van Mozes werd een sluier op hun eigen harten die hen verblinde voor de waarheid. Niettemin zegt Paulus dat de sluier der blindheid zal worden weggenomen als hun harten terug keren naar de Heer.

“15- Maar tot den huidigen dag toe, wanneer Mozes gelezen wordt, ligt een deksel op hun hart. 16- Doch zo wanneer het tot den Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen” (2Kor.3:15-16).

De Joden hadden een grote ijver, maar niet met verstand. Ze waren onwetend betreffende Gods weg tot rechtvaardiging, en, in een poging om hun eigen rechtvaardigheid te vestigen, hebben ze gefaald om zichzelf te onderwerpen aan de rechtvaardigheid van God, Rom.10:1-3:

“1- Broeders, de toegenegenheid mijns harten, en het gebed, dat ik tot God voor Israel doe, is tot hun zaligheid. 2- Want ik geef hun getuigenis, dat zij een ijver tot God hebben, maar niet met verstand. 3- Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij der rechtvaardigheid Gods niet onderworpen”.

Paulus laat ons in Rom.2:17-29 zien hoe de Joden roemden in de Wet:

“17- Zie, gij wordt een Jood genaamd en rust op de wet; en roemt op God, 18- En gij weet Zijn wil, en beproeft de dingen, die daarvan verschillen, zijnde onderwezen uit de wet; 19- En gij vertrouwt uzelfen te zijn een leidsman der blinden, een licht dergenen, die in duisternis zijn; 20- Een onderrichter der onwijzen, en een leermeester der onwetenden, hebbende de gedaante der kennis en der waarheid in de wet. 21- Die dan een anderen leert, leert gij uzelfen niet? Die predikt, dat men niet stelen zal, steelt gij? 22- Die zegt, dat men geen overspel doen zal, doet gij overspel? Die van de afgoden een gruwel hebt, berooft gij het heilige? 23- Die op de wet roemt, onteert gij God door de overtreding der wet? 24- Want de

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Naam van God wordt om uwentwil gelasterd onder de heidenen, gelijk geschreven is. 25- Want de besnijdenis is wel nut, indien gij de wet doet; maar indien gij een overtreder der wet zijt, zo is uw besnijdenis voorhuid geworden. 26- Indien dan de voorhuid de rechten der wet bewaart, zal niet zijn voorhuid tot een besnijdenis gerekend worden? 27- En zal de voorhuid, die uit de natuur is, als zij de wet volbrengt, u niet oordelen, die door de letter en besnijdenis een overtreder der wet zijt? 28- Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; 29- Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in den geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God" (Rom.2:17-29).

De Joden rustten op de Wet met de gedachte dat ze de top van religieuze perfectie hadden bereikt. Ze leerden dat ze God als het ware in hun zak hadden en Hij zijn zegeningen alleen moest begrenzen tot Israël. Ze waren trots op hun kennis van de Bijbel en konden over alle gevoelige punten van de leer debatteren. Ze hadden een groot zelfvertrouwen in hun superioriteit als leraren en instructeurs van anderen. Maar Paulus klaagt de Joden aan over alles waartegen ze hebben gepredikt. Ze waren er zelfs de oorzaak van dat de naam van God werd gelasterd onder de Heidenen. Jezus deed dezelfde aanklacht tegen de Joden. Hij zei: "Heeft Mozes u niet de wet gegeven? En niemand van u doet de wet. Wat zoekt gij Mij te doden?" (Joh.7:19)? Iemand moet zelf Matth.23:12-36 eens gaan lezen om te zien hoe de Heer Zelf de schriftgeleerder en Farizeeërs nog gedetailleerder beschuldigde van dezelfde trots aangaande de Wet die ze aan anderen predikten maar zich er zelf niet aan hielden. (vergelijk Gal.6:13).

9)-De vloek der Wet.

"Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen" (Gal.3:10).

Dit is een citaat uit Deut.27:26. Het was de laatste van de twaalf vloeken, uitgesproken vanaf de berg Ebal, over degenen die faalden om de Wet te houden. De laatste vloek was een samenvatting van de andere elf, want het sprak een vloek uit over iedereen die niet voortdurend al de dingen deed die in het boek de Wet geschreven waren. Jacobus zegt hetzelfde in andere woorden:

"Want wie de gehele wet zal houden, en in een zal struikelen, die is schuldig geworden aan Alle" (Jac.2:10).

"En ik betuig wederom een iegelijk mens, die zich laat besnijden, dat hij een schuldenaar is de gehele wet te doen" (Gal.5:3).

Paulus en Jacobus waren niet degenen die nadrukkelijk de Wet verzaakten. Paulus zei:

"Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen" (Gal.3:10).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Jacobus zei dat als je negen van de tien geboden doet en één niet, dan ben je schuldig aan alle geboden. Maar het systeem van de Wet voorzag in vergeving en reiniging door de dierenoffers, anders zouden alle Israëlieten zijn gestorven onder de vloek. God heeft echter altijd naar het hart gezien en niet alleen op het uitwendig handelen. We geloven niet dat iemand werd gereinigd of vergeven werd door het brengen van een offer. David, in zijn psalm van berouw, riep:

"16-Want Gij hebt geen lust tot offerande, anders zou ik ze geven; in brandofferen hebt Gij geen behagen. 17- De offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten" (Ps.51:16-17; zie eveneens Jes. 1:11-18; Mark.12:32-34).

We zijn in gevaar van twee uitersten. Het ene uiterste is door te zeggen dat de offers in zichzelf doeltreffend waren, en aan het andere uiterste is door te zeggen dat de offers onnodig waren als de gesteldheid van het hart goed was naar God toe. God gebod de offers en waar geloof zou ze brengen. Maar zonder geloof werd het offer een dood werk, zelfs een gruwel voor God. De vloek van de Wet brengt de dood.

"56- De prikkel nu des doods is de zonde; en de kracht der zonde is de wet. 57- Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus" (1Kor.15:56-57).

De Wet is de bediening van veroordeling en dood, 2Kor.3:7-9, in tegenstelling tot de bediening des Geestes.

"7- En indien de bediening des doods in letteren bestaande, en in stenen ingedrukt, in heerlijkheid is geweest, alzo dat de kinderen Israels het aangezicht van Mozes niet konden sterk aanzien, om de heerlijkheid zijns aangezichts, die te niet gedaan zou worden. 8- Hoe zal niet veel meer de bediening des Geestes in heerlijkheid zijn? 9- Want indien de bediening der verdoemenis heerlijkheid geweest is, veel meer is de bediening der rechtvaardigheid overvloedig in heerlijkheid" (2Kor.3:7-9).

De reden dat Christus werd gedood aan een houten kruis is dat Hij in onze plaats een vloek is geworden:

"Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt" (Gal.3:13; vergelijk Deut.21:22-23).

Opgemerkt moet worden dat de Wet van Mozes zowel religieus als burgerlijk was, en dat zijn burgerlijke consequenties niet noodzakelijkerwijs geestelijk van aard waren. Bijvoorbeeld een doodslager, die niet schuldig was aan moord met voorbedachte rade, kon door de wreker worden gedood als hij gepakt werd voordat hij kon ontsnappen naar één der vrijsteden, maar dat zou dan niet betekenen dat hij geestelijk was gedood. Hetzelfde is vandaag het geval wanneer de doodstraf wordt uitgevoerd. Iemand kan geestelijk zijn gered, zowel voor als na het plegen van een misdaad, maar alles wat de Wet kan doen is hem lichamelijk doden. De ultieme vloek van de Wet was de lichamelijke dood. Paulus zegt dat de Wet over een mens heerst zo lang als hij leeft, Rom.7:1:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“Weet gij niet, broeders! (want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan) dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft?”.

De dood brengt een einde aan de overheersing der Wet. Maar de lichamelijke dood is niet het einde, Hebr.9:27:

“En gelijk het den mensen gezet is, eenmaal te sterven, en daarna het oordeel”.

10-De Wet is niet uit het geloof.

“Doch de wet is niet uit het geloof; maar de mens, die deze dingen doet, zal door dezelve Leven” (Gal.3:12).

Dit is één van de duidelijkste verklaringen die aangeeft dat de Wet niet volgens het principe van het geloof werkt. De Wet werkt geheel op basis van menselijke werken. Geloof is het tegenovergestelde van werken. Merk op hoe vaak Paulus geloof tegenover werken stelt.

Redding is niet door werken; het is een gave van God die door geloof wordt ontvangen, Ef.2:8-9:

*“8-Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave;
9- Niet uit de werken, opdat niemand roeme.*

Israël is tot de wet der rechtvaardigheid niet gekomen. Waarom niet?

“Omdat zij die zochten niet uit het geloof, maar als uit de werken der wet” (Rom.9:32).

“Doch wetende, dat de mens niet gerechtvaardigd wordt uit de werken der wet, maar door het geloof van Jezus Christus, zo hebben wij ook in Christus Jezus geloofd, opdat wij zouden gerechtvaardigd worden uit het geloof van Christus, en niet uit de werken der wet; daarom dat uit de werken der wet geen vlees zal gerechtvaardigd worden” (Gal.2:16).

“Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?” (Gal.3:2).

“10- Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen. 11- En dat niemand door de wet gerechtvaardigd wordt voor God, is openbaar; want de rechtvaardige zal uit het geloof leven” (Gal.3:10-11).

Werken en geloof zijn altijd elkaars tegengestelden. Het is interessant om te zien dat de Joodse mensen, onder de Wet, verzadigd waren met het idee van werken, werken en nog eens werken. Ze vroegen Jezus:

“28 Zij zeiden dan tot Hem: Wat zullen wij doen, opdat wij de werken Gods mogen werken? (Joh.6:28).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Ze verwachten zonder twijfel een antwoord als: houdt de sabbat of houdt je aan je geloften. Maar Jezus antwoorde hen:

"29- Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, Dien Hij gezonden heeft" (Joh.6:29).

Geloven, of geloof, is geen werk, maar in dit geval gebruikte Jezus hun terminologie om te laten zien dat wat zij noemden "werk Gods" was niet iets doen maar geloven.

Veel mensen hebben het idee dat, als iemand oprecht is en zijn best doet om Gods Wet te onderhouden, dat God zijn onvolkomen werken zal accepteren en hem in de hemel zal ontvangen. Ze betogen: hoe kan God van ons verwachten dan we meer doen als het beste wat we kunnen doen? In antwoord hierop kunnen we vragen: hoeveel mensen hebben, voor de volle honderd procent van de tijd, hun uiterste best gedaan vanaf het moment dat ze dat probeerden, en wat aangaande de dingen die ze hebben begaan voordat ze poogden om goed te zijn? Niet alleen dat, maar de Schrift zegt:

"Maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen" (Hebr.11:6).

Door God niet te geloven en trachten tot Hem te naderen op basis van werken is het maken van God tot een leugenaar.

De standaard van God is volmaaktheid. Hij zegt niet dat iedereen vervloekt is als hij niet enig goeds doet. Hij zegt, *"Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen" (Gal.3:10)*. En Jacobus herinnert ons er aan: *"Want wie de gehele wet zal houden, en in een zal struikelen, die is schuldig geworden aan alle" (Jac.2:10)*. Hetgeen God vereist geeft Hij door geloof in Christus zonder de wet.

"21- Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: 22- Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. 23- Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods" (Rom.3:21-23).

11)-De Wet en de belofte.

Er zijn vele beloften in de Bijbel, maar in de brieven van Paulus ligt de nadruk op de belofte aan Abraham. Het woord wordt genoemd in Romeinen: 1:2; 4:13,14,16,20; 9:8; Galaten 3:14,16,17,18,19,21,22,29; 4:21,23,28; Efeziërs 1:13;2:12; 3:6; 6:2; 1Timotheüs 4:8; 2Timotheüs 1:1; Titus 1:2. Er zijn sommigen die denken dat Paulus ook de brief aan de Hebreëen heeft geschreven, daarin komt het woord voor in 4:1; 6:13,15,17; 9:15; 10:36; 11:9,39.

Nadat hij heeft laten zien dat Abraham zijn geloof werd gerekend tot gerechtigheid voordat hij het verbond der besnijdenis ontving, zodat hij niet alleen de vader werd van de besnedenen (Joden) maar ook van de onbesnedenen (Heidenen), gaat Paulus verder met te zeggen:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“13- Want de belofte is niet door de wet aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk, dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs. 14- Want indien degenen, die uit de wet zijn, erfgenamen zijn, zo is het geloof ijdel geworden, en de belofte niet gedaan. 15- Want de wet werkt toorn; want waar geen wet is, daar is ook geen overtreding. 16- Daarom is zij uit het geloof, opdat zij naar genade zij; ten einde de belofte vast zij al den zaden, niet alleen dat uit de wet is, maar ook dat uit het geloof Abrahams is, welke een vader is van ons allen; 17- (Gelijk geschreven staat: Ik heb u tot een vader van vele volken gesteld) voor Hem, aan Welken hij geloofd heeft, namelijk God, Die de doden levend maakt, en roept de dingen, die niet zijn, alsof zij waren; 18- Welke tegen hoop op hoop geloofd heeft, dat hij zou worden een vader van vele volken; volgens hetgeen gezegd was: Alzo zal uw zaad wezen” (Rom.4:13-18).

De belofte die Abraham geloofde en door geloof ontving, los van de besnijdenis en de Wet, was dat hij de vader van vele volken zou worden: dat hij een erfgenaam der wereld zou zijn. Dit is op zichzelf moeilijk voor iemand om te begrijpen, maar in het geval van Abraham stelde het een samengestelde moeilijkheid voor, want zijn vrouw was onvruchtbaar en hijzelf was een oude man. Niettemin overzag hij deze lichamelijke feiten en werd ten volle overtuigd dat God in staat was om te doen wat Hij had beloofd, en daarom werd zijn geloof hem toegerekend als rechtvaardigheid. Paulus gaat verder door te zeggen dat dit niet alleen geschreven is ter wille van Abraham, maar ook voor ons. Er is hier een overeenkomst en een verschil. God zegt dat wij, gerechtvaardigd worden door geloof alleen, evenals Abraham. Maar het verschil is dat Abraham werd gevraagd om te geloven dat hij de vader van vele volken zou worden, terwijl van ons wordt gevraagd om te geloven in God die Jezus, onze Heer, opwekte uit de dood. Er is geen vermelding in de Bijbel dat God aan Abraham vroeg om te geloven in de opstanding van Jezus Christus.

Paulus is zeer nadrukkelijk dat de Wet niets van doen heeft met het feit dat wij erfgenamen worden. Wanneer hij zegt dat, als zij die onder de Wet zijn erfgenamen zijn, dan wordt het geloof ijdel en de belofte niet gedaan, zegt hij niet dat niemand van degenen die onder de Wet zijn erfgenamen zullen worden, want hij gaat verder door te zeggen dat de belofte vast zij al den zaden, niet alleen dat uit de Wet is, maar ook dat uit het geloof van Abraham is. Als alleen zij, die van de Wet zijn, erfgenamen waren, dan zou het geloof ijdel zijn geworden. Hier, en op vele andere plaatsen, maakt Paulus een scherpe tegenstelling tussen Wet en geloof.

Een andere tegenstelling wordt gezien in de uitdrukking dat de Wet toorn werkt. Werkt geloof ook toorn? Hoe kunnen ze dan hetzelfde zijn? Er kan geen zonde zijn als er geen Wet is, maar er moet een Wet zijn wil er sprake zijn van overtreding.

De Wet had ook beloften maar dezen waren allen voorwaardelijk, dit in contrast met de beloften aan Abraham die onvoorwaardelijk waren. De enige voorwaarde van de belofte was dat Abraham God moest geloven. Eigenlijk was de belofte een uitspraak van Gods soevereine doel en plan, welke op geen enkele wijze afhankelijk was van mensen om voltooid te worden. Paulus herinnert ons aan één van de beloften uit de Wet:

“Eert uw vader en moeder (hetwelk het eerste gebod is met een belofte)” (Ef.6:2).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Ook waren, onder de Wet, vele belofde zegeningen voor gehoorzaamheid, en ook vele belofde vloeken voor ongehoorzaamheid (vergelijk Deut. 28).

Omdat dispensationalisten een scherp onderscheid maken tussen Israël en de Gemeente als Lichaam van Christus, en omdat ze geloven dat het Lichaam van Christus een niet geopenbaarde verborgenheid was voordat het werd geopenbaard aan de apostel Paulus, zouden sommigen zich kunnen afvragen hoe leden van het Lichaam van Christus deelachtig kunnen zijn van de aan Abraham gedane belofte. Omdat het Lichaam zo'n tweeduizend jaar na Abraham is begonnen, kan Abraham geen lid zijn van het Lichaam. Maar hoe kan hij dan vader zijn van ons allen, uitgesloten van het Lichaam? En hoe kon Paulus de leden van dit verborgen Lichaam "zaad van Abraham" noemen?

Er zijn vele antwoorden op deze vraag. In Gal.3:16 wordt Christus het enkelvoudige zaad van Abraham genoemd, en in Gal.3:29 zegt Paulus: *"En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte erfgenamen"*. Het feit dat we een deel zijn van het Lichaam van Christus (Abraham zijn zaad) waarvan Christus het Hoofd is, maakt ook ons zaad van Abraham. Eveneens zegt Paulus in Rom.15:27 dat de Heidenen deelachtig zijn geworden aan de geestelijke goederen van Israël. Ofschoon God deze geestelijke zegeningen aan Israël heeft beloofd, heeft Hij het soevereine recht om deze zegeningen te delen met de Heidenen, en wel speciaal omdat Israël, als volk, geweigerd heeft om deel te nemen aan deze zegeningen. Christus, die Abrahams Zaad is, is de ene en enige bron voor redding in iedere en elke bedeling van God. Daarom is ieder gered individu, in elke bedeling ten slotte gerelateerd aan Abrahams Zaad.

Het feit dat Abraham geen lid is van het Lichaam van Christus behoort geen probleem te veroorzaken. Paulus zelf spreekt van het tweevoudige vaderschap van Abraham in Rom.4:11-12:

*"11- En hij heeft het teken der besnijdenis ontvangen tot een zegel der rechtvaardigheid des geloofs, die hem in de voorhuid was toegerekend: opdat hij zou zijn een vader van allen, die geloven in de voorhuid zijnde, ten einde ook hun de rechtvaardigheid toegerekend worde;
12- En een vader der besnijdenis, dengenen namelijk, die niet alleen uit de besnijdenis zijn, maar die ook wandelen in de voetstappen des geloofs van onzen vader Abraham, hetwelk in de voorhuid was" (Rom.4:11-12).*

Hij wordt ook de vader van vele volken genoemd, maar dat betekent niet dat hij ook lid is van elk van die volken. Er zijn heden ten dage vele volken in de wereld die afstammen van Abrahams lichamelijk zaad en deze noemen Abraham ook hun geestelijke vader, ofschoon ze de eisen van Jezus Christus verwerpen. Er zijn geen volken die het geestelijk zaad zijn van Abraham ofschoon er vele enkelingen in vele volken kunnen zijn die zijn zaad zijn. Het is opmerkelijk dat Abraham de verhoogde positie heeft van "erfgenaam van de wereld" (Rom.4:13).

12)-De rechtvaardigheid van de Wet.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

De rechtvaardigheid van de wet in contrast met de rechtvaardigheid van het geloof in Rom.10:5-8:

“5- Want Mozes beschrijft de rechtvaardigheid, die uit de wet is, zeggende: De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven. 6- Maar de rechtvaardigheid, die uit het geloof is, spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: Wie zal in den hemel opklimmen? Hetzelve is Christus van boven afbrengen. 7- Of, wie zal in den afgrond nederdalen? Hetzelve is Christus uit de doden opbrengen. 8- Maar wat zegt zij? Nabij u is het Woord, in uw mond en in uw hart. Dit is het Woord des geloofs, hetwelk wij prediken” (Rom.10:5-8).

In vers 5 citeert Paulus uit lev.18:5 om de rechtvaardigheid uit de Wet te beschrijven, en in vers 6 schijnt hij opnieuw te citeren, van Mozes, uit Deut.30:11-14 om de rechtvaardigheid uit het geloof te beschrijven. Sommige commentatoren hebben geprobeerd om van hieruit te betogen dat Paulus deze twee rechtvaardigheden niet tegenover elkaar stelt en dat het “maar”, van vers 6 zou moeten zijn “en”. Echter moet worden opgemerkt dat Paulus de passage uit Deuteronomium niet werkelijk citeert maar de wijze van uitdrukken, gelijk aan dat van Mozes, gebruikt. Evenals de Wet nabij Israël was, zodat ze niet ver weg hoefden te gaan om het te vinden, zo is het woord van geloof nabij ons. Eigenlijk zegt Paulus: Het Woord des geloofs”, en Gal.3:23 zegt dat terwijl Israël onder de Wet was het geloof nog niet was gekomen.

“Doch eer het geloof kwam, waren wij onder de wet in bewaring gesteld, en zijn besloten geweest tot op het geloof, dat geopenbaard zou worden” (Gal.3:23).

Paulus omschrijft zijn eigen rechtvaardigheid van de Wet, die hij had voor zijn bekering, in Fil.3:4-8. Deze uitdrukking wordt ook gevonden in Rom.2:26; 8:4; en 10:5.

“3- Want wij zijn de besnijding, wij, die God in den Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen. 4- Hoewel ik heb, dat ik ook in het vlees betrouwen mocht; indien iemand anders meent te betrouwen in het vlees, ik nog meer. 5- Besneden ten achtsten dage, uit het geslacht van Israel, van den stam van Benjamin, een Hebreer uit de Hebreen, naar de wet een Farizeer; 6- Naar den ijver een vervolger der Gemeente; naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk. 7- Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht. 8- Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen. 9- En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof”(Fil.3:3-9).

Blijkbaar was Saulus van Tarsus één van de meest gezagsgetrouwe mensen die ooit hebben geleefd. Zelfs nadat hij gered was kon hij naar waarheid nog elke mens uitdagen om te komen tot zijn standaard in het houden van de Wet. Vanaf zijn jeugd was hij toegewijd aan de Wet van God. Hij was onderwezen aan de voeten van Gamaliël om rabbi te worden, de voortreffelijke rabbijnse leraar van die dagen (Hand.22:3). Hij kon zeggen:

“En dat ik in het Jodendom toenam boven velen van mijn ouderdom in mijn geslacht, zijnde

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

overvloedig ijverig voor mijn vaderlijke inzetten" (Gal. 1:14).

In feite kon hij zeggen: *"naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk" (Fil. 3:6).*

Uiterlijk was het mogelijk om de Wet van Mozes te houden. Voor zover mensen het konden zien hield Paulus zich er volkomen aan. Hij daagde een ieder uit om enig gebrek te vinden in zijn inachtneming er van. Om zeker te zijn vereiste het veel vasthoudendheid om al de ceremoniële voorschriften van de Wet te vervullen, om nog maar te zwijgen van hen die betrokken waren in de tradities van de vaders, maar Saulus was geslaagd. De uiterlijke naleving van de Wet was wat Paulus noemde "de letter" van de Wet. Maar er was ook een innerlijke naleving, die Paulus noemde "de geest" van de Wet.

"En zal de voorhuid, die uit de natuur is, als zij de wet volbrengt, u niet oordelen, die door de letter en besnijdenis een overtreder der wet zijt?" (Rom. 2:27).

"Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in den geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God" (Rom. 2:29).

"Die ons ook bekwaam gemaakt heeft, om te zijn dienaars des Nieuwen Testaments, niet der letter, maar des Geestes; want de letter doodt, maar de Geest maakt levend" (2Kor. 3:6).

Er was niets mis mee dat Saulus de letter van de Wet volkomen had onderhouden; in feite was dat hetgeen God de Joden had bevolen om te doen. Maar, zoals Paulus het zegt, al deze werken van de Wet waren werken van het vlees. Alle rechtvaardigheid die hij voortbracht door het uitwendig houden van de Wet was zijn eigen zelfrechtvaardiging. Hij kon er, voor de mensen, over roemen, maar niet voor God, Rom. 4:2:

"Want indien Abraham uit de werken gerechtvaardigd is, zo heeft hij roem, maar niet bij God".

Waarom? Eenvoudig omdat hij "in het vlees" was, en "zij die in het vlees zijn kunnen Gode niet behagen", Rom. 8:8:

"En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen".

en zijn motivatie was om zijn eigen rechtvaardigheid op te richten in plaats van zich te onderwerpen aan de rechtvaardigheid van God, Rom. 10:3:

"Want alzo zij de rechtvaardigheid Gods niet kennen, en hun eigen gerechtigheid zoeken op te richten, zo zijn zij der rechtvaardigheid Gods niet onderworpen".

Paulus zegt, voordat hij Christus ontmoette, niets over het hebben van geloof in God. Er waren ongetwijfeld enige Joden die, ofschoon ze misschien niet zo punctueel waren in hun uitwendige naleving van de Wet als Paulus, hadden, wat we zouden kunnen noemen reddend geloof in God. Daar was Simeon (Luk. 2:25-32), van wie wordt gezegd dat hij een godvrezend en rechtvaardig man was. Hij leefde de Wet zowel uiterlijk als ook innerlijk na.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Hij was ongetwijfeld gered voordat hij het kind Jezus zag, maar toen hij Hem zag erkende hij Hem als de Redder. Er waren anderen, zoals Kajafas, de hogepriester (Joh.18:13), die eveneens de Wet uitwendig naleefde, maar inwendig niet gered was zowel voordat hij van Jezus had gehoord als nadat hij Hem persoonlijk heeft ontmoet. Dan zijn er nog dezulken als Paulus, die de Wet uitwendig naleefden maar niet eerder gered waren totdat ze hun vertrouwen in Jezus Christus stelden.

Het moge voor Paulus tegenstrijdig lijken om aan de ene kant te zeggen dat:

“Indien dan de voorhuid de rechten der wet bewaart, zal niet zijn voorhuid tot een besnijdenis gerekend worden?” (Rom.2:26).

“Want Mozes beschrijft de rechtvaardigheid, die uit de wet is, zeggende: De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven” (Rom.19:5).

en:

“Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest” (Rom.8:4).

En aan de andere kant te zeggen;

“Ik doe de genade Gods niet te niet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven” (Gal.2:21).

Als rechtvaardiging door de Wet onmogelijk is, hoe kan Paulus dan zeggen:

“naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk” (Fil.3:6).

Het lijkt er op dat de enige weg om deze schijnbare tegengestelde uitdrukkingen met elkaar te verzoenen is, dat er twee soorten rechtvaardigheid zijn onder de Wet: één uitwendige naar het vlees, en de andere inwendig door de geest. Saulus had de eerste. Hij was geen slechte of wetteloze man. In feite handelde hij rechtmatig onder de Wet van Mozes in het vervolgen van de eerste gelovigen van wie hij dacht dat ze pleiten voor het aanbidden van een man (Jezus) in plaats van God. Saulus was onberispelijk in deze uitwendige, vleselijke verschijning van de rechtvaardigheid door de Wet, maar als Paulus verklaart:

“niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes” (Titus 3:5).

Terwijl hij dus uitwendig rechtvaardig was, was hij inwendig onwetende van de rechtvaardigheid van God en was alleen bezig met het vaststellen van zijn eigen rechtvaardigheid. Dit uitwendig/inwendig aspect van gehoorzaamheid worden erkend in de hele Schrift.

“Doch de HEERE zeide tot Samuel: Zie zijn gestalte niet aan, noch de hoogte zijner statuur, want ik heb hem verworpen; want het is niet gelijk de mens ziet; want de mens ziet aan,

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

wat voor ogen is, maar de HEERE ziet het hart aan" (1Sam.16:7).

"Daarom dat dit volk tot Mij nadert met zijn mond, en zij Mij met hun lippen eren, doch hun hart verre van Mij doen" (Jes.29:13; Ez.33:31; Matth.15:8).

Toen de Wet zijn geestelijk werk had gedaan in het hart van Paulus, ontdekte hij schuldig te zijn aan begeerlijkheid en veroordeeld tot de dood, Rom.7:7-10:

"7- Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren. 8- Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht; want zonder de wet is de zonde dood. 9- En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven. 10- En het gebod, dat ten leven was, hetzelfde is mij ten dood bevonden".

Er is weinig aandacht geschonken aan de geestelijke toestand van degenen die leefden tijdens overgang van de bedeling van de Wet naar Genade. Wat moesten de mensen nu exact geloven als basis voor hun redding voordat Jezus zich manifesteerde? We weten natuurlijk dat ze moesten weten wie God is:

"Want die tot God komt, moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken" (Hebr.11:6).

En dat zelfde elfde hoofdstuk van Hebreëen somt een aantal geloofshelden op. Ieder van hen schijnt een speciale manier te hebben waarin hij zijn geloof openbaarde. Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd; Enoch behaagde God en werd weggenomen; Noach heeft de ark toebereid; Abraham ging uit en verbleef in het land der belofte; Sara heeft kracht ontvangen, om zaad te geven; Izak zegende Jacob en Ezau; Jacob zegende de beide zonen van Jozef; Jozef heeft, stervende, gemeld van den uitgang der kinderen Israëls, en heeft bevel gegeven aangaande zijn gebeente; Mozes zijn ouders verborgen hem, zij vreesden het gebod des konings niet; Mozes weigerde een zoon van Farao's dochter genoemd te worden en door geloof deed hij vele andere dingen in verbinding me de Exodes, (uittocht).

Het lijkt van belang te zijn dat er geen vermelding is van enige geloofshelden die door het geloof vooruit gezien hebben naar de komst van een Redder die voor hun zonden zou sterven. Speciaal Verbonds theologen leggen grote nadruk op hun geloof dat Oud Testamentische gelovigen allen exact hetzelfde evangelie geloofden als dat wij vandaag de dag moeten geloven, maar zoals we al vaker hebben opgemerkt, als de apostelen niet wisten en niet geloofden dat Christus zou sterven voor hun zonden nadat ze drie en een half jaar onder Zijn leer waren geweest, dan is het zeer onwaarschijnlijk dat degenen die eeuwen eerder leefden deze dingen wel begrepen. Zie Lukas 18:31-34 en Joh.20:8-9:

"31- En Hij nam de twaalven bij Zich, en zeide tot hen: Ziet, wij gaan op naar Jeruzalem, en het zal alles volbracht worden aan den Zoon des mensen, wat geschreven is door de profeten. 32- Want Hij zal den heidenen overgeleverd worden, en Hij zal bespot worden, en

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

smadelijk behandeld worden, en bespogen worden. 33- En Hem gezeseld hebbende, zullen zij Hem doden; en ten derden dage zal Hij wederopstaan. 34- En zij verstonden geen van deze dingen; en dit woord was voor hen verborgen, en zij verstonden niet, hetgeen gezegd werd" (Luk.18:31-34).

"8- Toen ging dan ook de andere discipel er in, die eerst tot het graf gekomen was, en zag het, en geloofde. 9- Want zij wisten nog de Schrift niet, dat Hij van de doden moest opstaan" (Joh.20:8-9).

We hebben gezien dat Simeon wachtende was voor "de Troost voor Israël", dat een andere manier is van verwijzing naar de Messias, of "de Gezalfde". Er is geen twijfel mogelijk dat alle Joden, beide, gered en niet gered, uitzagen naar de komende Messias, want toen de wijze mannen kwamen om, na zijn geboorte, Jezus te zoeken, kwamen ze naar Herodes en Herodes vroeg de hogepriester en de schriftgeleerden waar de Christus geboren zou worden, en zij antwoorden door Micha 5:2 te citeren:

"En gij, Bethlehem Efratha! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda? Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israel, en Wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid.

De heersers wisten en geloofden dat er een Messias zou komen, maar toen Hij kwam verwierpen ze Hem. Ze zagen blijkbaar alleen uit naar een politieke bevrijder. Ze voelden de noodzaak van geestelijke hulp niet. Godsmannen, zoals de vader van Johannes de Doper, zagen ook uit naar een Messias die Israël zou bevrijden van zijn vijanden (Luk.1:74), maar met het doel om God te dienen in heiligheid en rechtvaardigheid door de kennis van verlossing en vergeving der zonden.

"Dat wij, verlost zijnde uit de hand onzer vijanden, Hem dienen zouden zonder vreze. 75- In heiligheid en gerechtigheid voor Hem, al de dagen onzes levens" (Luk. 1:74).

Daarom kan het geloof in een komende Messias al dan niet een basis zijn geweest voor behoudend geloof, afhankelijk van de gesteldheid van het hart voor God. Nadat Jezus in de wereld was gekomen was het niet meer voldoende om alleen in God te geloven, want nu zei Jezus:

"Opdat zij allen den Zoon eren, gelijk zij den Vader eren. Die den Zoon niet eert, eert den Vader niet, Die Hem gezonden heeft" (Joh.5:23).

Het voorwerp van geloof betrof niet alleen meer de Vader, maar nu was het de Zoon en de Vader.

Persoonlijk geloven wij dat deze Joden, die leefden vlak voor het begin van de bediening van Christus, en die in een reddende relatie met God waren, hen dat zou helpen om in Hem te geloven zodra ze het goede nieuws hoorden over Zijn dood en opstanding. Denk voor een moment aan de moeder en grootmoeder van Timotheüs (2Tim1:5, vergelijk Hand.16:1). Ze leefden in Klein Azië en hoorden het evangelie waarschijnlijk niet eerder totdat Paulus daar, enige jaren na de dood van Christus, op zijn eerste zendingsreis heenging. Paulus spreekt van

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

het ongeveer geloof dat eerst in zijn grootmoeder Loïs woonde en later in zijn moeder Eunice, en nog weer later in Timotheüs. Loïs en Eunice moeten dat ongeveer geloof hebben uitgeoefend voordat ze het evangelie van Christus hoorden, en daarom moeten ze reeds daarvoor zijn gered. Toen ze het goede nieuws aangaande Christus hoorden namen ze dat aan en werden in hun geloof bevestigd. Het was niet zo alsof het gelovige overblijfsel in Israël, die leefden in de tijd dat Jezus in de wereld kwam, plotseling hun behoudenis verloren, en dan opnieuw gered moesten worden door geloof in Jezus. Nee, ze gingen gewoon voort in hun geredde relatie door het erkennen van Jezus als de Zoon van God, hun Redder. Deze waarheid is het onderwerp van de gelijkenis van de schaapskooi:

“4- En wanneer hij zijn schapen uitgedreven heeft, zo gaat hij voor hen heen; en de schapen volgen hem, overmits zij zijn stem kennen. 5 -Maar een vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zullen van hem vlieden; overmits zij de stem des vreemden niet kennen. 6- Deze gelijkenis zeide Jezus tot hen; maar zij verstonden niet, wat het was, dat Hij tot hen sprak” (Joh. 10:4-6).

God had reeds enige schapen voordat de Herder in de wereld kwam. En toen Hij kwam herkenden ze Zijn stem en volgden Hem.

13)-Het luisteren naar de Wet.

Toen Paulus vernam dat de gemeenten te Galatië zich keerden naar de werken der Wet drukte hij zijn twijfel uit over hun redding en had een grote bezorgdheid betreffende hun geestelijk welzijn. De toon van zijn stem gaf de ernst aan van de fout om terug te gaan naar de Wet nadat ze de genade van Christus hadden ontvangen. Galatianisme was geen wetticisme – het geloof dat behoudenis verkregen kan worden door de werken van het vlees. Galatianisme was een mengsel van genade en werken. Ze waren in de Geest begonnen door het horen van het geloof, en toen probeerden ze om verder te gaan in hun geestelijk leven door zich te onderwerpen aan de vleselijke werken van de Wet, Gal.3:1-5:

“1- O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij der waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; denwelken Jezus Christus voor de ogen te voren geschilderd is geweest, onder u gekruist zijnde? 2- Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? 3- Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met den Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees? 4- Hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs! 5- Die u dan den Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs?”.

Ze waren gerechtvaardigd door het horen van het geloof, en nu vraagt Paulus ze om eens naar de Wet te luisteren:

“21- Zegt mij, gij, die onder de wet wilt zijn, hoort gij de wet niet? 22- Want er is geschreven, dat Abraham twee zonen had, een uit de dienstmaagd, en een uit de vrije. 23- Maar gene, die uit de dienstmaagd was, is naar het vlees geboren geweest; doch deze, die uit de vrije was, door de belofenis; 24- Hetwelk dingen zijn, die andere beduiding hebben; want deze zijn de twee verbonden; het ene van den berg Sina, tot dienstbaarheid barend, hetwelk is

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Agar; 2 Want dit, namelijk Agar, is Sina, een berg in Arabie, en komt overeen met Jeruzalem, dat nu is, en dienstbaar is met haar kinderen. 26- Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder. 27- Want er is geschreven: Wees vrolijk, gij onvruchtbare, die niet baart, breek uit en roep, gij, die geen barensnood hebt, want de kinderen der eenzame zijn veel meer, dan dergene, die den man heeft. 28- Maar wij, broeders, zijn kinderen der belofte, als Izak was. 29- Doch gelijkerwijs toen, die naar het vlees geboren was, vervolgde dengene, die naar den Geest geboren was, alzo ook nu. 30- Maar wat zegt de Schrift? Werp de dienstmaagd uit en haar zoon; want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met den zoon der vrije. 31- Zo dan, broeders, wij zijn niet kinderen der dienstmaagd, maar der vrije" (Gal.4:21-31).

Het kan vreemd lijken dat Paulus zijn lezers vraagt om naar de Wet te luisteren terwijl hij de Wet verder in deze passage niet noemt. In plaats daarvan gebruikt hij de beide zonen van Abraham als beelden van de twee verbonden. Ismaël werd verwekt en geboren als het resultaat van een puur natuurlijk, vleselijk plan en actie. Er was in het geheel niets geestelijks aan. *"Hetgeen uit het vlees geboren is, dat is vlees" (Joh.3:6).* In de theologie van Paulus is de Wet altijd meer dan het vlees.

"8-Daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet. 8- En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen" (Rom8:7-8).

De Wet moet worden bestudeerd in relatie tot het vlees. Paulus spreekt in de brief aan de Romeinen negenentwintig keer, en in de brief aan de Galaten achttien keer, om, meestal, de Adamitische, zondige natuur van de mens te beschrijven waarover de Wet was geplaatst.

Aan de andere kant was Izak, hoewel gevormd in de baarmoeder van Sara door het zaad van Abraham, het resultaat van de werking van de Heilige Geest van God in het lichaam van Sara. Hij was het kind van de belofte.

Als we het zinnebeeld van Ismaël en Izak bezien zouden we zeggen dat Ismaël een mede-erfgenaar is met Izak. Maar God zegt dat dat nimmer zal gebeuren. Daarom:

"Werp de dienstmaagd uit en haar zoon; want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met den zoon der vrije" (Gal.4:30).

"13- Want de belofte is niet door de wet aan Abraham of zijn zaad geschied, namelijk, dat hij een erfgenaar der wereld zou zijn, maar door de rechtvaardigheid des geloofs. 14- Want indien degenen, die uit de wet zijn, erfgenamen zijn, zo is het geloof ijdel geworden, en de belofte is te niet gedaan" (Rom.4:13-14).

"Daarom is zij uit het geloof, opdat zij naar genade zij; ten einde de belofte vast zij al den zaden, niet alleen dat uit de wet is, maar ook dat uit het geloof Abrahams is, welke een vader is van ons allen" (Rom.4:16).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

14)-Tegengestelde wetten in Romeinen zeven.

Zonder enige twijfel is dit, Romeinen 7, de meest met de Wet-verzadigde passage in het Nieuwe Testament. Tussen het eerste vers van dit hoofdstuk en het vierde vers van hoofdstuk acht komt het woord Wet zesentwintig keer voor en het woord gebod drie keer, een gemiddelde van één per vers in genoemd gedeelte. Er komen vele verschillende wetten voor: de wet van het huwelijk of de wet van de man, de Wet van Mozes, de wet van God, de wet van de geest, de wet van zonde, de wet van zonde en dood, een andere wet, en de wet van de Geest.

Om de betekenis en het doel te begrijpen van dit hoofdstuk moet men terug gaan naar het vorige hoofdstuk waar het onderwerp wordt ingeleid, of beter gezegd, terug naar het begin van het boek. Na een korte begroeting en introductie ((Rom.1:1-17), geeft Paulus het bewijs dat beide, de Joden, die God zijn geopenbaarde Wet hebben, en de Heidenen, die niet de geopenbaarde Wet hebben maar een werk van de Wet in hun harten geschreven hebben, allen schuldige zondaars zijn, en de Wet van God maakt de gehele wereld schuldig voor Hem (Rom.1:18 – Rom.3:20). Vervolgens legt Paulus het evangelie der behoudenis uit, dat door geloof in het bloed van Christus wordt geschonken. Deze behoudenis verklaart de gelovige zondaar gerechtelijk rechtvaardig voor God buiten de Joodse Wet om, en is daarom gelijkelijk beschikbaar voor zowel Jood als Heiden (Rom.3:21 – Rom.5:11). Vervolgens introduceert Paulus het feit dat de mens een zondige natuur heeft die niets anders dan zondige daden kan verrichten. Hij gaat terug naar de schepping van het menselijke ras om te laten zien hoe we allen delen in de eerste zonde van Adam, en hoe Christus, de tegenhanger van Adam, door één daad van rechtvaardigheid, door Zijn dood, rechtvaardiging ten leven heeft gebracht voor allen die geloven (Rom.5:12-21). Aangetoond hebbende hoe een mens gerechtvaardigd wordt door geloof zonder de werken der Wet, gaat hij nu voort door aan te tonen hoe de gerechtvaardigde mens geheiligd is of heilig gemaakt in zijn manier van leven, namelijk, door geloof en zonder de werken der wet.

Ten einde deze overwinning over de zonde te behalen moeten we ten eerste begrijpen dat de Heilige Geest, in Zijn reddend werk, ons heeft gedoopt in Christus, zodat Zijn dood, begrafenissen en opstanding, in de ogen van God, de onze is geworden (Rom.6:1-10). Vervolgens moeten we deze waarheid aannemen door geloof en onszelf dood rekenen voor de zonde, maar Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere (Rom.6:11-13). Het is eerst op dit punt dat we tot het onderwerp komen van hoofdstuk zeven. Het wordt geïntroduceerd in Rom.6:14, waar Paulus zegt:

“Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade”.

In dit gedeelte laat Paulus niet alleen de onmogelijkheid van de Wet zien om een heilig leven voort te brengen, maar juist het tegenovergestelde, de Wet brengt de zondige hartstocht naar boven die het rebelleren van de mens tegen de Wet tot gevolg heeft. De zedenmeester zal argumenteren dat, door niet onder de Wet te zijn, en je zelf te plaatsen onder de vrije

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

genade, alleen zou kunnen leiden naar een zondig leven, maar Paulus bewijst dat het omgekeerde het geval is.

A. De mens is onder de Wet totdat hij sterft: Rom.7:1-3.

"1- Weet gij niet, broeders! (want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan) dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft? 2- Want een vrouw, die onder den man staat, is aan den levenden man verbonden door de wet; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des mans. 3- Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genaamd worden; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt".

Paulus heeft het hier niet over huwelijksproblemen en scheiding als praktische aangelegenheden, maar gebruikt de wet om zijn leerstellig onderwijs aan te tonen betreffende de relatie van de christen tot de Wet van Mozes. (Paulus verwijst naar de wet van het huwelijk, praktisch gezien, in 1Kor.7:39, waar hij aangeeft dat een weduwe vrij is om te hertrouwen die zij maar wil, maar wel met een man die een gelovige is). Het is een interessante toelichting op de Bijbelse relatie van het hoofdschap van de man over de vrouw dat voor komt in het Griekse woord in vers 2, hetwelke vertaald is met "de vrouw die een man heeft". Het Grieks zegt: "Want de onder-man vrouw is gebonden door de wet". Dit is de enige keer dat dit Griekse woord voorkomt in het Nieuwe Testament. Het woord is "hupandros" - "hupo" = (onder) en "andros" = (man). Het geeft aan dat de getrouwde vrouw geacht wordt te zijn onder het hoofdschap of autoriteit van haar man. Waarschijnlijk gebruikte Paulus dit woord in plaats van het gebruikelijke woord voor huwelijk, "gameo", omdat hij in zijn illustratie de heerschappij, die de Wet over de Joden had, wou benadrukken.

B. De gelovige wordt dood voor de Wet: Rom.7:4-6.

"4- Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden. 5- Want toen wij in het vlees waren, wrochten de bewegingen der zonden, die door de wet zijn, in onze leden, om den dood vruchten te dragen. 6- Maar nu zijn wij vrijgemaakt van de wet, overmits wij dien gestorven zijn, onder welken wij gehouden waren; alzo dat wij dienen in nieuwigheid des geestes, en niet in de oudheid der letter".

Vincent legt uit hoe dit beeld van het huwelijk toegepast kan worden op de gelovige:

De wet, in de verzen 1 en 2, wordt vertegenwoordigd door de man die heerst (heerschappij heeft). Bij de dood van de man is de vrouw vrij. In vers 3 sterft de vrouw figuurlijk. "Zij is vrij van de wet, alzo dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt". Maar als de wet daarvoor werd vertegenwoordigd door de man, en de vrouw vrij is door de dood van haar man, dus, om dan het beeld in overeenstemming te brengen, moet de wet als stervend worden voorgesteld ten einde de vrijheid van de gelovige te bekrachtigen. Als de man sterft, sterft ook de vrouw voor zover het de huwelijks relatie aangaat. De man wordt

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

vertegenwoordigd als de partij die sterft omdat het beeld van een tweede huwelijk wordt geïntroduceerd, toegepast op gelovigen (vers 4).

De "bewegingen der zonden" (pathemata) betekent "zondige begeerten". Toen we, voordat we gered waren, in het vlees waren werden deze zondige begeerten aangewakkerd door de Wet die in de leden van ons lichaam werkte om vruchten voor de dood voort te brengen. Maar in het nieuwe leven in Christus brengen we vruchten voor God voort. Een passage in Romeinen spreekt van deze bewegingen of passies en is één van de sterkste veroordelingen in de Bijbel aangaande homosexualiteit, Rom.1:26-27:

"26- Daarom heeft God hen overgegeven tot oneerlijke bewegingen; want ook hun vrouwen hebben het natuurlijk gebruik veranderd in het gebruik tegen nature; 27- En insgelijks ook de mannen, nalatende het natuurlijk gebruik der vrouw, zijn verhit geworden in hun lust tegen elkander, mannen met mannen schandelijkheid bedrijvende, en de vergelding van hun dwaling, die daartoe behoorde, in zichzelf ontvangende".

Deze verschrikkelijke zondige begeerten werden aangewakkerd of opgewekt door de Wet. Zo is het karakter van de vleselijke, menselijke natuur dat het gebod rebellie aanwakkert. We hebben allen wel gehoord van de moeder die, terwijl ze het avondeten klaar maakte, haar kleine jongen waarschuwde om geen bonen in zijn neus te stoppen. Ofschoon Jan er nog nimmer aan had gedacht om zoiets te doen, weten we wat hij deed nadat hem was geboden om het niet te doen. We herinneren aan het tafereel in Bunyan zijn "de vooruitgang van de pelgrim" toen christen in het huis van de uitlegger was (de Heilige Geest). Hij werd een kamer binnen gelaten die voor een lange tijd gesloten was geweest. Er kwam een dienstmaagd binnen en begon te vegen. Wolken van stof dwarrelden omhoog, iedereen in de kamer verstikkend. Dit was de manier van Bunyan om het effect van de Wet op de menselijke natuur uit te beelden. Natuurlijk ging hij door met zijn uitbeelding en er kwam een andere dienstmaagd, genaamd Genade, die met een schaal water kwam en de vloer besprenkelde, waardoor de stof bezonk, en toen ruimde ze het vuil op. Nu komt de vraag naar voren, is dan de Wet slecht als het de verlangens en passies aanwakkert om kwaad te doen? Het antwoord volgt:

C. De wet, bestemd ten leven, brengt de dood: Rom.7:7-14.

"7- Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik de begeerlijkheid niet geweten zonde te zijn, indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren. 8- Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewrocht; want zonder de wet is de zonde dood. 9- En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar als het gebod gekomen is, zo is de zonde weder levend geworden, doch ik ben gestorven" (Rom. 7:7-9).

[Paulus kan verwezen hebben naar zijn jeugd voordat hij moreel aansprakelijk werd, toen hij leefde zonder de wet. Het lijkt er op dat Paulus zich niet heeft gerealiseerd, voor zijn bekering, dat de Wet zijn doodvonnis uitsprak, omdat hij beweerde onberispelijk te zijn aangaande de rechtvaardigheid die uit de Wet is, zie Fil.3:6].

"10- En het gebod, dat ten leven was, hetzelfde is mij ten dood bevonden. 11- Want de zonde,

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft mij verleid, en door hetzelfde gedood. 12- Alzo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig, en rechtvaardig, en goed. 13- Is dan het goede mij de dood geworden? Dat zij verre. Maar de zonde is mij de dood geworden; opdat zij zou openbaar worden zonde te zijn; werkende mij door het goede den dood; opdat de zonde boven mate wierd zondigende door het gebod. 14- Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde" (Rom. 7:10-14).

Het klinkt inderdaad vreemd om Paulus van zichzelf te horen zeggen, de tegenwoordige tijd gebruikende, "ik ben vleselijk", nadat hij de Korinthiërs heeft geschreven en hen veroordeeld betreffende hun vleselijkheid (1Kor.3:1-4). Echter leest de herziene Griekse tekst "sarkinos", gemaakt van vlees, en niet "sarkikos", vleselijk. Paulus stelt tegenover elkaar de Wet die van karakter geestelijk is, met hemzelf die van nature niet geestelijk is, maar gemaakt van vlees. Ten tijde dat Paulus deze woorden schreef was hij niet een vleselijk, ongeestelijk christen. Maar omdat hij uit vlees is gemaakt had hij ook een vleselijke natuur. Het woord "verkocht" is een perfect passief deelwoord "verkocht onder de zonde". Sommige uitgaven vertalen met: "verkocht als een slaaf om te zondigen". Dit was zijn conditie voordat hij werd gered, en dat geldt voor de gehele mensheid.

D. Het innerlijk conflict van Paulus Rom.7:15-24.

In dit gedeelte, dat het hoofdstuk besluit, blijft deze inwonende zonde als een meester kracht uitoefenen om het leven van de gelovige onder controle te krijgen. Het daar uit voortvloeiende conflict is tussen de vroegere meester, de inwonende zonde, en de inwendige mens van Paulus of zijn vernieuwde geest. Er is over deze passage veel verschil van mening betreffende de geestelijke toestand van de omschreven man. Beschrijft Paulus zijn toestand vóór of nadat hij was gered? Of spreekt hij over de mens in het algemeen zonder onderscheid te maken tussen behouden en niet behouden?

Dit is hoe Paulus de innerlijke strijd omschrijft welke hem deed uitroepen: "Ik ellendig mens".

"15- Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik. 16- En indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo stem ik de wet toe, dat zij goed is. 17- Ik dan doe datzelfde nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont. 18- Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is wel bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. 19- Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik. 20- Indien ik hetgene doe, dat ik niet wil, zo doe ik nu hetzelfde niet meer, maar de zonde, die in mij woont. 21- Zo vind ik dan deze wet in mij; als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt. 22- Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar den inwendigen mens; 23- Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet mijns gemoeds, en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is. 24- Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods? 25- Ik dank God, door Jezus Christus, onzen Heere. (7:26) Zo dan, ik zelf dien wel met het gemoed de wet Gods, maar met het vlees de wet der zonde" (Rom.7:15-25).

Onze uitlegging van deze passage zal grotendeels afhankelijk zijn van de betekenis die we geven aan de uitdrukking "de inwendige mens". Als we de innerlijke mens gelijk stellen aan

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

de nieuwe mens (Ef.4:24), welke de geregenereerde nieuwe natuur is, dan kan er geen twijfel zijn dat Paulus over zichzelf denkt als een gered persoon die schreeuwt om bevrijding. Hetzelfde zou dan gelden voor de inwendige mens zoals wordt gebruikt in Ef.3:16 en 2Kor.4:16. Echter, in de laatste passage stelt Paulus het immateriële (inwendige) tegenover het materiële (uitwendige) voor. Hetzelfde is waar in Lukas 11:39-40. Sommige leraren, zoals we reeds hebben opgemerkt, nemen de inwendige mens van Rom.7:22 als zijnde de morele natuur van de mens die geregeerd wordt door het geweten, en als dat het geval is, dan kan de ellendige mens een niet gered persoon zijn. Natuurlijk is er de vraag of de natuurlijke mens zich verheugd in de Wet van God. Alleen de Jood had de Wet van God. Alle mensen hebben een geweten, maar het geweten is niet de Wet van God, alhoewel het een werk van de Wet wordt genoemd, Rom.2:15:

“Als die betonen het werk der wet geschreven in hun harten, hun geweten medegetuigende, en de gedachten onder elkander hen beschuldigende, of ook ontschuldigende)”.

Het woord “ellendig” betekent bedroefd zijn, lichamelijk of geestelijk. Het Griekse woord “talaiporos” blijkt de betekenis te hebben van het verdragen van moeiten en problemen. De etymologische betekenis is: het hebben van eelt, verkregen door uitputtende dwangarbeid te verrichten. De uitdrukking impliceert niet direct het doen van verkeerde dingen, hoewel het misschien het gevolg omschrijft van verkeerd handelen.

Paulus behandelt het innerlijk conflict opnieuw in Gal.5:16-24:

“16- En ik zeg: Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet. 17- Want het vlees begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, also dat gij niet doet, hetgeen gij wildet”. 18- Maar indien gij door den Geest geleid wordt, zo zijt gij niet onder de wet”Gal.5:16-18).

Na de “werken van vlees” te hebben opgesomd vervolgd hij met:

“22- Maar de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. 23- Tegen de zodanigen is de wet niet” (Gal.5:22-23).

“Wandelt door den Geest”. Er is geen voorzetsel voor Geest. Geest is in de derde naamval. Dezelfde constructie komt twee keer voor in vers 25. Het woord “wandelen” (paripateite) wordt vaak door Paulus gebruikt in metaforische zin voor de manier van leven, maar nooit in letterlijke zin. De zinsnede “begeerlijkheden des vleses” komt ook voor in Ef.2:3; 2Petr.2:18 en 1Joh.2:16.

Als de gelovige de negenvoudige vrucht van de Geest draagt doet hij niets tegen de Wet; daarom is hij niet onder de Wet.

Paulus besluit dit gedeelte met de vermaning: *“Indien wij door den Geest leven, zo laat ons ook door den Geest wandelen” (Gal.5:25)*. Hier wordt voor “wandelen” een ander woord gebruikt als in Gal.5:16. “Stoichomen” is een militaire term die betekent “in de pas wandelen

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

of marcheren, in het gelid blijven". Omdat de Geest de sfeer is van ons leven, moeten we in de pas lopen met de Geest. Als we dat door geloof doen dan zijn we niet onder de Wet.

De gelovige is dus vrij van de wet van zonde (de zondige natuur van de gelovige) door de wet van de Geest des levens (de inwonende Heilige Geest). De twee wetten in Rom.8:2 zijn beginselen, geen gecodificeerde wetten.

Note: Gecodificeerde wetten zijn wetten die systematisch in een wetboek zijn vastgelegd.

"3- Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zendende in gelijkheid des zondigen vleses, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees. 4- Opdat het recht der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar den Geest. "(Rom.8:3-4).

"7- Daarom dat het bedenken des vleses vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich der wet Gods niet; want het kan ook niet. 8- En die in het vlees zijn, kunnen Gode niet behagen" (Rom.8:7-8).

De gelovige wordt niet langer beschouwd als zijnde in het vlees, omdat het geloof betuigt dat het vlees met Christus is gekruisigd. Overwinning over de zonde kan alleen worden behaald door de kracht van de Heilige Geest. Dit feit wordt achttien keer, onder vermelding van de Heilige Geest, in dit hoofdstuk benadrukt. Paulus legt grote nadruk op de bediening van de Heilige Geest die hij vierentachtig keer noemt in zijn brieven. Wet als een regel van leven over het vlees wordt altijd in tegenstelling gebruikt met de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus. Het is een misvatting om de Wet van Mozes op gelijke hoogte te stellen met de Wet van de Geest. De Wet van Mozes was zwak door het vlees, maar de wet van de Geest maakt ons vrij van de wet van zonde en dood.

15)-Paulus zijn "praktiseren van de Wet".

Het boek Handelingen maakt er, in vele gevallen, melding van dat Paulus meedoet aan de ceremoniële praktijk van de Wet. Hij liet bijvoorbeeld Timotheüs besnijden toen deze met hem in zijn zendingswerk ging (Hand.16:3). Er wordt gezegd dat hij dat deed om de Joden uit die omgeving die wisten dat de vader van Timotheüs een Griek was. In Hand.18:18, terwijl hij te Kenchreen was, deed hij een gelofte en liet zijn haar scheren. In Hand.18:18 verkort hij zijn bezoek aan Efeze omdat hij zei: *"Ik moet ganselijk het toekomstige feest te Jeruzalem houden"*. En in Hand.21:21-24, om te bewijzen dat hij de Joden in de verstrooiing niet had geleerd om Mozes en de gewoonten te verzaken, ging hij de tempel te Jeruzalem binnen en deelde in de kosten voor het dierenoffer voor vier Joden die onder een Nazareeër gelofte waren, hiermee gaf hij aan dat hij leefde in gehoorzaamheid aan de Wet.

Als je alles hebt gelezen wat Paulus in zijn brieven heeft gezegd over de gelovige, dat die niet onder de Wet is, en zelfs zegt dat Christus niet van nut is voor iemand die besneden is, vraag je je natuurlijk af hoe Paulus zelf de Wet, zoals zojuist genoemd, praktiseerde.

Sommigen, die het Woord bestuderen, geloven dat Paulus tweedrachtig was, dat hij schipperde met zichzelf in de hoop om problemen te voorkomen of om Joden te winnen te

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Jeruzalem. Wij geloven dat Paulus niet tweedrachtig was in zijn handelingen en dat het praktiseren van deze rituelen van de Wet alleen uitgelegd kunnen worden door de bedelingen in de Schrift te begrijpen.

Iemand zal geen probleem hebben aangaande dit punt als hij begrijpt wat er gebeurt, in het programma van God in de tijd dat deze dingen gebeurden. De twaalf apostelen hadden nimmer het gebod gekregen, niet terwijl Christus op aarde was of later gedurende de periode in Handelingen, om te stoppen met het besnijden of de tempeldienst. Het was gedurende de passie week, een aantal dagen voor Zijn kruisiging, dat Christus enige van Zijn laatste instructies sprak tegen Zijn apostelen:

"2- Zeggende: De Schriftgeleerden en de Farizeen zijn gezeten op den stoel van Mozes; 3- Daarom, al wat zij u zeggen, dat gij houden zult, houdt dat en doet het; maar doet niet naar hun werken; want zij zeggen het, en doen het niet" (Matth.23:2-3).

Het boek Handelingen opent met: *"En dagelijks eendrachtelijk in den tempel volhardende" (Hand.2:46)*, en het laatste verslag dat we uit Jeruzalem hebben staat in Hand.21, en dat hebben we zojuist aangehaald: Joodse gelovigen in de tempel onder een gelofte der Nazireeërs, dieren offerende, en Paulus nam, met hen, daaraan deel. Deze handelingen worden alleen inconsequent als we veronderstellen dat Israël, als natie, op het kruis ter zijde is gesteld en dat God toen een compleet nieuwe bedeling is begonnen, namelijk de Gemeente (het Lichaam van Christus), op de dag die volgt op Pinksteren. Is het niet vreemd dat zovele Protestanten nog steeds de Rooms Katholieke traditie volgen, terwijl er niets in de Schrift is om dat te onderbouwen? Hand.3:26 is het bewijs dat God Israël niet aan de kant had gezet, want Petrus is duidelijk aan wie hij schrijft: *"Gij, Israëlitische mannen" (Hand.3:12)*

"26 God, opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelven eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden" (Hand.3:26).

En even voordat hij deze woorden gesproken had, had God aangeboden om Jezus terug te zenden naar de aarde tot wederoprichting van het Koninkrijk voor Israël, als ze zich wilden bekeren en beteren.

Het is niet eerder dan nadat Saul was bekeerd en zijn zendingsreizen begon naar de Heidenen, en zijn brieven begon te schrijven naar zijn bekeerlingen, dat we gaan horen dat God, geheel los van Israël en de Wet van Mozes, iets anders gaat doen. En dat veranderen van programma, vond, naar buiten toe, niet plotseling plaats. Er was een zekere periode van overgang, een soort grijs gebied, gedurende welke tijd er een vermenging van praktijken was. Paulus drong er op aan dat besnijdenis en het houden van de Wet niets te doen had met rechtvaardiging voor God, en hij verbood de Heidenen om deze dingen te praktiseren. De Joden waren echter reeds besneden. Verder bestond de tempel te Jeruzalem nog steeds en tot op dat punt had God geen opdracht aan de Joden gegeven om de tempel en Mozes te verlaten. Er moet aan gedacht worden dat de Wet van Mozes een combinatie was van morele, civiele en religieuze wetten. Joden die niet hun religieuze tienden of tempelbelasting betaalden, en geen andere vereisten van de Wet onderhielden, waren schuldig aan het breken van de Wet. Dat is één reden waarom Paulus deze voorschriften gehoorzaamde toen

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

hij te Jeruzalem was, en waarom hij het recht had om de praktijk van die tijd, uitgedrukt in 1Kor.9:20-23, uit te oefenen:

“20- En ik ben den Joden geworden als een Jood, opdat ik de Joden winnen zou; dengenen, die onder de wet zijn, ben ik geworden als onder de wet zijnde, opdat ik degenen, die onder de wet zijn, winnen zou. 21- Degenen, die zonder de wet zijn, ben ik geworden als zonder de wet zijnde (Gode nochtans zijnde niet zonder de wet, maar voor Christus onder de wet), opdat ik degenen, die zonder de wet zijn, winnen zou. 22- Ik ben den zwakken geworden als een zwakke, opdat ik de zwakken winnen zou; allen ben ik alles geworden, opdat ik immers enigen behouden zou. 23- En dit doe ik om des Evangelies wil, opdat ik hetzelfde mede deelachtig zou worden” (1Kor.9:20-23).

Paulus stond toe dat Timotheüs, die een Joodse moeder had, besneden werd, maar hij dacht er geen moment aan om Titus, die een Heiden was, te laten besnijden (Gal.2:3-5). Paulus verzette zich niet per se tegen de besnijdenis. Toen hij zeide: *“zo gij u laat besnijden, dat Christus u niet nut zal zijn”*, bedoelde hij zeker niet dat een besneden persoon geen nut van Christus kon ontvangen, want hij zelf was ook besneden. Hij bedoelde duidelijk: *“als je besneden bent als middel om voor God gerechtvaardigd te worden, dan zal Christus je niet van nut zijn”*. Dit feit wordt duidelijk gemaakt in Gal.5:4:

“Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; gij zijt van de genade vervallen” (Gal.5:4).

Van de genade vervallen, volgens Paulus, is niet het vallen in zonden of immoraliteit, maar trachten gered te worden door iemand zijn eigen religieuze inspanningen. Het is zoals Paulus dat zegt in het laatste deel van Rom.11:6:

“En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anderszins is het werk geen werk meer”.

Als iemand zoekt om door de Wet gerechtvaardigd te worden is deze letterlijk *“van de genade vervallen”*.

Als Paulus vandaag de dag bij ons was, nu de overgang tot een eind is gekomen en de tempel vernietigd is en God zijn handelingen, profetisch en verlossend, met het volk Israël heeft gestaakt, geloven wij niet dat hij (Paulus) voort zou gaan met deze Joodse praktijken. Maar gedurende die tijd deed hij dat wel en wij geloven dat hij het recht had en dat er geen onstandvastigheid was in zijn worden als een Jood onder de Wet.

16)-Op zichzelf staande verwijzingen naar de Wet.

Er zijn, in de brieven van Paulus, vele op zichzelf staande verwijzingen naar de Wet die dienen te worden opgemerkt. In 1Kor.9:7-10 neemt Paulus een principe uit de Wet om zijn leer te ondersteunen dat predikers van het evangelie financieel gesteund dienen te worden door hen aan wie het Woord bediend wordt. Hij vraagt:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“7- Wie dient ooit in den krijg op eigen bezoldiging? Wie plant een wijngaard, en eet niet van zijn vrucht? Of wie weidt een kudde, en eet niet van de melk der kudde? 8- Spreek ik dit naar den mens, of zegt ook de wet hetzelfde niet? 9- Want in de wet van Mozes is geschreven: Gij zult een dorsenden os niet muilbanden. Zorgt ook God voor de ossen? 10- Of zegt Hij dat ganselijk om onzentwil? Want om onzentwil is dat geschreven; overmits die ploegt, op hoop moet ploegen, en die op hoop dorst, moet zijn hoop deelachtig worden” (1Kor.9:7-10) (Vergelijk met Deut.25:4).

Als God zorgt voor de mus, zorgt hij zeker voor runderen die meer waarde hebben dan mussen. Paulus ziet een hoger principe en toepassing in de Wet. Het herinnert ons aan de uitleg, door onze Heer over de Sabbat, toen Hij zeide:

“27-En Hij zeide tot hen: De sabbat is gemaakt om den mens, niet de mens om den sabbat. 28- Zo is dan de Zoon des mensen een Heere ook van den sabbat” (Mark.2:27-28).

De Wet is in zichzelf goed (Rom.7:12,13,16) en was bestemd voor goede mensen, maar de Wet heeft in zichzelf geen kracht om goede mensen te maken. De Wet was krachteloos door het vlees, Rom.8:3:

Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was,

“18- Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheids en onprofijtelijkheids wil; 19- Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken” (Hebr.7:18-19).

Paulus verwijst naar de Wet als hij het doel van het spreken in tongen bespreekt.

“21- In de wet is geschreven: Ik zal door lieden van andere talen, en door andere lippen tot dit volk spreken, en ook also zullen zij Mij niet horen, zegt de Heere. 22- Zo dan, de vreemde talen zijn tot een teken niet dengenen, die geloven, maar den ongelovigen; en de profetie niet den ongelovigen, maar dengenen, die geloven” (1Kor.14:21-22).

Bij het corrigeren van het misbruik van deze tekengaven doet Paulus een beroep op de Korinthiërs om volwassen te worden in hun verstand door te erkennen dat het praktiseren van deze ongebruikelijke gave niet een teken was van superieure geestelijkheid, maar eenvoudig een manier was hoe God sprak tot het Joodse volk. Als de Joden hun Oude Testament kenden hadden ze moeten erkennen dat het spreken in tongen een door God bedoeld middel was om tot hen te spreken. Maar God had voorzeggd dat, ondanks dit bovennatuurlijke teken, de Joden niet naar Hem zouden luisteren. Omdat de Joden een teken verlangen (1Kor.1:22), en omdat God Israël als natie aan de kant heeft gezet voor de duur van de huidige bedeling, is er geen noodzaak of reden meer om deze gave uit te oefenen.

In hetzelfde veertiende hoofdstuk van 1 Korinthiërs maakt Paulus een andere, zijdelinkse, verwijzing naar de Wet, en wel in vers 34:

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

“Dat uw vrouwen in de Gemeenten zwijgen; want het is haar niet toegelaten te spreken, maar bevolen onderworpen te zijn, gelijk ook de wet zegt”.

De verwijzing van Paulus naar de Wet is niet naar de Wet die is gegeven bij de Sinai, maar verwezen wordt naar Gen.3:16, één van de boeken van Mozes.

“Tot de vrouw zeide Hij: Ik zal zeer vermenigvuldigen uw smart, namelijk uwer dracht; met smart zult gij kinderen baren; en tot uw man zal uw begeerte zijn, en hij zal over u heerschappij hebben” (Gen.3:16).

Paulus erkent dit principe door al zijn brieven.

“Doch ik wil, dat gij weet, dat Christus het Hoofd is eens iegelijken mans, en de man het hoofd der vrouw, en God het Hoofd van Christus” (1Kor. 11:3).

“Gij vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig, gelijk aan den Heere” (Ef.5:22).

Paulus maakt daarom de vrouwen niet tot slaaf want hij geeft de mannen opdracht om hun vrouwen lief te hebben, zoals Christus de Gemeente lief heeft gehad (Ef.5:25), en hoewel:

“8-Want de man is uit de vrouw niet, maar de vrouw is uit den man. 9- Want ook is de man niet geschapen om de vrouw, maar de vrouw om den man. 11- Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man, in den Heere.

12- Want gelijkerwijs de vrouw uit den man is, alzo is ook de man door de vrouw; doch alle dingen zijn uit God” (1Kor. 11:8,9,11,12).

Een ander vermelding naar de Wet is in Titus 3:9. Titus was pastor op het eiland Kreta. De Kretenzen waren een moeilijk volk om mee om te gaan. Een van hun eigen profeten heeft gezegd dat de Kretenzen altijd leugenaars en luie buiken waren, dus gaf Paulus aan Titus de instructie om hen scherp te vermanen. Na Titus bemoedigd te hebben om deze mensen te instrueren goede werken voort te brengen, zegt hij:

“Maar wedersta de dwaze vragen en geslachtsrekeningen, en twistingen, en strijdningen over de wet; want zij zijn onnut en ijdel” (Titus 3:9).

Blijkbaar betroffen de strijdvragen over de wet de ceremoniële zuiverheid en bepaald voedsel, want in Titus 1:14-15 verwijst Paulus er op geen acht te slaan op Joodse fabels en geboden van mensen, omdat die hen van de waarheid afkeren. De Wet van Mozes beperkte het soort voedsel van de Joden, en waar er ook maar Joodse bekeerlingen waren, de zaak aangaande het voedsel, evenals de besnijdenis, werden twistappels. Paulus moest, aangaande dit onderwerp, veel ruimte inschikken in zijn brieven. (Zie Rom.14:1-23; 1Kor.8:1-13; Gal.3:10; Kol.3:16; 1Tim.4:1-5).

Ook schreef Paulus aan pastor Timotheüs, te Efeze, over dezelfde zaken als aan Titus.

“3-Gelijk ik u vermaand heb, dat gij te Efeze zoudt blijven, als ik naar Macedonie reisde, zo

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

vermaan ik het u nog, opdat gij sommigen beveelt geen andere leer te leren; 4- Noch zich te begeven tot fabelen en oneindelijke geslachtsrekeningen, welke meer twist vragen voortbrengen dan stichting Gods, die in het geloof is. 5- Maar het einde des gebods is liefde uit een rein hart, en uit een goed geweten, en uit een ongeveinsd geloof. 6- Van dewelke sommigen afgeweken zijnde, zich gewend hebben tot ijdel spreking; 7- Willende leraars der wet zijn, niet verstaande, noch wat zij zeggen, noch wat zij bevestigen. 8- Doch wij weten, dat de wet goed is, zo iemand die wettelijk gebruikt; 9- En hij dit weet, dat den rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar den onrechtvaardigen en den halsstarrigen, den goddelozen en den zondaren, den onheiligen en den ongoddelijken, den vadermoorders en den moedermoorders, den doodslagers, 10- Den hoereerders, dien, die bij mannen liggen, den mensendieven, den leugenaars, den meinedigen, en zo er iets anders tegen de gezonde leer is; 11- Naar het Evangelie der heerlijkheid des zaligen Gods, dat mij toebetrouwd is" (1Tim. 1:3-11).

Het doel van de vermaning die Paulus aan Timotheüs gaf was liefde uit een zuiver hart, een goed geweten en ongeveinsd geloof. Dan beschrijft Paulus enige van de herrieschoppers die leraren van de Wet wilden zijn, maar die niet begrepen waarover ze spraken. Zonder twijfel spreekt Paulus nu over de Wet van Mozes, ofschoon hetgeen hij zegt ook waar is voor civiele wetten. Als iedereen zondeloos en volmaakt was zou er geen noodzaak zijn voor wetten of politie om het recht te handhaven. De Wet is goed (vergelijk Rom. 7:16), maar is alleen voor kwaaddoeners, en Paulus maakt een uitputtende lijst van dezulken in zijn beschrijving. Uit dit feit zou blijken dat degenen die zichzelf onder de Wet plaats belijden dat ze kwaaddoeners zijn. Het is waar dat we van nature allemaal kwaaddoeners zijn, maar als gelovigen hebben we: *"de rechtvaardigheid, die uit het geloof is"* (Rom. 9:30). We zijn met Christus gestorven en zijn opgewekt in nieuwheid des levens. We zijn rechtvaardig verklaard en zijn in staat om goddelijk te leven. Daarom hebben we de Wet niet meer nodig.

17)-Het einde en de inrichting van de Wet.

"Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft"
(Rom. 10:4).

In welk opzicht is Christus het einde van de Wet? Drie verschillende standpunten komen tot uitdrukking:

- 1)-Christus heeft de bedeling der Wet tot een einde gebracht, Hij heeft de Wet beëindigd.
- 2)-Christus heeft volmaakt voldaan aan al de heilige en rechtvaardige eisen van de Wet in Zijn plaatsvervangend sterven; Hij heeft de Wet voldaan.
- 3)-Christus is het doel waarnaar de Wet verwees.

Zonder twijfel zijn al deze dingen waar. De laatste opvatting wordt onderbouwd door Gal. 3:24:

"Zo dan, de wet is onze tuchtmeester geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden".

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

De middelste opvatting wordt onderbouwd door dergelijke verklaringen als in Matth.5:17:

“Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen”.

Op dezelfde wijze 1Tim.1:5:

“Maar het einde des gebods is liefde uit een rein hart, en uit een goed geweten, en uit een ongeveinsd geloof”.

Het lijkt er op, in de brief aan de Romeinen, dat Paulus het beëindigen van de Wet benadrukt. Zijn twee maal eerder benadrukte verklaring is dat de gelovige niet onder de Wet is maar onder de genade, Rom.6:14-15:

“14- Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade. 15- Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet zijn onder de wet, maar onder de genade? Dat zij verre”.

Zijn waarneming dat de mensen gerechtvaardigd werden door geloof voordat het systeem van de Wet in werking trad en dat ze nu geheel los van de Wet worden gered, Rom.3:21; 4:10:

“Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet, hebbende getuigenis van de wet en de profeten” (Rom.3:21).

“Hoe is het hem dan toegerekend? Als hij in de besnijdenis was, of in de voorhuid? Niet in de besnijdenis, maar in de voorhuid” (Rom.4:10).

en zijn gebruik van zijn illustratie dat de dood de huwelijksrelatie beëindigd, Rom.7:1-4:

“1- Weet gij niet, broeders! (want ik spreek tot degenen, die de wet verstaan) dat de wet heerst over den mens, zo langen tijd als hij leeft? 2- Want een vrouw, die onder den man staat, is aan den levenden man verbonden door de wet; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrijgemaakt van de wet des mans. 3- Daarom dan, indien zij eens anderen mans wordt, terwijl de man leeft, zo zal zij een overspeelster genaamd worden; maar indien de man gestorven is, zo is zij vrij van de wet, alzo dat zij geen overspeelster is, als zij eens anderen mans wordt. 4- Zo dan, mijn broeders, gij zijt ook der wet gedood door het lichaam van Christus, opdat gij zoudt worden eens Anderen, namelijk Desgenen, Die van de doden opgewekt is, opdat wij Gode vruchten dragen zouden”.

geeft alles dit het beëindigen van de bedeling der Wet aan in de gedachten van de apostel, Rom.10:4:

“Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft”.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Het idee van het beëindigen van de Wet is opvallend aanwezig in de andere brieven van Paulus. In 2Kor.3:11-13 spreekt Paulus over datgene wat stond ingegrift in stenen tafelen (de Wet) en hij zegt:

“11-Want indien hetgeen te niet gedaan wordt, in heerlijkheid was, veel meer is, hetgeen blijft, in heerlijkheid. 12- Dewijl wij dan zodanige hoop hebben, zo gebruiken wij vele vrijmoedigheid in het spreken; 13- En doen niet gelijkerwijs Mozes, die een deksel op zijn aangezicht leide, opdat de kinderen Israels niet zouden sterk zien op het einde van hetgeen te niet gedaan wordt”.

Het is zeker zo dat hetgeen is weggedaan en afgeschaft, beëindigd is. In Ef.2:15 verklaart hij opnieuw hetzelfde idee van beëindigen:

“Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelven tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende”.

Het moet nadrukkelijk worden gezegd dat het onderwijs van Paulus, dat het heersen van de Wet tot een einde is gekomen, op geen enkele wijze de deur opent als een vrijbrief om te zondigen. Zijn tegenstanders vermelden lasterlijk dat de leer van Paulus de deur opende tot wetteloosheid (vergelijk Rom.3:8; 6:1,2).

Christus is het einde van de Wet ter rechtvaardiging, niet van onrechtvaardigheid. De glorie van de Wet verdwijnt in het niets vergeleken met de glorie van de nieuwe bedeling. Het resultaat van het afschaffen van de Wet der geboden, gevat in inzettingen, was het formeren van een nieuwe mens, die geschapen is naar God in ware rechtvaardigheid en heiligheid.

“En den nieuwen mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en Heiligheid” (Ef.4:24).

Het afschaffen van de Wet schaft niet het moreel af of hetgeen goed of verkeerd is. Als we het politie apparaat afschaffen zullen de dingen nog steeds goed of verkeerd zijn, maar wat betreft de menselijke natuur zou het resultaat van een dergelijke actie desastreus zijn. Waarom is het dan niet desastreus voor de gelovige in Christus? Eenvoudigweg omdat de gelovige zijn oude zondige natuur moet rekenen als zijnde gestorven met Christus, zodat hij dood is voor de zonde en daarom bevrijd van zonde (Rom.6:27), en uit de dood is opgestaan om in nieuwheid des levens te wandelen. Dat is waar het in het geloof om gaat. Geloof is niet alleen het geloven in God of het nazeggen van een formule. Geloof is geloven dat u bent gestorven in de dood van Christus, en dat u uit de dood bent opgewekt om in nieuwheid des levens te wandelen. Het wandelen in geloof betekent te leven alsof de genoemde feiten waar zijn, welk ze inderdaad ook zijn. Het probleem is dat de gelovige nog steeds het principe van de zonde in zijn lichaam heeft, en te vaak wandelt hij door aanschouwen in plaats van door geloof. Als de wereld werd bevolkt door een ras met een goddelijke natuur dan waren ze niet in staat om te zondigen, het zou dan niet alleen onnodig maar ook belachelijk zijn om een politiemacht of enige vorm van rechtshandhaving te hebben.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Een schijnbare tegenstelling, Christus bevestigde de Wet door hem af te schaffen. Hij schafte de Wet niet af als de standaard van God voor rechtvaardigheid, maar als ontheffing voor Israël.

“Doen wij dan de wet te niet door het geloof? Dat zij verre; maar wij bevestigen de wet” (Rom.3:31).

We moeten opnieuw onderscheid maken tussen de bedeling van de Wet van Mozes en de morele principes van de Wet van God. Het laatste is op geen enkele wijze gerelateerd aan één of andere bedeling. Ze zijn even onveranderlijk als het karakter van God. Zelfs in het wetboek van de tien geboden is er één gebod die alleen verbonden is met Israël. Om de Sabbat te houden moet men, op die dag, afzien van elke soort van werk:

“Zes dagen zal men het werk doen; doch op den zevenden dag is den sabbat der rust, een heiligheid des HEEREN! Wie op den sabbatdag arbeid doet, zal zekerlijk gedood worden” (Ex.31:15).

Hoe kan een Zevende-dags Adventist, of welke andere zevende-dags groepering, beweren dat ze werkelijk de Sabbat, volgens de Tien Geboden, onderhouden als ze hun eigen regels maken wat ze wel en wat ze niet mogen doen, en als ze de Wet niet handhaven? Als we verder lezen zien we in Ex.31:16 duidelijk gezegd wie verondersteld wordt deze dag te onderhouden.

“16- Dat dan de kinderen Israels den sabbat houden, den sabbat onderhoudende in hun geslachten, tot een eeuwig verbond. 17- Hij zal tussen Mij en tussen de kinderen Israels een teken in eeuwigheid zijn; dewijl de HEERE, in zes dagen, den hemel en de aarde gemaakt, en op den zevenden dag gerust en Zich verkwikt heeft” (Ex.31:16-17).

De Sabbat wordt niet eerder in de Bijbel genoemd totdat de kinderen Israëls tot de berg Sinai kwamen. Abraham werd gerechtvaardigd door geloof en dat was vierhonderd jaar voordat de Sabbat aan Israël werd gegeven. De reden waarom het Sabbats gebod geplaatst is tussen de morele geboden van de Wet wordt duidelijk verklaart:

“Hij zal tussen Mij en tussen de kinderen Israels een teken in eeuwigheid zijn” (Ex.31:17).

Het was dit gehele rechtsstelsel, dat was opgelegd aan het verbondsvolk van God, dat werd weggedaan, vergelijk 1Kor.13:10;

“Doch wanneer het volmaakte zal gekomen zijn, dan zal hetgeen ten dele is, te niet gedaan worden”.

Het is zeer belangrijk om te zien dat:

“Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien, en geloofd, en omhelsd, en hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren” (Hebr.11:13).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Vers 39, van Hebr.11, zegt hetzelfde:

“En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen;

De belofte was in essentie regeneratie, het meedelen van de Heilige Geest, de aanneming, zoals Paulus dat beschrijft in Gal.3:29 – 4:7). Het is duidelijk dat de Wet werd opgelegd aan een volk die nog in het vlees waren, ofschoon ze geloof hadden in de belofte dat op enige dag in de toekomst, op een tijd vastgesteld door de Vader, dat ze, door regeneratie, volwaardige zonen van God zouden worden. (Zie Deut.30:1-6, waar de toekomstige “besnijdenis van het hart” regeneratie betekent). God legde de Wet niet op met het doel om ze zonen van God te maken. Hij legde de Wet op aan mensen in het vlees om zonde te openbaren als een overtreding, en de onmogelijkheid van het vlees te laten zien om een rechtvaardigheid voort te brengen welke acceptabel is voor God. Nadat het rechtsstelsel zijn doel heeft bereikt en de lang verwachte belofte is vervuld, is er geen verdere behoefte voor het wetssysteem.

Er is dus een schijnbare tegenstelling. Aan de ene kant is de Wet afgeschaft, en aan de andere kant is de Wet bevestigd. De Wet is op vele manieren bevestigd. Al de rechtvaardige eisen en straffen, tegen de zondaar, zijn betaald in de offerdood van de Zoon van God. God wekte Hem op uit de doden als bewijs dat Hij volmaakt tevreden was met dat werk. De Wet is ook bevestigd door het feit dat God de Heilige Geest des levens heeft geplaatst in de gelovige, die in staat is om in het leven van de gelovige de rechtvaardige eisen van de Wetsbesluiten te vervullen.

18)-De wet van Christus.

“Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus” (Gal.6:2).

Paulus besteedt de eerste helft van de brief aan de Galaten om de gelovigen te laten zien dat ze vrij zijn van de Wet, en in het laatste hoofdstuk verteld hij de gelovigen om de wet van Christus te vervullen. Dit is de enige keer dat deze uitdrukking voorkomt in de brieven van Paulus. Wat bedoelt hij daar mee? Eerder heeft Paulus in deze brief gezegd:

“Want de gehele wet wordt in een woord vervuld, namelijk in dit: Gij zult uw naaste liefhebben, gelijk uzelfven” (Gal.5:14).

Paulus schreef eveneens aan de Romeinen:

“8- Zijt niemand iets schuldig, dan elkander lief te hebben; want die den ander liefheeft, die heeft de wet vervuld. 9- Want dit: Gij zult geen overspel doen, gij zult niet doden, gij zult niet stelen, gij zult geen valse getuigenis geven, gij zult niet begeren; en zo er enig ander gebod is, wordt in dit woord als in een hoofdsom begrepen, namelijk in dit: Gij zult uw naaste liefhebben gelijk uzelfven. 10- De liefde doet den naaste geen kwaad. Zo is dan de liefde de vervulling der wet” (Rom. 13:8-10).

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

In de nacht voordat Jezus Zichzelf, in Zijn uitzonderlijke grote liefde, gaf om te sterven voor de zonden van de wereld, zei hij tegen de discipelen:

"34-Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad heb, dat ook gij elkander liefhebt. 35- Hieraan zullen zij allen bekennen, dat gij Mijn discipelen zijt, zo gij liefde hebt onder elkander" (Joh. 13:34-35).

Jezus zei de wetgeleerde, die Hem vroeg:

"36- Meester! welk is het grote gebod in de wet? 37- En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. 38- Dit is het eerste en het grote gebod. 39- En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. 40- Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten" (Matth.22:36-40).

Liefde vervult de Wet van Mozes die vijftien eeuwen voor Christus werd gegeven. Waarom zei Jezus dan dat Hij een NIEUW gebod gaf als het oude gebod hetzelfde zegt? De nieuwheid van dit gebod betrof de soort liefde dat werd bedoeld. Ze moesten Hem liefhebben zoals Hij hun liefhad. In welke mate had Hij hun lief? Paulus beantwoordt deze vraag:

"7- Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor den goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven. 8- Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren" (Rom.5:7-8).

De Wet van Mozes vereiste dat iemand zijn naaste lief moest hebben als zichzelf. De wet van Christus zegt dat men zijn naaste meer moet liefhebben dan zichzelf, zoals ook Christus deed. Johannes zegt ons;

"Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons gesteld heeft; en wij zijn schuldig voor de broeders het leven te stellen" (1Joh.3:16).

Vele van de eerste gelovigen deden dat ook. En vele evangelisten, in de daarop volgende jaren, hebben hun eigen leven afgelegd in het brengen van het evangelie aan een volk die hun vaak vervolgden en hen zelfs doodden. Paulus, terwijl hij de leer van de opstanding verdedigde, vroeg:

"30-Waarom zijn ook wij alle ure in gevaar? 31- Ik sterf alle dagen, hetwelk ik betuig bij onzen roem, dien ik heb in Christus Jezus, onzen Heere" (1Kor. 15:30-31).

"(Gelijk geschreven is: Want om U wentwil worden wij den gansen dag gedood; wij zijn geacht als schapen ter slachting") (Rom.8:36).

Dit soort liefde kan nimmer worden voortgebracht door het vlees, de zondige natuur van de mens. Het kan alleen komen door de vrucht van de Geest (Gal.5:22). En Paulus deelt ons mee dat, indien we geleid worden door de Geest, we niet onder de Wet van Mozes zijn (Gal.5:18), die over het vlees was gesteld, en in Gal.5:20 en 21 worden de werken van het

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

vlees opgesomd. De Wet van Mozes was tegen alle werken van het vlees, maar van de vrucht van de Geest zegt hij:

“Tegen de zodanigen is de wet niet” (Gal.5:23).

Wie zou zich een Wet kunnen voorstellen die zou zeggen: “Gij zult niet liefhebben, gij zult niet goed zijn, gij zult geen controle over uzelf hebben? En we moeten er aan denken dat Paulus, in de context van liefde als vrucht van de Geest, de woorden van onze tekst uitspreekt:

“Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus” (Gal.6:2).

19)-Samenvatting.

In de brieven van Paulus is genade altijd de tegenstelling van de wet. We zijn niet onder de Wet maar onder de genade. En geloof is de tegenstelling met werken. We zijn gerechtvaardigd door het geloof, zonder werken. Iedere inspanning om Wet en genade samenhangend te maken doet de genade van God teniet. Paulus zegt:

“Ik doe de genade Gods niet te niet; want indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus tevergeefs gestorven” (Gal.2:21).

En:

“En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anderszins is het werk geen werk meer” (Rom. 11:6).

Wet en werken zijn tegenstellingen van genade en geloof. Deze twee tegenstellingen kunnen niet op hetzelfde nivo worden geplaatst zonder de waarheid te ontkennen.

De leer dat de Wet en het evangelie der genade Gods van hetzelfde karakter zijn, slechts in graad variërende, wordt tegengesproken door de Schrift. Petrus getuigde dat de Wet was:

“een juk hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?” (Hand.15:10).

Is dit het karakter van het evangelie? Verder zegt Petrus dat het “God verzoeken” zou zijn om dit juk op de bekeerlingen, uit de Heidenen, van Paulus te leggen:

“een juk op den hals der discipelen te leggen, hetwelk noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen?”

En welke manier van spreken gebruikt Paulus in het vergelijken van Wet met genade? Hij vergelijkt de Wet, gegeven op de berg Sinai met de zoon van de slavin, Hagar, die is geboren op de gewone natuurlijke wijze, in vergelijking met de zoon van de vrije die volgens de belofte van God is geboren langs een bovennatuurlijke weg. Het is zeer belangrijk om te zien

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

dat Paulus zegt dat Hagar het gemaakte verbond op de Sinai vertegenwoordigde (Gal.4:24). Associeert Paulus Hagar en Sara als zijnde een samenhangend geheel of contrasteert hij hen?

“Maar wat zegt de Schrift? Werp de dienstmaagd uit en haar zoon; want de zoon der dienstmaagd zal geenszins erven met den zoon der vrije” (Gal.4:30).

En in het volgende hoofdstuk van de brief aan de Galaten gebruikt Paulus dezelfde terminologie als Petrus in de beschrijving van de Wet: “het juk der slavernij”. Paulus verklaart duidelijk dat, dispensationeel gezien, Israël onder de Wet van Mozes niet anders werd behandeld dan als een slaaf, dit in contrast met de volledige vrijheid van zoonchap onder het evangelie (Gal.4:1-7).

Nogmaals, in Gal.3 :17-21, geeft Paulus aan dat hij praat over de wet van Mozes die gegeven is op de berg Sinai. Hij dateert het zelfs – vierhonderdertig jaar na het Mozaïsche Verbond. Zijn argument is hier dat het Mozaïsche Verbond de belofte aan Abraham niet krachteloos maakt.

“17- En dit zeg ik: Het verbond, dat te voren van God bevestigd is op Christus, wordt door de wet, die na vierhonderd en dertig jaren gekomen is, niet krachteloos gemaakt, om de belofte niet te doen. 18- Want indien de erfenis uit de wet is, zo is zij niet meer uit de belofte; maar God heeft ze Abraham door de belofte genadiglijk gegeven. 19- Waartoe is dan de wet? Zij is om der overtredingen wil daarbij gesteld, totdat het zaad zou gekomen zijn, dien het beloofd was; en zij is door de engelen besteld in de hand des Middelaars. 20- En de Middelaar is niet Middelaar van een, maar God is een. 21- Is dan de wet tegen de belofte Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn” (Gal.3:17-21).

Indien Paulus het nodig had geacht dat de Wet een bedeling zou zijn van wat de Verbondstheologen noemen het Verbond der genade, waarom dan de vraag naar voren brengen van het krachteloos maken? Hij stelde de vraag omdat:

“Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen” (Gal.3:10).

Israël was onder de vloek, want ze hadden niet volgehouden om te voldoen alle dingen te doen die geschreven waren in het Wetboek. Hoe konden ze dan ooit de aan Abraham gedane belofte beërven? Paulus antwoordt door aan te geven dat niemand, zelfs God niet, de belofte krachteloos kan maken of toevoegen aan een verbond welke is bevestigd, zoals dat met het Verbond met Abraham het geval was. Daarom, toen de Wet vierhonderddertig jaar later werd toegevoegd werd het niet toegevoegd aan de belofte en werd daarom ook geen deel van het Verbond met Abraham. Paulus gebruikt, in Gal.3:15-19, twee verschillende woorden voor “toevoegen”. De Wet werd toegevoegd in de zin van het tijdelijk langszij brengen van de Belofte totdat Christus zou komen om de overtredingen weg te nemen en een einde te maken aan de Bedeling der Wet.

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

Het is voor de Wet onmogelijk om leven te geven (Gal.3:21), en dat is wat zij, die dood zijn in zonden en misdaden, nodig hebben. Dit sluit de mogelijkheid uit om het eeuwige leven te verkrijgen door de Wet te houden. Het is:

“niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes” (Titus 3:5).

Paulus maakt het, vanaf het begin van zijn bediening aan de Heidenen, duidelijk dat het onmogelijk is om gerechtvaardigd te worden door de Wet van Mozes.

“En dat van alles, waarvan gij niet kondet gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes, door Dezen een iegelijk, die gelooft, gerechtvaardigd wordt” (Hand.13:39).

Het zou echter blijken dat Paulus problemen had met mensen die, nadat ze op Christus hadden vertrouwd voor hun behoudenis, terug gingen naar de Wet als een middel tot heiliging. Ze begonnen in de Geest, maar toen zochten ze volwassenheid in het vlees (Gal.3:3). De Wet wordt altijd in verband gebracht met het vlees. Wanneer we trachten om het vlees onder controle te houden door een uitwendige regel of wet raken we verward onder een juk van slavernij. We verliezen onze vrijheid (Gal.5:1), en worden onderworpen aan inzettingen: “raak niet; smaak niet; roer niet aan” (Kol.2:21).

Het bereiken van geestelijke volwassenheid door het houden van inzettingen, een parafrase op Kol.2:23

“Dewelke wel hebben een schijn rede van wijsheid in eigenwilligen gods dienst en nederigheid, en in het lichaam niet te sparen, doch zijn niet in enige waarde, maar tot verzadiging van het vlees” (Kol.2:23).

Deze regels lijken misschien goed, want regels van dit soort vereisen een sterke devotie en zijn vernederend en zijn hard voor het lichaam, maar ze hebben geen effect als het gaat om overwinning van iemand zijn slechte gedachten en verlangens.

Als christenen weten we dat Christus stierf voor de zonden der wereld. Maar veel christenen hebben nog nimmer gehoord dat ook zij met Christus zijn gestorven door hun identificatie met Zijn dood. Een christen kan worden gedefinieerd als iemand die is gestorven:

“Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God” (Kol.3:3; zie ook Rom.6:1-10; 7:4, Gal.2:20).

Het evangelie geloven betekent niet alleen dat we geloven dat Christus voor ons stierf, maar ook dat wij met Hem zijn gestorven. De meeste christenen geloven slechts de helft van het evangelie. Als we geloven dat we met Christus zijn gestorven zullen we onszelf rekenen dood te zijn voor de zonde, maar levend voor God door Jezus Christus onze Heer, Rom.6:11:

“Alzo ook gijlieden, houdt het daarvoor dat gij wel der zonde dood zijt, maar Gode levende

HET BEGRIPEN VAN DE GALATEN EN DE WET

zijt in Christus Jezus, onzen Heere”.

Als we dat doen, wandelen we door de Geest, en als u wordt geleid door de Geest, dan bent u niet onder de Wet (Gal.5:18). De eenvoudige conclusie van Paulus aangaande deze zaak is:

“Indien wij door den Geest leven, zo laat ons ook door den Geest wandelen” (Gal.5:25).

Een concordante studie van het woord “GENADE” zou een waardevol equivalent zijn van dit huidig onderzoek. Het zou dienen om de uniekheid aan te geven van deze onderwerpen in de brieven van Paulus. Het woord “genade” wordt niet één keer genoemd in Mattheüs of Markus. Het Griekse woord komt acht keer voor in Lukas, vertaald met “dank” vier keer, als “genegenheid” twee keer (één keer verwijzende naar Markus en één keer naar Jezus), en eenmaal als “woorden van genade”. Johannes gebruikt het drie keer (Joh.1:14,16,17). “Genade” verschijnt achttien keer in Handelingen, maar niet in de zin van redding tot Hand.13:39, waar de redding van de Heidenen, buiten Israël om, begon. Daarna wordt het elf keer gebruikt in verbinding met de missionaire bediening van Paulus. Maar “genade” komt 119 keer voor in de brieven van Paulus, vergeleken met 45 keer in alle andere Nieuw Testamentische boeken. Omdat genade en Wet worden gecontrasteerd als tegenpolen in de brieven van Paulus, mag worden verwacht dat er een grote nadruk op ligt als Paulus het woord “genade” gebruikt. Het is te hopen dat degenen die deze studie hebben gevolgd er vervolg aan geven door een zelfstudie te doen op “genade” in de unieke openbaring die, door Paulus, is gegeven aan leden van het Lichaam van Christus.